

প্ৰেতাত্মাৰ বিদ্যোহ

—মুকেশ চূতীয়া
প্ৰাকস্নাতক, ১ম বাৰ্ষিক (বিজ্ঞান)

চোৱা মল্লিক, আমি এতিয়া আমাৰ পূৰ্ব
পৰিকল্পিত গুহাৰাজ্যত অৱতৰণ কৰিছোঁ।
ইয়াত আমি দেখা নাই নীলিম আকাশৰ ধবল
মেঘমালা, অনুভৱ কৰা নাই সুকুম্বৰ ৰাঙলী
আভাৰ মিঠা মিঠা উত্তাপ, দেখা নাই কতো
সজীৱতাৰ বিন্দু মাত্ৰ চিহ্ন। এইয়াই সেই পৰি-
ত্যক্ত গুহাৰাজ্য। এখন ধ্বংসস্তপীকৃত প্ৰাচীন
নগৰী, এখন সমৃদ্ধ নগৰ। ইয়াৰ সাক্ষী দিব
উৰলি যোৱা শিলৰ দেৱালে, কঠিন শিলাৰে
নিৰ্মিত ৰাজপ্ৰাসাদ আৰু বহুতো ক্ষয়প্ৰাপ্ত
অট্টালিকাই। যিটো পাহাৰ আমি অতিক্ৰম
কৰি আহিছোঁ সেইটোৱেই আছিল নগৰৰ গড়।
আমাৰ সন্মুখত থকা দুটা প্ৰকাণ্ড শিলাস্তম্ভক
আগুৰি আছে অগনন মতাই। সম্ভৱতঃ এই
খনেই আছিল নগৰৰ সিংহদ্বাৰ।

... আমাৰ মানচিত্ৰখন ঠিকেই মল্লিক।
এইয়াই সেই অস্তগিৰিৰ গুহাৰাজ্য। সৌৱা
চোৱা চমৎকাৰ কাকৰ্যাৰ্থচিত ৰাজ অট্টালিকা।
হাজাৰ হাজাৰ বছৰৰ আগৰ ঐতিহাস হয়তো
এই অট্টালিকাই কব পাৰিব। এই নগৰীৰ বিষয়ে
হয়তু বহুতো কাহিনী কব পাৰিব এই নগৰীৰ

প্ৰতি টুকুৰা শিলাখণ্ডই আৰু দিব পাৰিব সেই
দুৰ্লভ বহুভাণ্ডাৰৰ সন্ধান, যাৰ সন্ধানত আহি
আজিলৈকে কোনেও ইয়াৰ পৰা উলটিব পৰা
নাই। আহিছিল প্ৰত্নতত্ত্ববিদ পণ্ডিত ৰাজবাহাদুৰ,
পেছোৱাৰৰ বণিক মহিন্দৰ সিং, ইংৰাজ বণিক
কৰ্ণেল ৰবাৰ্টচন আৰু বহুতো বহু পিপাসু
অভিযানকাৰী। এই বহুভাণ্ডাৰত গোটেই
আছে অস্তগিৰিৰ গুহা নগৰীৰ ৰাজত্বালয়
সকলোবোৰ ধন, সোণ আৰু হীৰা মুক্তা।
পৰা নাই কোনেও এই গুহা নগৰীত নিহিত
থকা বহুভাণ্ডাৰৰ বহস্যৰ দ্বাৰ উন্মোচন কৰি-
বলৈ। চাৰিওফালে অগাধ অৰণ্যৰ মাজত থকা
এই গুহা নগৰীত আছে অভিশপ্ত মানুহৰ
বিষাক্ত নিশ্বাস, যি নিশ্বাসৰ চৌত কিম্ব-কিম্বাব
মাগিছে অসংখ্য মৃত দেহৰ অশৰীৰীপ্ৰেতাত্মা।
প্ৰেতাত্মাৰ নাচোনৰ তালে তালে নাচে গুহা নগ-
ৰীৰ প্ৰতিজোপা পছ, প্ৰতিডাল মতা। বতা-
হেও সুৰ ধৰি গায় প্ৰেতাত্মাৰ কৰুণ অথচ
ভয়মগা বিষাদৰ গান। প্ৰেতাত্মাৰ কৰুণ বিননি
আৰু বিড়িৰ মাত লগলাগি সৃষ্টি হয় ভগ্নবহ
সংগীতৰ সুৰ। সেই সুৰ প্ৰতিধ্বনিত হয়
অট্টালিকাৰ প্ৰতিখন দেৱালত, দেৱালৰ প্ৰতি
টুকুৰা শিলাখণ্ডত। সেই সংগীতৰ সুৰ বহু

হেজাৰ বছৰ ধৰি বাজি আছে। দেৱালৰ ফাঁটত গজা প্ৰতিজ্ঞোগা গছে, প্ৰতিডাল লতাই আনকি শেলুৱৈষ ডাঠ চামনিবোৰেও সেই গানৰ স্মৰ্ম বুজি পাই বিষাদৰ হুমুনিয়াহ কঢ়ে।

প্ৰাসাদৰ ভিতৰত সেয়া কিহৰ ঘিট্‌ঘিটনি? হয়তো ৰজাৰ বাজসভা বহিছে তাত। সেয়া ৰজাৰ গভীৰ কৰ্ত্ত্বৰ প্ৰাসাদৰ দেৱালত যেন বৈ বৈ প্ৰতিধ্বনিত হৈ উঠিছে। সেয়া কেৱল শুনিছো মই, শুনিছে মল্লিক। এয়া মল্লিক মোৰ নিচেই ওচৰতে। অসমৰ লুপ্ত গৌৰৱৰ পুনৰুদ্ধাৰৰ মানসেৰে আগবাঢ়িছো আমি—শ্ৰীদাস মল্লিক আৰু মই। তাৰ বাবে আমি বিচাৰিছো প্ৰাচীন অসমৰ ইতিহাস। যি ইতিহাসে দিব পাৰিব হেজাৰ হেজাৰ বছৰৰ অতীত অসমৰ বিস্তৃত আভাস। আমি বিচাৰিছো এনে ইতিহাস যি ইতিহাসৰ পাতে পাতে লিখা আছে স্বৰ্ণময়ী অসমৰ লুপ্ত গৌৰৱৰ অক্ষয়িত আখৰ। সেই আখৰ মহীৰে লিখা হ'ব নেলাগিব—সেই ইতিহাসৰ পাত সাঁছিপাতৰ নাইবা ভোজ পত্ৰৰ হ'ব নেলাগিব। সেই আখৰ হ'ব লাগিব আমাৰ পূৰ্ব-পুৰুষস্ব কেঁচা তেজৰ, যি কেঁচা তেজৰ চেঁকুৰাত থকা প্ৰতিটো হিম'গু'বিনৰ কণাও যেন আমাৰ আগত এটা স্পষ্ট বৰ্ণমালা হৈ ধৰা দিয়ে। সেই ইতিহাসৰ পাত হ'ব লাগিব প্ৰচণ্ড শিলাধুমুহাৰে ক্ষয় নোহোৱা, প্ৰবল অগ্নিপিত্তো যাহ নোহোৱা, প্ৰতিটো হিম'গু'বিনৰ বৰ্ণমালাক বক্ষণাবেক্ষণ দিয়া বজ্জকঠিন একো-খিলা ফলক। সেই ইতিহাসৰ বেটুপাতৰ উজ্জ্বল-তায়ো যেন বিদেশীৰ চকুত ছাটমাৰি ধৰি সিহঁতক

অন্ধ কৰি পেলায়।

এইয়া প্ৰত্নতত্ত্ববিদ মল্লিক আৰু মই বাজ প্ৰাসাদৰ মাজ মজিয়াত। মোৰ হাতত আছে আধুনিক যুগৰ আগ্নেয় অস্ত্ৰ। মল্লিকৰ হাতত আছে গুহাৰাজ্যৰ মানচিত্ৰ, এটা সুডিকেম্বা আৰু টোকা বহী। আমি এতিয়া প্ৰতিটো মুহূৰ্ত্ততে ঘটিত ধৰা বিপদৰ ধাবে সাজু থাকিব লাগিব। কোনে জানে অন্ধকাৰ দেৱালৰ ফাঁটত কি বিপদ লুকাই আছে?

সেয়া শুনিছো এক অস্পষ্ট গুণগুণনি। সেই গুণগুণনিৰ উৎস কত? নহয়, কোনো নাই, এইয়া আমাৰ মনৰ ভ্ৰম। বহল অন্ধকাৰ মজিয়াত আমি কেৱল আগবাঢ়িছো, দুয়ো নিৰৱে নিঃশব্দে। আমাৰ আগমনৰ-বাতী যেন এটুকুৰা শিলেও গম নাপায়। অথচ সেই শিলা খণ্ডৰ মাজৰ পৰাই আমি বিছাৰি উলিয়াব লাগিব আমাৰ পূৰ্বপুৰুষৰ জীৱাশ্ম। প্ৰতি টুকুৰা শিলাখণ্ডৰ ছবি আমি তুলি নিব লাগিব আমাৰ কেমেৰাৰ ফিটাতে, সিহঁতৰ অজানিতে। গম পালেই যে বিপদ! এই নগৰীৰ শিলাৰো কাণ আছে, প্ৰাসাদৰ দেৱালবোৰেও কৰ পাৰে জীৱিত প্ৰাণীৰ আগমনৰ বাতী। ইহঁতৰ কাণ আছে কিন্তু চকুৰে নেদেখে, অনুভূতি আছে কিন্তু বিবেক নাই, চকুজো আছে কিন্তু নিগৰাব নাজানে। শিলাৰোবে হয়তো ভুল বুজিছে আমাক। সিহঁতে ভাবিছে, সিহঁতৰ চিৰ চিনাকী প্ৰেতাআবোৰে খোজ দিছে মজিয়াত। সেয়ে সিহঁত নিৰৱে আছে। যেতিয়াই সিহঁতে আমাৰ

অস্তিত্ব অনুভব কৰিব পাৰিব তেতিয়াই সিহঁতে জগাই দিব ভোকাতুৰ প্ৰেতাত্মাবোৰক, যিবোৰে সিহঁতৰে ফাঁটবোৰৰ মাজত টোপনিত কলমটি-য়াই আছে।

আঙুৰাই গৈ আছে আঁসি, মজিয়াৰ যেন শেষ নাই, ইমান বিস্তৃত মজিয়াত কোনোবাই যেন আমাক বাট দেখুৱাই লৈ গৈ আছে। কিন্তু! কিন্তু! এইয়া কি? আমাৰ সন্মুখত পৰি আছে কিহৰাৰ হাড় মূৰ। এইয়াযে নব কংকাল। এটা দুটা নহয় অসংখ্য। অলেখ, অগনণ...। কিন্তু, কেনেকৈ? অ বুজিলোঁ, এয়া কোনোবা অভিযানকাৰী দলৰ কংকাল? হয়তো পণ্ডিত ৰাজবাহাদুৰ, মহিন্দৰ সিং নাইবা কৰ্ণেল ৰবাটচনৰ দলৰে সেইয়া অভিশপ্ত কংকাল। আন্ধাৰত জিলিকি উঠিছে কংকালবোৰৰ প্ৰতিটুকুৰা অস্থি, প্ৰতিটো নাওখোলা। বিগলিত এই কংকালবোৰে যেন আমালৈকে দাঁত নিকটাই চাই আছে। যিদিনাই কাল-ধুমুহাই সিহঁতৰ জীৱন-বন্তিবোৰ নুমাই দি সিহঁতক কংকালত পৰিণত কৰালে, সেই দিনাই হয়তো সিহঁতে বুজি উঠিছিল মনুষ্য জীৱনৰ মমতা। সেয়েহে আমাক দেখা পাই সিহঁতে অতি আগ্ৰহেৰে লুলোপ দৃষ্টিৰে চাই আছে। ... মুৰ্খ হ'ত! আমি তহঁতৰ দৰে ৰত্নভাণ্ডাৰৰ সন্ধানত ইয়ালৈ অহা নাই। আমি আছিছো ইতিহাসৰ উৎস বিছাৰি। আমি লুলোপ মনোভাৱেৰে ইয়ালৈ অহা নাই, তহঁতৰ দৰে মৃত্যু দূতৰ আলহী হবলৈ।

আমি এতিয়া এই কংকালবোৰৰ ওপৰে-দিয়েই নিঃশব্দে পাৰ হৈ যাব লাগিব। অতি সাৱধানে খোজ দিছো, কংকালবোৰৰ ওপৰেদি। শব্দ হলেইযে বিপদ। কিন্তুকিনাই উঠিব অশৰীৰী আত্মাবোৰ। তেতিয়া আমিও হয়তো মৰণ পথৰ যাত্ৰী হব লাগিব। .. মজিয়াৰ শেষ প্ৰান্তত উপনীত হৈছো। অদূৰত এখন দুৱাৰ, কিন্তু বন্ধ। মল্লিকৰ চকুলৈ চামো, মুখখন মনিব পৰা নাই। কিবা চিন্তা কৰিছে মল্লিকে। 'আমি হয়তো ইয়াৰ পৰাই উলটি যাব লাগিব চন্দন।' মল্লিকৰ মাতটো অস্বাভাৱিক যেন লাগিল মোৰ। মল্লিক হয়তো বিচলিত হৈছে। কিন্তু জামিয়ে আগবাঢ়িবই লাগিব।

মোৰ বুটৰ গছক পৰিল এটুকুৰা শিলত। আচৰিত! দুৱাৰখন মেলখাই গল। তলৰ ফালে এটা সুৰংগ। সেই সুৰংগইদি আমি সোমাই গলো। কিন্তু আমি ভুল কৰিলো, সুৰংগৰ দুৱাৰ সশব্দে বন্ধ হৈ গল। সেই শব্দত সাৰ পাই উঠিল দেৱালৰ ফাঁকত শুষ্ক থকা প্ৰেতাত্মাবোৰ। এটা সজীৱতাৰ চিন ফুটি উঠিল প্ৰাসাদত। এইবাৰ আমি অনুভৱ কৰিলো আমাৰ শৰীৰৰ প্ৰতিভাল নোম জিকাৰ খাই উঠিছে। আমাৰ পঞ্চইন্দ্ৰিয় সজাগ হৈ পৰিছে। সুৰংগৰ সিমূৰে অন্য এখন দুৱাৰ। প্ৰথমটো কৌশলৰ আলৰা দি এইখন দুৱাৰো খুলিলো। এখন মুকলি চ'ৰা। চ'ৰাৰ সিমূৰে আন এখন মজিয়া। —আমি এতিয়া দ্বিতীয়খন মজিয়াত। এইবাৰ শুনিছো আমি দেৱালৰ ফাঁটবোৰত এক

অম্পট গুণগুণনি, কোনোবাই যেন কাণে কাণে কথা পাতি কিবা আলোচনা কৰিছে। আমি বৃজি উঠিলোঁ যে প্ৰেতাৱ্যবোৰ সাৰ পাই উঠিছে। কিন্তু বজ্জৰ ভাঙাৰ ক'ত? মানচিত্ৰততো দুখন মজিয়াৰ পাছতে অঁকা আছে সেই বজ্জৰ ভাঙাৰ নিৰ্ভুল চিত্ৰ। ... দেখিছোঁ সোৱা বজ্জৰ ভাঙাৰ দুৱাৰ। অলপ পাছতেই আমি পামগৈ মানৱ দুৰ্ভাৰ সেই বজ্জৰ ভাঙাৰ। নিজ চকুৰে উপভোগ কৰিম বজ্জৰ ভাঙাৰ পৰা ওলোৱা চকু ছাটমাৰি ধৰা চিকমিকনি। হয়তো অলপ পাছতেই মল্লিক আৰু মই হৈ পৰিম দুজন দুঃসাহসিক অভি-মানকাৰী স্বৰূপে পৃথিৱী বিখ্যাত।

আচৰিত কথা। আমি দুৱাৰত হাত দিৱা মাজেই দুৱাৰ মেল খাই গল। কিন্তু বজ্জৰ ভাঙাৰ ক'ত? মানচিত্ৰৰ মতে ইয়াতেইতো হব লাগিছিল। তাৰ ঠাইত আছে এখন ৰাজ সিংহাসন। সিংহাসনৰ পাছফালে আছে এখন লৌহ দুৱাৰ। দুয়ো আগবাঢ়িলো এই দুৱাৰৰ ফালে ...।

“হাঃ হাঃ হাঃ হাঃ...”। কাৰ এই অটু-হাস্য? দেৱালৰ ফাঁটৰ মাজৰ পৰা ওলাই আহিছে এই বিকট হাঁহি। সেই হাঁহি ঠেক কোঠাটোত ঠেকা খাই বাৰে বাৰে প্ৰতিধ্বনিত হৈ আমাৰ সৰ্বসভা কঁপাই তুলিলে। ... ‘বন্ধুদয়’ ...। আকৌ সেই ৰক্ত অথচ আবেগপূৰ্ণ কণ্ঠস্বৰ। ‘মই জানো বন্ধুদয় তোমালোক এদিন আহিবা। কিন্তু বহুত পলম হৈ গল বন্ধুদয়, বহুত পলম হৈ গল।’ ... ‘তুমি কোন? আমাক তুমি বন্ধু বুলি সম্বোধন কৰিছা? ...’ “মই—মই, এই

গুহানগৰীৰ বজ্জৰ ভাঙাৰ বন্ধক গুহা মানৱৰ প্ৰেতাৱ্য। হেজাৰ হেজাৰ বছৰ ধৰি এই ভাঙাৰ বন্ধক হিচাপে থিয় দি আছে। ... ‘বন্ধুদয় ...’ মই জানো, তোমালোক নিশ্চয় এই নগৰীৰ বজ্জৰ ভাঙাৰ উদ্ধাৰৰ বাবে আহিবা। কিন্তু বন্ধুদয় এতিয়া আৰু সেই বজ্জৰ ভাঙাৰ নাই। তোমালোকতকৈ বহু বছৰৰ আগেয়ে বিদেশীয়ে লৈ গৈছে।’ ... ‘কিন্তু তুমি জানো সিহঁতক বাধা দিব নোৱাৰিলা গুহা মানৱ? ... ‘কেনেকৈ দিম বন্ধুদয়, প্ৰেতাৱ্যই জানো জীৱিত আত্মক বাধা দিব পাৰে? আধুনিক আগ্ৰেয়াস্ত্ৰৰ আগত আমাৰ প্ৰস্তৰ যুগৰ অস্ত্ৰই হাৰ মানি বাট এৰি দিলে এই বজ্জৰ ভাঙাৰ। সিহঁতে ইয়াৰ গুপ্ত দ্বাৰ উন্মোচন কৰি লুটি লৈ গল অগণন ধনসোণ, হীৰা মুক্তা। আমি মাথো নিবৰ দৰ্শক হৈ চাই আছিলো বন্ধুদয়।’ কিন্তু আমি দেখি অহা কংকালবোৰ জানো তোমালোকেই হত্যা কৰা নবদেহ নহয় গুহা মানৱ?”

... নহয় বন্ধুদয়, সেয়া দুটা অভিযান কাৰী দলৰ মাজত হোৱা এখন যুদ্ধৰ অৱশেষ মাত্ৰ।

... আমাৰ উদ্দেশ্য ৰক্ত উদ্ধাৰ নহয় গুহা মানৱ। আমি ইতিহাসৰ আছিল বিছাৰিহে ইয়াৰে আহিছো। আমি ভাবো তুমিয়েই এই গুহা নগৰীৰ বিষয়ে বহুত আভাস দিব পাৰিবা গুহা মানৱ। আমি ইয়াত জানিব লগা বহুতো কথা আছে।

...“তোমালোকক জনাবলৈ একো নাই বন্ধু
দয়। এই নগৰীৰ বিৰূপণ বহু দিনৰ আগেয়ে
ভ্ৰমণকাৰীৰ টোকাত লিপিবদ্ধ হৈ গৈছে, এই
নগৰীৰ সঞ্চিত বহুসত্তাৰ উদ্ধাৰ কৰি বহু কেই-
জন অভিযানকাৰী ঐশ্বৰ্যশালী হৈ উঠিছে।
তোমালোকলৈ বাকী আছে মাত্ৰ এই ৰাজ অট্টা-
লিকাৰ শিলৰ ফাঁকে ফাঁকে শুই থকা প্ৰেতা-
বোৰৰ কৰুণ বিননি আৰু সিহঁতৰ চকুৰ পানীৰে
বিগলিত শিলৰ দেৱালবোৰ। সিহঁত এতিয়া সাৰ
পাই উঠিছে বন্ধুদয়। সিহঁতে নতুন উদ্যমেৰে
উন্মুক্ত ৰত্নভাণ্ডাৰ পূৰ্ণ কৰিবলৈ চেষ্টা চলাইছে।
বন্ধুদয় তোমালোকৰ জীৱন এতিয়া সেই প্ৰেতা-
আবোৰৰ হাতৰ মুঠিত। সিহঁতে এতিয়া আৰু
প্ৰস্তৰ যুগৰ অস্ত্ৰ ব্যৱহাৰ নকৰে। সিহঁতে ব্যৱ-

হাৰ কৰিব তোমালোকৰ আগ্ৰেয়াস্ত্ৰতকৈয়ো
ভয়ঙ্কৰ অস্ত্ৰ। সৌৱা চোৱা। বাহিৰত অগণন-
প্ৰেতাআই তোমালোকৰ সন্ধানত ব্যস্ত আছে।
তোমালোকে এতিয়া সেই দুৱাৰৰ সুৰংগইদি
পলাই আত্মৰক্ষা কৰা বন্ধুদয়।

আমি এতিয়া মৰণ পথৰ যাত্ৰী। শুহা
মানৱৰ পৰা বিদায় লৈ আমি দুয়ো আগবাঢ়িছো
সুৰংগইদি। পাছত আমাৰ সেয়া অগণন প্ৰেতা-
আৰ হিংসুক কোলাহল। সিহঁতে আমাক খেদি
আহিছে। আমি দৌৰিছো মাত্ৰ সুৰংগৰ তিমিৰা-
ছন্ন পথেদি। আন্ধাৰবোৰেও আমাক বাটভেটি
ধৰিছে। আমাৰ আৰু ৰক্ষা নাই..আমাৰ আৰু
ৰক্ষা নাই...।+++

“জাতীয় জীৱনৰ মগত জাতীয় সাহিত্যৰ সম্বন্ধ
অঙ্গাজী।”

সংগ্ৰাহক : সম্পাদক

— লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা

“জাতীয় জীৱনৰ মগত জাতীয় সাহিত্যৰ সম্বন্ধ
অসঙ্গী ।”

সংগ্ৰাহক : সম্পাদক

— লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা

॥ মুখামুখি ॥

অসম সাহিত্য সভাৰ সভাপতি, সু-সাহিত্যিক,

বিশিষ্ট সাহিত্য সমালোচক শ্ৰীযুত অতুল

চন্দ্ৰ বৰুৱা দেৱৰ সৈতে মুখামুখি

হৈছে সম্পাদক ।

প্ৰশ্ন ১ঃ অসমীয়া ভাষা সংৰক্ষণ আৰু প্ৰচাৰৰ ক্ষেত্ৰত চৰকাৰ আৰু জনসাধাৰণৰ ভূমিকা কেনে হোৱা উচিত বুলি আপুনি ভাবে ?

উত্তৰ : অসমীয়া ভাষা অসমৰ ৰাজ্যিক ভাষা বুলি অসম চৰকাৰে ঘোষণা কৰা আজি প্ৰায় কুৰি বছৰ হ'ল। আজিলৈকে কিন্তু চৰকাৰী কাৰ্যালয়সমূহৰ লেখাবোৰ সম্পূৰ্ণকৈ অসমীয়া হৈ উঠা নাই। ই কেনে কথা ? যি হ'ওক, এই চলিত বছৰটোক ৰাজ্যিক ভাষাবৰ্ষ হিচাপে গ্ৰহণ কৰি চৰকাৰে কাৰ্যালয়সমূহত অসমীয়াতে সকলো প্ৰকাৰ লেখা কাম চলাবলৈ প্ৰতিজ্ঞা কৰিছে আৰু তাৰ কাৰণে কাম হাতত লৈছে। অসম সাহিত্য সভাই ইচ্ছুক অনা অসমীয়া কৰ্মচাৰীসকলক অসমীয়া শিকাবলৈ লৈ তাত সহযোগীতা কৰিছে।

যি সকল বহিৰাগত অনাঅসমীয়া লোক অসমত নিগাজী হৈ বহিছে তেওঁলোকে যাতে অসমীয়া শিকিবলৈ সুবিধা পায় আৰু অসমীয়া সমাজত মিলি যাব পাৰে তাৰ কাৰণে অসমৰ খিলঞ্জীয়া

লোকসকলেও চকু ৰাখিব লাগে আৰু সহায়-সহযোগ আগবঢ়াই তেওঁলোকক নিজৰ কৰি লবলৈ যত্ন কৰিব লাগে।

প্ৰশ্ন ২ঃ বৰ্তমান অসমীয়া সাহিত্যৰ সৃষ্টি সমস্যাৰ মূল কাৰণ কি আৰু সেই সমস্যাক সমাধান কৰাৰ উপায় কি ?

উত্তৰ : লেখক সকলৰ চিন্তা আৰু অনুভূতি নগৰ কেন্দ্ৰী হৈ নাথাকি গাঁওমুখী হলেহে প্ৰকৃত অসমীয়া সাহিত্য সৃষ্টি হ'ব আৰু তেতিয়া সাহিত্যলো জনসাধাৰণৰ প্ৰতিনিধিত্ব কৰিবলৈ সমৰ্থ হ'ব আৰু তেনেকৈ তেওঁলোকৰ প্ৰিয় হ'ব পাৰিব।

প্ৰশ্ন ৩ঃ অসমৰ বৰ্তমান সীমান্ত সমস্যাত চৰকাৰে সক্ৰিয় আঁচনি নোলোৱাত অসমৰ জনসাধাৰণে কি ধৰণে ভাবিছে বুলি আপুনি ক'ব খোজে ? সীমান্ত সমস্যাৰ বিষয়ে অসম সাহিত্য সভাই কিবা ভাবিছে নেকি ?

উত্তৰ : অসমৰ বৰ্তমান সীমান্ত সমস্যাৰ সমাধান শীঘ্ৰে হোৱা উচিত। চৰকাৰৰ ফালৰ পৰা এই বিষয়ত হেছোনেহোখন দেখি অসমীয়া ৰাইজ ক্ষুব্ধ আৰু অসন্তুষ্ট হৈ উঠিছে। এই সমস্যাৰ ক্ষীপ্ৰ সমাধান

অসম সাহিত্য সভাইয়ো বিচাৰে। সাংস্কৃতিক বিনিময়ৰ সহায়ত সীমান্তবাসী সকলৰ লগত সাহিত্য সভাই পূৰ্বৰ সৌহাৰ্দ্য আৰু সংহতি অক্ষুণ্ণ ৰাখিবলৈ যত্ন কৰা উচিত।

প্ৰশ্ন ৪: অসম সাহিত্য সভা জনসাধাৰনৰ ওচৰ চাপি যোৱাৰ প্ৰমাণ আপুনি কি বুলি ভাবে?

উত্তৰ: সাহিত্য সভাৰ বাৰ্ষিক অধিবেশনত হোৱা বিপুল লোকসংগ্ৰহেই সাহিত্য সভাৰ জনপ্ৰিয়তাৰ প্ৰমাণ।

প্ৰশ্ন ৫: অসমৰ বিভিন্ন গাওঁ-ভূঁইত চলিত শব্দ-ৰাজি সংৰক্ষণৰ ব্যৱস্থা অসম সাহিত্য সভাই কৰিছে নেকি?

উত্তৰ: জিলা সাহিত্য পৰিষদৰ জৰিয়তে পৰিকল্পিত ভাৱে কাম হাতত লৈ প্ৰত্যেক অঞ্চলৰ হেমকোষ আৰু চন্দ্ৰ ঝান্ত অভিধানত নথকা অথচ ব্যৱহাৰত ব্যাপক ভাৱে চলি থকা শব্দবোৰ সংগ্ৰহ কৰি সেইবোৰৰ অৰ্থেৰে সৈতে আঞ্চলিক শব্দকোষ একোখন ৰচনা কৰিবলৈ অসম সাহিত্য সভাই চলিত বছৰত আঁচনি হাতত লৈছে। গুৱালকুছি অধিবেশনৰ সভাপতিৰ অভিভাষণত এই বিষয়ে উল্লেখ আছে। অসমৰ বিভিন্ন ঠাইৰ আঞ্চলিক শব্দকোষৰ শব্দৰাজিৰ ব্যুৎপত্তি, ব্যৱহাৰ, অৰ্থ আদিৰ বিচাৰ কৰি বৰ্তমানৰ এখন সুবৃহৎ আৰু স্বয়ং সম্পূৰ্ণ অসমীয়া অভিধান ৰচনা কৰা অতি প্ৰয়োজনীয় হৈ পৰিছে।

প্ৰশ্ন ৬: জোনাকী আৰু বাঁহী যুগৰ কেইজনমান

জনপ্ৰিয় সাহিত্যিক যেনে বলদেৱ মহন্ত, ধনাই বৰা, সীতানাথ ব্ৰহ্মচৌধুৰী, দণ্ডীধৰ ফা টাৱাজী, পানীন্দ্রনাথ গগৈ আদিৰ লিখনি আৰু জীৱনী প্ৰকাশৰ কিবা আঁচনি সাহিত্য সভাই লৈছে নেকি?

উত্তৰ: বলদেৱ মহন্ত, ধনাই বৰা, দুৰ্গাশ্ৰীসাদ মজিন্দাৰ বৰুৱা, মহম্মদ ছোলেমন খাঁ, পানীন্দ্রনাথ গগৈ আৰু বিশ্বম্ভৰদেৱ বিশ্বাসী এই কেই গৰাকী বিস্মৃতিত বিলীন হ'ব খোজা একালৰ প্ৰসিদ্ধ অসমীয়া সাহিত্য খনিকৰৰ ৰচনাৱলী গোটাই তেওঁলোকৰ নামত এখন ৰচনাৱলী প্ৰকাশ কৰিবলৈ এইবাৰ পৰিকল্পনা হাতত জোৱা হৈছে। পিছে কথা হৈছে পৰিকল্পনাবোৰ বছৰ বাগৰাৰ লগে লগে পানীৰ তৌ পানীতে মাৰ যোৱাৰ দৰে লুকাই পৰাৰ ভয় থাকে; কাৰণ সভাপতি আৰু কাৰ্য্য-নিৰ্বাহক সমিতিৰ কাৰ্য্যকাল বছৰৰ অন্তত অন্ত হয়। পাছৰ ছামে আগৰ পৰিকল্পনা স্তম্ভ নাপাৰও পাৰে। স্তুতিয়া তেনে আঁচনিয়ে মাহীমাকৰ জেবেলা আদৰ পোৱা স্বাভাৱিক।

প্ৰশ্ন ৭: অসমৰ চাহ মজদুৰ আৰু চৰ অঞ্চলত থকা লোক সকলৰ মাজত অসমীয়া ভাষা সাহিত্যৰ জনপ্ৰিয়তা বঢ়াবলৈ কি ব্যৱস্থা লৈছে আৰু এই সম্পৰ্কত আপোনাৰ মতামত কি?

উত্তৰ: চৰ অঞ্চলত আৰু চাহ মজদুৰ সকলৰ মাজত অসমীয়া ভাষা-সাহিত্যৰ জনপ্ৰিয়তা বঢ়াবলৈ অসম সাহিত্য সভাই স্থান আৰু

সময়োপযোগী কৰি কিছুমান সৰু সৰু পুথি ৰচনা কৰাই নাম-মাত্ৰ মূল্যত বিতৰণ কৰা, আকাশ বাণীৰ সহায়ত উপযুক্ত বিষয়ৰ আৰ্কষণীয় আলোচনা পুচাৰ কৰোৱা আদি কাম সাহিত্য সভাৰ ফালৰ পৰা সম্পূৰ্ণ হাতত লোৱা হৈছে। কলেজীয়া ছাত্ৰসকলেও এই অঞ্চলবোৰত বন্ধত ভ্ৰমণ কৰি সম্ভৱস্থলত নাট-ভাওনা আদি অনুষ্ঠান পাতিবলৈ যত্ন কৰা উচিত।

প্ৰশ্ন ৮: 'অসমৰ নিবনুৱা সমস্যা আৰু তাৰ সমাধান' — এই বিষয়ে অল্প ক'ব নেকি? নিবনুৱা যুৱকবোৰক দেখি আপোনাৰ মনত কেনে ভাৱৰ উদয় হয়?

উত্তৰ: নিবনুৱাসকলক আত্মনিৰ্ভৰশীল হৈ পৰিশ্ৰমৰ মৰ্যাদা বুজিবলৈ কোৱাত বাহিৰে সাহিত্য সভাই প্ৰত্যক্ষভাৱে তেওঁলোকৰ সমস্যা সমাধান কৰিবলৈ কিবা কৰিব পাৰে বুলি সদ্যহতে মই নাভাবো।

প্ৰশ্ন ৯: অসমীয়া, কেনেজন লিখকৰ লিখনিয়ে আপোনাক ৰেখাপাত কৰিছে আৰু কিয়

কৰিছে?

উত্তৰ: অতীতত ড: বাণীকান্ত কাকতীৰ লেখা মই সদায়ে শ্ৰদ্ধাৰে অধ্যয়ন কৰিছিলোঁ আৰু নতুন লেখকসকলৰ ভিতৰত এতিয়া শ্ৰীহোমেন বৰগোঁহাঞিৰ লেখাই মোক আকৃষ্ট কৰে। কিয় কৰে পোনে পোনে কোৱা টাণ।

প্ৰশ্ন ১০: মোৰ এই প্ৰচেষ্টালৈ আপোনাৰ শুভাশীৰ্ষ থাকিবনে?

উত্তৰ: অসম সাহিত্য সভাৰ সভাপতিৰ এনে সাক্ষাৎকাৰ লোৱাৰ প্ৰয়াসে ইয়াকে বুজায় যে অসম সাহিত্য সভা দিনে দিনে ছাত্ৰসকলৰ অধিকতৰ প্ৰিয় হৈ আহিছে। সভাপতিৰ লগত এনেবোৰ প্ৰশ্ন আলোচনা কৰাত তেওঁ নিশ্চয় ছাত্ৰসকলৰ কাৰ্য্যত আশান্বিত হৈছে। এনে প্ৰচেষ্টা নিশ্চয় প্ৰশংসনীয়। কানৈ কলেজৰ আলোচনী সম্পাদক শ্ৰীপ্ৰভাত প্ৰাণ কোঁৱৰৰ এনে প্ৰচেষ্টাৰ শলাগ লোঁ।+++

কামলৈ অলপো হেজা নকৰে আৰু সকলো সময়তে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ অসুবিধা দূৰ কৰিবলৈ হাঁহি মুখেৰে চেষ্টা কৰি থাকে—সেই জনেই মোৰ মনেৰে এজন কৃতী শিক্ষক ।

প্ৰশ্ন ৮ : আপোনাৰ জীৱনত আটাইতকৈ বেছি প্ৰভাৱ পেলাৱা লোক কোন জন ?

উত্তৰ : স্কুলীয়া জীৱনত °ভবেশ মুখাৰ্জী, °চাইফুদ্দিন আহমদ, °তুবাৰাম বৰা আৰু কলেজীয়া জীৱনত °ৰাধাকৃষ্ণন, °আচাৰ্য্য নৰেন্দ্ৰ দেৱ, °ডঃ বামমনোহৰ লোহিয়া, শ্ৰীঅশোক মেহটা, °ডঃ অমৰ নাথ বা আৰু °প্ৰফেচৰ পি,কে দত্ত আদিয়ে মোৰ জীৱনৰ ওপৰত প্ৰভাৱ পেলাইছে ।

প্ৰশ্ন ৯ : আপোনাৰ ছাত্ৰসকলৰ প্ৰতি প্ৰধান উপদেশ কি কি ?

উত্তৰ : (ক) স্বাস্থ্যৰ প্ৰতি মন দিয়া ।
(খ) ঘৰতেই থাকা বা পৰতেই থাকা, নিজৰ হাত দুখনেৰে নিজৰ কাম কৰিবলৈ লাজ নকৰিবা । ভৱিষ্যতে নিজৰ হাত ভৰিব ওপৰতেই নিৰ্ভৰ কৰিব লাগিব ।

(গ) বৰ্ত্তমান প্ৰতিযোগীতাৰ যুগ । গতিকে পঢ়া-শুনা ঠিক বাঞ্ছিত যোগ্যতা অৰ্জন কৰি নগলে সন্মুখৰ সকলো পথতে হেঙাৰ ধাৰা । প্ৰথমতে পঢ়া শুনা, পিচতহে দেশৰ কাম । দেশৰ

কামৰ বাবে গোটেই জীৱনটো ধৰি আছে ।

(ঘ) যদি সামাজিক কাম নকৰিলে নিতান্ত নহয় বুলি ভাবা তেনেহলে এন, ছি, ছি ; এন, এছ, এছ ; এন, এ, ই, পি, স্কাউট্, গাৰ্লচ গাইড আদিৰ যোগেদিও দেখোন বহুতো কাম কৰিব পাৰা ।

প্ৰশ্ন ১০ : আপুনি কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ বৰ্ত্তমান উপাধ্যক্ষ আৰু ভৱিষ্যতৰ অধ্যক্ষ ৰূপে মহাবিদ্যালয়ৰ কোন কোন দিশত কেনেধৰণৰ উন্নতি সধাৰ কথা চিন্তা কৰিছে ?

উত্তৰ : বৰ্ত্তমান মই উপাধ্যক্ষহে । ভৱিষ্যতে কোন অধ্যক্ষ হ'ব সেইটো মই ক'ব নোৱাৰো । উপাধ্যক্ষ হিচাপে কলেজত পঢ়া-শুনাৰ বাতাবৰণ এটাৰ সৃষ্টি হোৱাটো মই কামনা কৰোঁ ।

প্ৰশ্ন ১১ : শিক্ষানুষ্ঠানৰ সুষ্ঠু পৰিচালনা আৰু শিক্ষাৰ পৰিবেশ গঠনত ছাত্ৰ সংস্থাৰ কিবা ভূমিকা আছে বুলি আপুনি ভাবেনে ?

উত্তৰ : শিক্ষাৰ সুস্থ পৰিবেশ এটা গঢ়ি তোলাত ছাত্ৰ সংস্থাই কৰোঁ । বুলিলে গঠনমূলক ভূমিকা এটা গ্ৰহণ কৰিব পাৰে ।

প্ৰশ্ন ১২ : এই বাৰৰ মহাবিদ্যালয় আলোচনীখন আপুনি কেনে হোৱাতো কামনা কৰে ?

উত্তৰ : আলোচনীখনে কলেজখনৰ সুন্দৰ মুক্তি এটাৰ প্ৰতিফলন কৰাটোৱেই মই কামনা কৰোঁ । +++

চালাম

—প্রভাত চন্দ্ৰ বৰুৱা
২য় বাৰ্ষিক (কলা)

চালামক তিনি নোপোৱা মানুহ নাই। ওলাই গলেই দেখিব চালাম। যেনিয়ে যাওঁ তেনিয়ে চালাম। চালামেই চালাম। স্কুলত চালাম, কলেজত চালাম, বাস্তাই-ঘাট, অফিচে-আদালতে, মিটিঙে-মাটিঙে সকলোতে চালামে দপদপাই ৰাজত্ব চলাইছে। আপুনি, মই, তেখেত এখেত সকলোৱে চালামকলৈয়ে বাস্ত। গোটেই পৃথিবীখনেই ব্যস্ত। ভাঙ্গ বস্ত সদায়ে ভাঙ্গ। নহ-লেনো ইয়াক ৰজা মহাৰজা, পাত্ৰমন্ত্ৰীৰ পৰা খৰি-ভাৰীলৈকে সকলোৱে আদৰ কৰেনে? আদৰৰ বাবেই ভূত-ভৱিষ্যত সকলোতে চালামে নিবৰে কাৰ্য্য সিদ্ধি কৰি আছে আৰু কৰি থাকিবও।

এই চালামক আমি প্রধানকৈ তিনিটা নামকৰণেৰে ভাগ কৰিব পাৰো। (১) চালাম (২) চেলিউট আৰু (৩) নমস্কাৰ। নমস্কাৰ আকৌ অন্য এটি প্ৰিয় নাম আছে। সেয়া হ'ল 'প্ৰণাম'। গতিকে সৰ্ব্বমুঠ চাৰিটি। এতিয়া এই চাৰিওটি ভাগকে আপোনাৰ আগত চিনাকী কৰি দিব খুজিছোঁ। পিছে এটি কথা বুজিছেনে—মানে ইহঁতৰ আটাইয়েৰে মূল ধৰ্ম একটাই—অৰ্থাৎ সুফল অৰ্জন কৰা। অৱশ্যে চি, আই, ডি ব্ৰাঞ্চৰ দৰে সময় আৰু সুবিধা বুজিহে বিভিন্ন ৰূপ লয়। আচ্ছা, এতিয়া আমি মেইন লাইনলৈ আহোঁ নে কি কয়?

চালাম হ'ল এটি নিপাতনেসিদ্ধ বস্ত। মানে ই নিজে নিজে ভোটাঙকৰে আহি কামত লাগি যায়। যপহকৰে আহি লগ লাগেহি বাবে চালাম হয়। ব'ব এতিয়া চালামৰ সন্ধি ভাঙি দিওঁ। এতিয়া কি হ'ল চাওঁক, চা+ল'ম=চালাম। দেখিলেনে মনে মনে চেলেঞ্জ দি কৈছে চাই থাক ল'ম। মনে মনে চেলেঞ্জ দিয়াৰ বাবে অজ্ঞাতে কব নোৱাৰাকৈ জয়লাভ কৰে। চালাম সাধাৰণতে নিশ্বন মতলে উচ্চ মহলক ব্যৱহাৰ কৰে। চালামৰ কিন্তু Quick service result লগে লগে পোৱা যায়। কাৰণ "চালাম বাবু এটি পইচা দিয়ক" বুলি কোৱাৰ লগে লগে হয় দিছে নহয় শুনাইছে। ঠিক তেনেকুৱা কাৰ্য্যতে ইয়াক অধিক ব্যৱহাৰ হোৱা দেখা যায়। বাকীবিলাকে অৰ্থাৎ, উচ্চমহলে ইয়াক বাকী তিনিটিক সচৰাচৰ ব্যৱহাৰ কৰে। হেৰি মাফ কৰিব বুজিছেনে? এই বিভাগবোৰ অৱশ্যে গৰিষ্ঠতাৰ ফালৰ পৰাহে ভাগ কৰা হৈছে। হেৰেও ফেৰেও হব পাৰে। ভুল হলে দাঁত কেইটা উফৰাবলৈ নিবিচাৰিব। লাগিলে আপুনিয়েই পোনাই লব বুজিছেনে?

চালামৰ অন্যটি নাম হ'ল চেলিউট। আচ-লতে ই হ'ল ইংৰাজী শব্দ। অসমীয়াত ইয়াৰ অৰ্থ হব চল চাই লুট কৰা। অৰ্থৰ পৰাতো

বুজিয়েই চেলিউট দিয়াৰ উদ্দেশ্য কি ? সাধা-
ৰণতে ইয়াক অধিকভাৱে অফিচবিলাকত ব্যৱহাৰ
কৰা দেখা যায় । চাবছোন, Duty কৰি থাকোতে
ওপৰৱালাক দেখাৰ লগে লগে কেনেকৈ বুকু
ফিন্দাই খাপপাৰ কৰে কামত লগায় । কিন্তু
Duty ৰ পাছত দেখিব অফিচাৰৰ আগতে মেক্সি
পিন্কা এজনী লৈ কুঁ-কুৱাই ঘূৰি ফুৰিছে ।
আকৌ চাওঁকচোন, এই ধৰক এজনক এটা বিশেষ
কামৰ বাবে ৰখা হৈছে, বেটাই কিন্তু বেছ গাজা
পিটি বহি আছে । হঠাতে ওপৰৱালাক দেখি
ফটাফট উঠি চেলিউট লগাই দিলে । ওপৰ-
ৱালা হোলাৰ ভাই মোলা, হৈ গুছি গ'ল ।
দেখিলেনে বাকু চেলিউটৰ কিমান মাহাত্ম্য !

ইয়াতকৈয়ো ফটফটীয়া উদাহৰণ মই
নিজেই, মোক যিদিনাই অফিচত কাঢ়া Duty ত
পঠায় মই কি কৰো জানে ! বহি বহি বিড়ি
হপি গাজা-পিটি বৈ থাকো । যেই দেখিলো
চাৰ আছিছে, চলচাই লুট কৰাত লাগি যাওঁ,
'চাৰ এইফালে একদম ঠিক আছে ।' বহু খেলা
খ-ত-ম্ । চাবে চাব্বাছ্ দি গুছি যায় । এতিয়া
কওঁকছোন, চেলিউটৰ কাম উচ্চ নে মোৰ কাম
উচ্চ !

চালামৰ আটাইতকৈ সুন্দৰ আৰু বহস্য-
জনক নাম দুটা হৈছে 'নমস্কাৰ' আৰু 'প্ৰণাম' ।
প্ৰণামক আচলতে 'পৰিণাম' বোলা হৈছিল ।
লাহে লাহে ই আধুনিক হৈ প্ৰণাম নাম ললে ।
পৰি + নাম কিন্তু একে থাকি গ'ল । 'প্ৰণাম'
বলি হাত দুখনক কষ্ট দিওঁতে আপুনি ভাবে

নেকি আপোনাক সন্মান কৰিছে ? নহয়. আচ-
লতে তাৰ মতলব হৈছে পৰিণাম যেন ভাল হয় ।
হাতযোৰ কৰি তাকেই নিৰ্দেশ দিয়ে মানে
মনত পেলাই দিয়ে ।

চালামৰ এই ভাগ কেইটাৰ ভিতৰত
আটাইতকৈ বিপদজনক হল 'নমস্কাৰ' । নম-
স্কাৰৰ জন্ম বহস্যও তমস্কাৰ । অসম তন্ত্ৰ-
মন্ত্ৰত চহকী দেশ । তন্ত্ৰ-মন্ত্ৰত নমঃ শব্দটোৰ
ব্যৱহাৰ খুউব বেছি । শেষত মানুহে তন্ত্ৰ-মন্ত্ৰ
নমনা হৈ নমঃ শব্দৰ সংস্কাৰ কৰিলে । গতিকে
'নমঃ'ৰ লগত সংস্কাৰৰ 'কাৰ' শব্দ যোগ হৈ
'নমস্কাৰ'ৰ জন্ম হল । 'নমঃ' যেহেতু উন্নত
কৰি সংস্কাৰ কৰা হৈছে, সেয়েহে ইয়াৰ কাম-
বোৰো উন্নত । য'ত নমস্কাৰৰ আৱিৰ্ভাৱ হৈছে
তাতে ফলো উদয় হৈছে । অৱশ্যে এটা কথা
ঠিক যে প্ৰণামে গভীৰভাৱে অৰ্থাৎ লাহে ধীৰে
কামফেৰা কৰি লয় । নমস্কাৰক আদৰণী
জনোৱা জনে গমেই নেপাই দেহি । নমস্কাৰক
গৰম পানীৰ লগত তুলনা কৰিব পাৰি । যাৰ
গাত গৰমপানী পৰে তাৰ কিবা এটা হবই
হব । একো নহলেও অন্ততঃ অলপ সময় কষ্ট
পাৰ । অৱশ্যে কুহমীয়া গৰম হলে চাৰ নেৰাবও
পাৰে । গতিকে নমস্কাৰ মই লই আছে । কিছু-
মান কুহমীয়া পানীৰ লগৰ আৰু আনবোৰ একে-
বাৰে উতলি থকা পানীৰ লগৰ । কুহমীয়া
গৰমক অৱশ্যে সাধাৰণতে গৰম বুজি কোৱা
গুনা নাযায় । সেয়ে নমস্কাৰ নমস্কাৰেই ।
আপুনি বাকু তলত দিয়া কেইটা কোন শ্ৰেণীৰ
কওঁকচোন । বন্ধুৱে বাহুৱীৰ লগত প্ৰথম চিনাকী

কৰি দিওঁতে, চাকৰি বিচাৰি বিষয়াৰ ওচৰত উপস্থিত হওঁতে, ইলেকচনৰ সময়ত ওপৰলৈ হাত তুলি 'শ্রদ্ধেয় ৰাইজ 'কথা দিছো' বুলি কোৱা নমস্কাৰ অৰ্কে বহুতো নমস্কাৰ... । মিটিঙত হাতখোৰ কৰি কোৱা মই -সহায় কৰক... । এইটো কি পুৰস্কাৰ বুলি ভাবিছে নেকি ? নহয় ইও নমস্কাৰেই ।

শেষত দেখিছোঁ নমস্কাৰৰ সম্পৰ্কে কৈ শেষ কৰিব নোৱাৰি । সেয়েহে উদাহৰণ এটিকে দি

লেখা মাৰো বুলি ভাবিছো । ভূগোলত পাইছো পৃথিবীৰ দুয়ো মূৰ কিছু গোল হলেও কোৱা হয় পৃথিবী গোল । গোলেই সৰ্বনাশৰ মূল । ঘূৰনীয়া বাবেই পৃথিবী ভ্ৰমন কৰি শেষ কৰিব নোৱাৰি । কেতিয়াবা একে ঠাইতে উপস্থিত হওঁ পৃথিবীতে চালামৰ উৎপত্তি । সেয়েহে পৃথিবী খনৰ দৰে ইয়াৰ কাৰ্য্যও ঘূৰনীয়া । যিমানেকি ভাবো একেটাই দেখো । মধ্যাকৰ্ষণ শক্তি কিন্তু একেটাই । চলচাই লুট কৰা 'চা-লম' নহলে 'নমস্কাৰ' । +++

“আধুনিক শিক্ষা পদ্ধতিৰ বিৰুদ্ধে মোৰ প্ৰধান অভিযোগ শিক্ষাৰ কেন্দ্ৰবিলাকত আমাক 'মানুহ' কৰি তুলিবলৈ কোনো ব্যৱস্থা নাই ; চৰিত্ৰ-গঠনত অন্তৰৰ সদ্বৃত্তিবিলাকৰ স্ফুৰণ নাই ; জীৱনৰ সম্পূৰ্ণ বিকাশ নাই ।”

—ৰঘুনাথ চৌধুৰী

সভাপতি, অসম সাহিত্য সভা
ষোড়শ অধিবেশন, ১৯৩৬ চন ।

সংগ্ৰাহক : সম্পাদক

“আধুনিক শিক্ষা পদ্ধতিৰ বিৰুদ্ধে মোৰ প্রধান অভিযোগ শিক্ষাৰ
কেন্দ্ৰবিলাকত আমাৰ ‘মানুহ’ কৰি তুলিবলৈ কোনো ব্যৱস্থা
নাই ; চৰিত্ৰ-গঠনত অন্তৰৰ সদ্ব্যক্তিবিলাকৰ স্ফুৰণ নাই ;
জীৱনৰ সম্পূৰ্ণ বিকাশ নাই ।”

—ৰঘুনাথ চৌধুৰী

সভাপতি, অসম সাহিত্য সভা

ষোড়শ অধিবেশন, ১৯৩৬ চন ।

সংগ্ৰাহক : সম্পাদক

গাজা

— প্ৰভাত প্ৰাণ কোঁৱৰ
স্নাতক, ১ম বাৰ্ষিক (বিজ্ঞান)

এইটো কোনো দিপ্লিপ্ গাভৰুৰ নাম নহয়। এই ধৰক, আপুনি কোনোবা গাভৰুক বাটত অকলে পাই জোকালে আৰু আপোনাক তাই পুৰস্কাৰ স্বৰূপে নিচুকনী বঁটা হিচাবে তাইৰ তিনি ইঞ্চি ওখ ছেন্ডেল এপাতেৰে আপোনাৰ গালত ধু-উ-স্ন আলফুল ভাৰে চুমা আঁকি দিলে। — আৰু এই কথাটোকে যেনিবা আপোনাৰ অকলশৰে মনত পৰি কেতিয়াবা দুই ওঁঠৰ ফাঁকত হাঁহি বিৰিঙিল। এইটো এটা সাধাৰণ নাম। এইটো আপুনি, মই, এওঁ, তেওঁ, এখেত, তেখেত সকলোৱে শুনিছে, তাত হাঁহিবলৈ কিটো আছে। নে কি কয় ?

নহয়, নহয় আপুনি ভুল বুজিছে। এইটো গানজা নহয়। সেইযে আগৰ দিনৰ মহাদেৱে গানজা খাই পাৰ্বতীৰ লগত বন'ডেন্স দিছিল সেই গানজা নহয়। হেৰি, মহাদেৱ আৰু পাৰ্বতীৰ কথা কোন খন পুথিত আছে বাৰু—পুৰাণ নে বামাগ্ৰন্থত। কি কলে আপুনিও নাজানে। মানে জনা গৈছে আপুনি পটলুং পিন্ধি বস্ত্ৰমানৰ বেলে-ব'টম আৰু পেৰেলেল পিন্ধা যুগৰ মানুহ। মানে চমুতে ক'বলৈ হলে আপুনি কামও সোতৰ শতিকাৰ হ'ব। হেৰি বেয়া নাপাব দেই! জানেই নহয়, আমি কওঁ এটা কৰোঁ এটা। ঠিক ধৰক,

যেতিয়াই আমাৰ উদ্দেশ্য সিদ্ধি হয় তেতিয়াই আমি চোঁচনি গাঁতিটো পিচলাই পিচলৈ দৌৰ মাৰোঁ। যেতিয়াই দৌৰ মাৰিবলৈ আৰম্ভ কৰোঁ তেতিয়া আৰু আমাক কোনে পায়। সাইলাখ যমতো নাপালেই তেওঁৰ চাবচ্টিটিউটেও নাপায়। কি কলে? বাৰু, এতিয়া আহক টু-দি-পইন্টলৈ।

নহয়, নহয়, নহয়। হোটেলৰ গাজা-খাজা, পেৰা-চুট্কেছ ই একোৱেই নহয়। এবাৰ কি হ'ল জানে? হেঃ ক'বলৈ বেয়াই লাগিছে। ঠিক আছে, কৈ দিও, বেয়া নাপাব। হেঃ হেঃ হেঃ— কি হ'ল জানে। এই ধৰক, তেতিয়া মই এজন সদ্য বিবাহিত পুৰুষ। ঠিক পুৰুষ বুলিলেও অধিক কোৱা হ'ব। ধৰক, মই এজন চফল ডেকা। বন্ধু দুজনমানৰ উপদেশ মতে মই সেইদিনা মোৰ নৱবিবাহিতা শ্ৰীমতীলৈ অলপ ভাল ভাল মিঠাই জাতীয় বস্তু লৈ যাওঁ বুলি সোমালোগৈ মমতাত। চকু খাইছে কিয়? কি কলে মমতা আপোনাৰ শ্ৰীমতীৰ নাম। হ'ব পাৰে — ধৈৰ্য্য ধৰক। মমতা আপোনাৰ, মোৰ, এখেতৰ, তেখেতৰ শ্ৰীমতীৰ নাম অথবা কোনোবা গাভৰুৰ নামো হ'ব পাৰে। হ'ব পাৰে মানে, কোনোবাই মণিহাৰী দোকান, কোনোবাই চাহৰ

দোকান, কোনোবাই বাই চাইকেল, কোনোবাই মটৰ-গাড়ীৰ নামো মমতা খব পাৰে। কিন্তু সেই বুলি মই আপোনাৰ শ্রীমতীৰ নাম ল'বলৈও চেষ্টা কৰা নাই আৰু ক'বলৈও ওলোৱা নাই — ওলাই-ছোঁ হোটেল মমতাৰ কথা ক'বলৈহে।

হোটেল মমতা — যাক কেন্দ্ৰ কৰি ডেকা-গাভৰুৰ মন পুলকিত হৈ উঠে, বিষাদত আনন্দ দিয়ে আৰু কোনোবা ডেকা-গাভৰুৰ হেজাৰ আশাক এমুঠি ছাইত পৰিণত কৰি দিয়ে। আন-হাতে, কোনোবা ডেকা-গাভৰুৰ অমৰাণ্ডটি যেন চাৰি-চকুৰ মিলন হৈ প্ৰথম প্ৰেমৰ কঠীয়া সিচেঁ। কাৰোবাৰ প্ৰেমৰ কঠীয়াই ঠন ধৰি উঠে আৰু কাৰোবাৰ বাঢ়নী পানী, আইমিন, মমতাৰ টিউব-ব্ৰেলৰ চেঁচা পানীয়ে উটাই লৈ যায়। বেয়া লাগে নহয়নে? কিমান আশা বুকুত বান্ধি কঠীয়া সিচেঁ কিন্তু। বাক বাদ দিয়ক —।

হেৰি, আপুনিচোন বেচ গহীন হৈ গ'ল। কি হ'ল? মমতাৰ কথা ক'বলৈ লওঁতে আপোনাৰ 'মমতাৰ চিঠি' লৈ মনত পৰিল নেকি? বাক, মমতাৰ কথা নক'ও আৰু দিয়ক। আপোনাক বাক কিয় মিছাতে মনত দুখ দিওঁ। ওলাইছোঁ মই আপোনাক কণমান হাঁহিৰ খোৰাক দিম বুলি, তাৰ পৰিবৰ্তে মই যদি আপোনাক দুখহে দিওঁ তেন্তে মোৰেই জানো বেয়া নালাগে। নে কি কয়?

অ' বেচ বেচ—এইবাৰ কিন্তু আপুনি ঠিক ধৰিলে দেই, আইমিন, আপোনাৰ উত্তৰ চেষ্টা পাৰচেন্ট কাৰেক্ট। সেই গাজা যি গাজাই আপোনাক হহঁৰাই হহঁৰাই পেটৰ নাড়ী ডাল ডাল

কৰিব, হাঁহিত দুই চকুৰ ফাঁকে তেজ পানী হৈ ওলাই আহিব, নাহাঁহো বুলিলেও গোফৰ তলত তাৰ ব্যতিক্ৰম হলে মুখৰ ভিতৰত মুখৰ টিপালৈ হাঁহিব লাগিব, আইসকলে মুখত বজৰুৱা কমান্বেৰে মুখ ঢাকি হাঁহিব লাগিব। গাজাৰ প্ৰতাপৰ কথা ভাবিলে সচাঁই আচৰিত লাগে নহয়নে? ইয়াৰ মূলতে হ'ল আমাৰ বিজ্ঞানী-সকল। এলুমিনিয়াম, বৈদ্যুতিক শিল্প, ৰঞ্জন ৰশ্মি আদি যিদৰে বিজ্ঞানী সকলে আৱিষ্কাৰ কৰিছে ঠিক সেইদৰে ১৯১৪ চনত ছাৰ্জ চ মাৰ্টিন হল্ নামৰ বিজ্ঞানী এজনে গাজাৰ ফৰমুলা আবিষ্কাৰ কৰে। তেওঁৰ ফৰমুলাৰ মতে,

$$\text{গাজা} = \frac{\text{কিছুমান সচাঁ কথা} + \text{কিছুমান মিছা কথা}}{২ \text{ (দুই)}}$$

অৰ্থাৎ কিছুমান সচাঁ কথাৰ লগত সমানে মিছা কথা যোগ দি যোগফলক দুইৰে হৰণ কৰি যিটো উত্তৰ পোৱা যাব সিয়েই গাজা। কিন্তু ১৯১৯ চনত টমাচ্ এ, এডিচন নামৰ এজন বিখ্যাত বিজ্ঞানীয়ে উপবোক্ত ফৰমুলাটো সংশোধন কৰি উলিয়াই এইদৰে,

$$\text{গাজা} = \frac{\text{কিছুমান সচাঁ কথা} + \text{কিছুমান মিছা কথা} + \text{ধ্ৰুৱক}}{২ \text{ (দুই)}}$$

এখেতৰ মতে এই ধ্ৰুৱকটো অতি আৱশ্য-কীয় আৰু ধ্ৰুৱকৰ অবিহনে গাজা কোৱা অসম্ভৱ। কিছুমান সচাঁ কথা লৈ তাৰ লগত সমানে মিছা কথা যোগ দি যোগফলৰ লগত ধ্ৰুৱকৰ ঠাইত কিছুমান সাৱলীল ভাষা বহুৱাই তাক দুইৰে ভাগ

কৰি যিটো উত্তৰ পোৱা যাব সিহে প্ৰকৃত গাজা হ'ব। এই ফৰমুলাটো ব্যৱহাৰ কৰি আপুনি মধুৰ কৰ্ত্তেৰে দহজনৰ আগত গাজা বেকত কৰক—দেখিব আপোনাক সকলোৱে 'গাজীঠ' অথাৎ গাজাৰ ওজা ৰূপে সন্মানিত কৰিছে। আপুনি তোলিব ওজা অথবা খোলৰ ওজা নহ'ল কি হ'ল আপুনি জানো গাজাৰ ওজা ৰূপে সন্মান পোৱাত নিজেই নিজকে ধন্য মনা নাই! নে কি কয়? বৰ্ত্তমানৰ বিজ্ঞানী সকলেও উপৰোক্ত সংশোধন কৰি উলিওৱা ফৰমুলাটো মানি লোৱাত আপত্তি কৰা নাই। ফৰমুলাটো কেইটামান উদাহৰণেৰে বুজালে আপোনাৰ বুজাত অলপ সুবিধা হ'ব।

আপুনি ভূগোল পঢ়িছিলেনে? অ' পঢ়িছিলে। অসমখন যে ভাৰতৰ আনদেশৰ তুলনাত পিচ পৰা জানেনে? অ' জানে। কি কলে — এতিয়া আৰু অসম আনদেশৰ তুলনাত পিচপৰা নহয়? মই ক'ম বৰ্ত্তমানেও অসম আনদেশৰ তুলনাত পিচপৰা। বোম্বাইলৈ গৈছে? নাইযোৱা। এবাৰ পাক মাৰি আহিবচোন — কিমান আচৰিত আচৰিত বস্তুবোৰ দেখিব। ডাঙৰ ডাঙৰ জোতাৰ কলবোৰত দেখিব এফালে জী'য়াই জী'য়াই গৰু সুমুৱাই দিছে আনফালে গ্ৰাহকৰ পচন্দ মতে জোতা ওলাই আহিছে। গ্ৰাহকৰ পচন্দ নহ'ল, তেতিয়া দেখিব পুনৰ জোতা এফালে ভৰাই দিছে আনফালে জীয়াঁ জীয়াঁ গৰু ওলাই আহিছে। আক' সেই গৰু পুনৰ ভৰাই গ্ৰাহকৰ পচন্দ অনুসৰি হাই শিল, ল' শিলৰ জোতা তৈয়াৰ কৰি দিছে। আন এটা কলত দেখিব, গোটে গোটে এটা কোঠাত ভেৰা ছাগলী-বোৰ ভৰাই দিছে আৰু আন এটা কোঠাত এফালে ওলাই আছে ধুনীয়া ধুনীয়া উলৰ গৰম কাপোৰ

আৰু আনফালে ওলাইছে মাংসৰ গৰম গৰম তৰকাৰী। সেই গৰম গৰম মাংসৰ তৰকাৰীবোৰ গৰমে গৰমে পঠাই দিছে সীমান্তত থকা জোৱান সকলে।

আপুনি নিশ্চয় জানে যে অসমত ভেজালৰ কাৰু-কাৰ্য্য বেছি। ঠোঁৰতে অসমক ভেজালৰ দেশ বুলি কলেও মোৰ বোধেৰে অত্যাক্তি কৰা নহ'ব। আপুনি মোক সুধিছে কি যুক্তিত মই এই কথাষাৰ কলোঁ। তাৰ উদাহৰণ — এবাৰ এজন সদ্য বিবাহিত ডেকা অফিচাৰে অফিচলৈ বুলি এঘোৰ নতুন বৰফ সদৃশ বগা ছুট্ পিন্ধি ওলাইছে। এনেতে আহিল ডবাপিটা বৰষুণ। উপায়হীন হৈ ঘৰতেই বহি আছে কাৰণ, সদ্যহতে ব্যৱহাৰ কৰিব পৰা ভাল জাতীয় ছাৰ্টি বোলে ঘৰত নাই। যিবা আছে তাৰ অৱস্থাও টনকিয়াল নহয়। ডেকা অফিচাৰ বিমোৰত পৰিল! ভাগ্যকে ধিয়্যাই বৈ আছে —। এনেতে নববিবাহিতা প্ৰীমতীয়ে তেখেতৰ যৌতুকত অনা ৰঙ বিৰঙৰ ছাৰ্টিটো হাতত তুলি দিলেহি। প্ৰীমানেও প্ৰীমতীৰ কাৰ্য্যত সন্তোষ লভি মি'ছিৰিয়া হাঁহিৰে বৰষণক বাধা দি অফিচলৈ বুলি গমন কৰিলে। অলপ বাট গৈয়ে ডেকা অফিচাৰে দেখিলে — সৰ্বনাশ। কাৰণ তেখেতৰ বৰফ সদৃশ বগা ছুট্ যোৰ ৰঙ বিৰঙৰ হৈ পৰিছে আৰু ৰঙ বিৰঙৰ ছাৰ্টিটো বৰফ সদৃশ বগা হৈ গৈছে। হেৰি ডাঙৰীয়া, কওঁকটোন ইয়াতকৈ ভাল উদাহৰণ লাগে নেকি?

তৃতীয় ব্যক্তি (খাৰ্ড পাৰচন) কাক বোলে উদাহৰণ সহ বুজোৱা? উত্তৰ দিলে জেবিয়ানৰ ভাষাত — তৃতীয় ব্যক্তিৰ মূল্য অসীম। ইয়াৰ

অবিহনে কাম হাচিল কৰা অসম্ভৱ। যেনে ধৰক, আপোনাৰ মাজু ছোৱালীজনী অমুক বৰুৱাৰ ডাঙৰ পুতেকলৈ দিবলৈ সেই বৰুৱাৰ বন্ধু কোঁৱৰৰ ওচৰ চপাৰ কাৰ্য্যত কোঁৱৰ হ'ল তৃতীয় ব্যক্তি অথবা থা'ড পাৰচন। সেই দৰে কোঁৱৰ পাণ্ডৱৰ যুদ্ধৰ মাজতে শ্ৰীকৃষ্ণ, স্বপ্না-দীপংকৰৰ প্ৰেমৰ এনাজৰী সৃষ্টিৰ মাজতে দীপংকৰৰ ভনী-য়েক পল্লৱী হ'ল তৃতীয় ব্যক্তি। কি কলে? হেঃ হেঃ হ'হঁৱালে দেই। স্বপ্না-দীপংকৰৰ প্ৰেমৰ কথা আপুনি নাজানে। ঠিক আছে, বেকত কৰোঁ বাৰু!

ধৰক, আপোনাৰ ডাঙৰ ছোৱালী স্বপ্নাই একেলগে পঢ়া পল্লৱীৰ ককায়েক দীপংকৰৰ লগত প্ৰেম পাশত আবদ্ধ হ'বলৈ বিচাৰিছে। আৰু দীপংকৰবো মনত জোঁৱাৰ ভাটা। বচ্, এইখিনিতে পল্লৱীয়ে তৃতীয় ব্যক্তি অৰ্থাৎ থা'ড পাৰচনৰ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰি ক্লাচৰ পৰা গৈ ককায়েকৰ আগত ক'ব—

— জানা দাদা, তোমাৰ কথা আজি স্বপ্নাই কি কৈছে?

— কি কৈছে?

— তুমি হেনো ই-মা-ন ধুনীয়া। অসম্ভৱ মৰম লাগে হেনো তাইৰ। বচ্, সেই নিশা ককায়েকৰ টোপনি খতি হলেই। পিচদিনা ক্লাচলৈ আহি স্বপ্নাক ক'ব—

— জান স্বপ্না, তোৰ কথা আজি বাতিপুৱা দাদাই কি কৈছে?

— কি কৈছে, কি কৈছে?

— নকওঁ যা।

— প্লিজ্, ক-না?

— কালি হেনো তোৰ কথা ভাবি দাদাৰ টোপনিয়ে নাছিল।

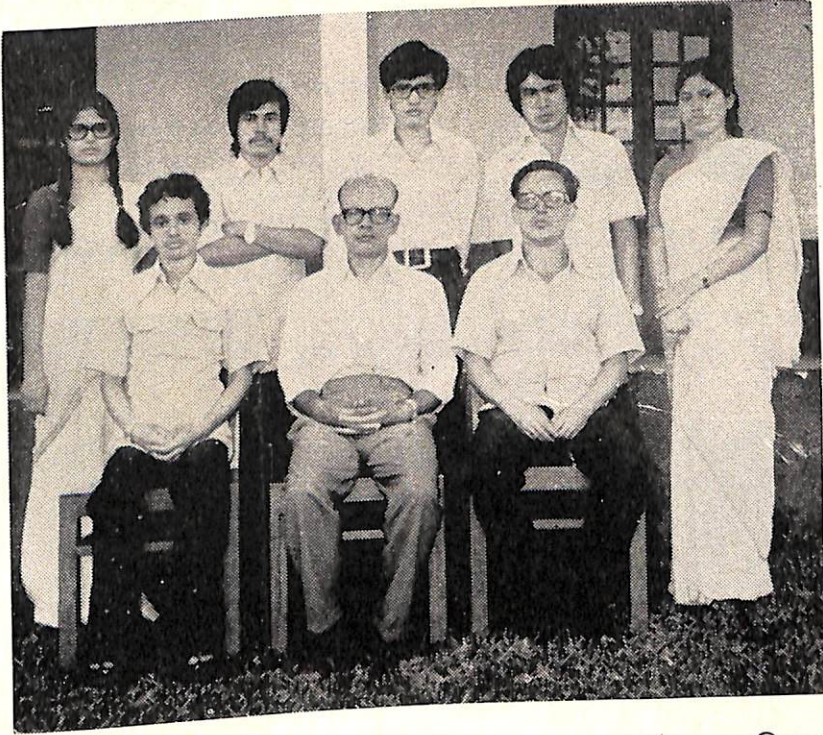
— ধেৎ তইয়ে ই-মা-ন অসভ্য। বচ্, তৃতীয় ব্যক্তি কাপী পল্লৱীৰ কাম হাচিল। ইয়াৰ পিচৰ-খিনি কাম দীপংকৰ আৰু স্বপ্নাই নিজে কৰিব পৰা হৈ গ'ল। — ইয়ে হ'ল তৃতীয় ব্যক্তি। +++

“জাগ ডেকা তেজ বজ্ৰ মুক্তি
ভাঙি পুনু গঢ়া হাকুৰি লৈ,
স্বদেশ সেৱাত ভণ্ডামীবোৰ
ভাঙি উৰি য'ক চূৰ্ণ হৈ।”

সংগ্ৰাহকঃ সম্পাদক — অম্বিকাগিৰি বাগ্ৰচৌধুৰী

॥ सम्पादना समिति ॥

॥ काठे महाविद्यालय आलोचना, १८-१९ टन ॥

बहि (बाँड फालब पबा) — श्रीप्रभात प्राण कौरब (सम्पादक, काठे महाविद्यालय आलो-
चना), अध्यापक डः पबौकित हाजबिका (भाबप्राप्त अध्यापक),
अध्यापक डिम्बेश्वर चलिहा (उपदेष्टा)।

थियरैह (बाँड फालब पबा) — मीबा बबगौहाग्रि (सदस्या), विबेन गगै (सदस्य), दिलीप
भँबाली (सदस्य), नर बकरा (सदस्य), ज्योत्सना सिन्हा
(सदस्या)।

॥ আমাৰ গৌৰৱ ॥

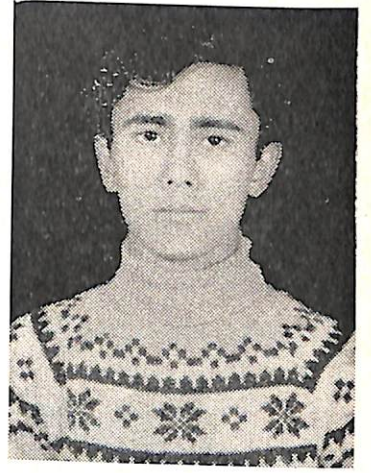

॥ ১৯৭৮-৭৯ৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ শ্ৰেষ্ঠা অভিনেত্ৰীৰ সন্মান পোৱা ২য় বাৰ্ষিক স্নাতক (কলা)ৰ ছাত্ৰী কুমাৰী দিপালী চেতিয়া ॥

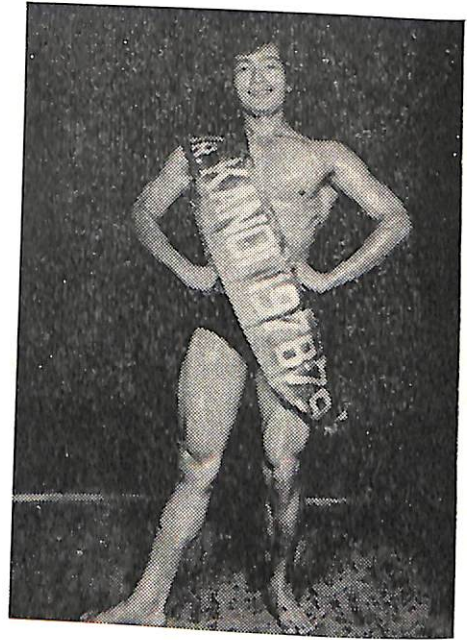

॥ ১৯৭৮-৭৯ চনৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ শ্ৰেষ্ঠা গায়িকা প্ৰথম বাৰ্ষিক স্নাতক কলাৰ ছাত্ৰী কুমাৰী পৰী বৰদলৈ ॥

নননননননননননননন
 ॥ সাংস্কৃতিক
 শিতানত ॥
 নননননননননননননন

॥ ১৯৭৮-৭৯ৰ শ্ৰেষ্ঠ অভিনেতাৰ সন্মান পোৱা ২য় বাৰ্ষিক প্ৰাক্ স্নাতক বিজ্ঞানৰ ছাত্ৰ শ্ৰীৰঞ্জিত মিশ্ৰ ॥

॥ ১৯৭৮-৭৯ চনৰ 'MR. KANOI'ৰ সন্মান অৰ্জন কৰা দ্বিতীয় বাৰ্ষিক স্নাতক কলাৰ ছাত্ৰ শ্ৰীতাৰা বৰগোহাঁঞি ॥

সুন্দর

বর্ষচ'ৰা

॥ চ'বাবাভিত্তিক ॥

- শুভেচ্ছা বাণী
- গীতালি
- সুন্দৰৰ সাধনাত কানৈয়ান
- অভিনেত্ৰী বাৰ্ণা শইকীয়াৰ মুকলি চিঠি
- মোৰে ভাৰতৰে মোৰে সপোনৰে চিৰ সুন্দৰ সংস্কৃতি (প্ৰবন্ধ)
- সুগায়ক জ্যোতিষ-তট্টাচাৰ্য্যদেৱৰ সতে একত্বেক
- প্ৰতিভাৱান কেইজনমান সুন্দৰ সেৱী কানৈয়ানৰ ভৱিষ্যত
- গুমচেছ অব আসাম : কানাডাৰ টিভিত অসমৰ গীত-মাত
- অসমীয়া কলা-সংস্কৃতি অপহৰণৰ চেপ্টা
- বিদায় পৰত ।

। শুভেচ্ছা বাণী ॥

প্ৰিয় আলোচনী বিভাগৰ সম্পাদক,

কানৈ মঃ আলোচনী, ৩৩ তম সংখ্যা ।

আপোনাৰ ৪।৮।৭৯ তাৰিখৰ মোৰ হাতত কালিহে পৰিলহি । খিতাতে ঘেলোৱা কথা

কেই আযাবমান লেখি পঠালো ।

সক প্ৰচেষ্টাৰ শলাগ লও* ।

স্বা-পৰাগ চলিহা

১০।৮।৭৯

Parag Chaliha
Principal, Sibsagar College
Joysagar,

বৰ্তমান বৰেণ্য হ'ল বৰ্জিত আৰু বৰ্জনীয়া হৈ পৰিল "বৰেণ্য" । নিন্দনীয় সকল হৈ

পৰিল নেতা, যুগাৰ পাত্ৰ হোতা হ'ল !

এনে এক জঘণ্য আৰু ভয়াবহ পৰিস্থিতিৰ মাজত ভৱিষ্যতৰ সাৰ্থকতা সন্ধানী তৰুণ-
তৰুণী গন আদৰ্শব্ৰহ্মট তথা অতিষ্ঠ হৈ পৰাত আচৰিত হ'ব লগা নাই । তথাপি, তেনেই নেতিবাচক

দৃষ্টি-ভঙ্গীলৈ কেতিয়াও কোনেও কাৰো একো হিত সাধন কৰিব নোৱাৰে ।
বিশেষকৈ অসমৰ দৰে প্ৰায় সকলোপিনে অৱহেলিত হৈ থকা অঞ্চলৰ যুৱক-যুৱতীসকলে

এই যোগসূতা আক্ৰাৰৰ মাডতো প্ৰগতিৰ বাট বিচাৰি সেই বাটে বাট বুলিবই লাগিব । ধুমুহা
চেৰেকনিৰ গবাহত পৰি খৰকাছুটি এৰিব লগা যেন লাগিলেও উন্নতিৰ শিখৰত উঠি অসম-অসমীয়াৰ
আত্ম-প্ৰতিষ্ঠা বিজয়-দৰ্পে প্ৰকাশ কৰিবই লাগিব ।

স্বা-পৰাগ চলিহা

১০।৮।৭৯

॥ गीतानि ॥

—मृगाल बकरा

स्नातक, २२ वार्षिक (कला)

सोणव असम अ' आई तोव

टोपनि भाडिवव ह'ल

जाके जाके नतुन पुकूम

उलाई आहिवव ह'ल ॥

जननी तोव पूजाव बेदीत

याचिम निजव शिव

तोव वुकुतेई जनम लडिले

लाचितव दवे वीव

पुवनि दिनव इतिहास दोहावि

न-देश गट्टिवव ह'ल ॥

टोपनिव पवा जाग आजि आई

आकाशत शणुणव जाक

तोव वावे वडा तेज याचिम

मरणे मातिछे आमाक

आजिउ यदि नाहो उलाई

स्वदेश वसातने ग'ल ॥ ++

(१९१८ चनव डिसेम्बर विश्वविद्यालयव महा-
विद्यालय सपताहत समवेत संगीत प्रतियोगी-
तात २२ पुवस्कार प्राप्त आक डिवक अनार्ताव
केन्द्रव योगेदि प्रचारित)

॥ स्तुन्दरव साधनात कानैयान ॥

एई वहर महाविद्यालय सपताह उपलक्षे होवा प्रतियोगीतात कृति अर्जन कवा कानैयान सकल—

श्रेष्ठा गायिका—श्रीमती पवी वरदले

श्रेष्ठ अभिनेता—श्रीरञ्जित मिश्र

श्रेष्ठा अभिनेत्री—श्रीमती दिपाली चेतिव्या

श्रेष्ठ नाट परिचालक—श्रीअनिकान्न बकरा

श्रेष्ठा नृत्य शिल्पी—श्रीमती शकुन्तला शर्मा

श्रेष्ठ कौतुक अभिनेता—श्रीनरज्योति भुंजा ॥ ++

—तपन चन्द्र शर्मा

२२ वार्षिक, स्नातक (कला)

शेवाल्लि तुमि पावि योवा

नतुन आमेज विलावल्ले,

इच्छा यदि तोमाव नाई

नव प्रभातके आदरिवल्ले ॥

दुववि तुमि मरहि योवा

तोमाव कोमलता विलावल्ले,

निय'व आजि आँतवि योवा

प्रकृतिके तुमि जगावल्ले ।

वाँहीव सुव किय भाल जगा नाई

वीणाव सुवे मोक आजि कन्दुराई,

काकली तुमि आँतवि योवा

चकुलोवे आजि मई वाट देखा नाई ॥

दुचकु चकुलोवेई मोव वावे ह'व

हीणाव मरम सदाय व'व,

इच्छा मोव শেষ है ग'ल

दुनाई आजि तोमाक चाव ॥ ++

অভিনেত্ৰী বাৰ্ণা শইকীয়াৰ মূৰ্চনা চিঠি :

[বাৰ্ণা শইকীয়া—অনাতাঁৰ আৰু বোলছবিৰ লগত নিবিড়ভাৱে জড়িত এটি চিনাকী নাম। এখেত ১৯৭৭ চনত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা কলাত স্নাতক উপাধি লোৱা এগৰাকী কৃতি ছাত্ৰী আছিল। আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক প্ৰতিযোগীতাত তেওঁ শ্ৰেষ্ঠা মহিলা খেলুৱৈ, শ্ৰেষ্ঠা নৃত্য শিল্পী হোৱাৰ উপৰিও একেবাহে দুবছৰ শ্ৰেষ্ঠা অভিনেত্ৰীৰ সন্মান অক্ষুণ্ণ ৰাখিছিল। এখেতৰ লগত শ.শ. সুন্দৰ সেৱী কানৈয়ানক চিনাকী কৰি দিবলৈ পাই আমি বৰ আনন্দিত হৈছোঁ। পৰিচালক]

মৰমৰ

ডাইটি প্ৰভাত,

তোমাৰ চিঠি আৰু লগতে পঠোৱা প্ৰশ্ন কেইটা পালো। মোৰ প্ৰতি জনোৱা অক্ষুৰ্ত্ত শ্ৰদ্ধাত সু-হৃদয় সুন্দৰ সেৱী কানৈয়ান সকলক বহুত বহুত ধন্যবাদ। তোমাৰ চিঠিখনে কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিছবিখন মোৰ মন কাননত প্ৰতিফলিত কৰি দিলে। কিমান মৰম-চেনেহ, উৎসাহ-উদ্দীপনা পাইছিলো এই মহাবিদ্যালয়খনৰ পৰা।

মনৰ মাজত বিশেষ কিবা কৰা বা হোৱাৰ বাসনা থকাৰ হেতুকেই সৰুৰে পৰা খেল, নৃত্য, অভিনয় আদি কৰি আহিছোঁ। নাজানো, কিমানখিনি আয়ত্ব কৰিব পাৰিছোঁ। এয়া তোমালোকৰ বিচাৰ্য্য বিষয়। মোৰ সীমিত অভিজ্ঞতাৰ পৰা তোমাৰ প্ৰশ্ন কেইটাৰ চমু উত্তৰ দিবলৈ যত্ন কৰিছোঁ।

তুমি সুধিছা, মই অভিনয় কৰিবলৈ ক'ব পৰা প্ৰেৰণা পালো আৰু এই ক্ষেত্ৰত মোৰ প্ৰথম পথ প্ৰদৰ্শক কোন? যেতিয়া মই ক্লাচ ফাইভত পঢ়ো তেতিয়া দলগাৰত মংগলদৈৰ যুৱদলে কৰা নাটক এখন চাইছিলো। মোৰ কামতে বহি আছিল স্বৰ্গীয় ইব্ৰাহিম আলিদেৰ আৰু (নামটো পাহৰিছোঁ) ক্লাউটৰ শ্ৰদ্ধেয় তামুলীদেৰ। মঞ্চৰ আঁৰ কাপোৰ আঁতৰাৰ লগে লগে দৰ্শকৰ মাজত নীৰৱতা। পিচে হঠাতে দৰ্শকৰ মাজত সাপ সাপ বুলি হৈ-চৈ লাগিল। দৰ্শকে বহা ঠাই এৰি যেনি-তেনি পলাল, ল'ৰা ছোৱালীৰ চিঞৰত হুলস্থূল পৰিবেশ। দৰ্শকৰ পৰা এজন হঠাৎ মঞ্চত উঠি সাপ সাপ বুলি কিবা ক'ব ধৰিল। অভিনয় কৰি গৈ থাকিল অভিনেতাই। কিন্তু দৰ্শকৰ মাজত জয়ৰ ভাৱ আঁতৰা নাই। মঞ্চত অভিনয় কৰা চৰিত্ৰটোৰ অভিনয় ইমান নিখুঁত আছিল যে দৰ্শকে তেওঁ যি কয় তাকে মানিছিল। এটা দুটাকৈ পাঁচোটা চৰিত্ৰ মঞ্চত উঠাৰ পিচতহে দৰ্শকে নাট চলি থকাৰ কথাটো বুজি উঠিল। নাটখনৰ নাম আছিল 'সাপ' আৰু এই চৰিত্ৰটো অভিনয় কৰা অভিনেতাজনৰ অভিনয় ই-মান নিখুঁত আৰু উচ্চমানৰ আছিল যে ৪৫ মিনিটৰ নাটখন ১০ মিনিটে শেষ হোৱা যেন অনুমান হৈছিল। সচাঁয়ে 'সাপ' নাটখনেই মোৰ অভিনয়ৰ প্ৰতি প্ৰেৰণা বহুখিনি যোগালে।

মোৰ পথ প্ৰদৰ্শক আছিল স্বৰ্গীয় ইব্ৰাহিম আলিদেৰ আৰু শ্ৰদ্ধেয় তামুলীদেৰ। তদুপৰি মা-দেউতাৰ সহায়-সহযোগ স্বীকাৰ্য্য এই বিষয়ত। মঞ্চ, বোলছবি আৰু অনাতাঁৰত অভিনয় কৰিবলৈ কিদৰে সুযোগ পালো তুমি সুধিছা।

প্ৰথম নাট কৰাৰ সুযোগ কিভাৱে পালো ঠিক মনত নাই। পিচে, অভিনয় সৰুৰে পৰাই কৰি আহিছোঁ। অৱশ্যে বোলছবিৰ কথা সুকীয়া। S. C. M. S ৰ পৰা উলিয়াব খোজা ছবি এখনৰ বাবে অভিনেত্ৰী এগৰাকী বিচাৰি আছিল। তেনেতে শ্ৰদ্ধেয় শ্ৰীযুত নিৰ্মল চক্ৰবৰ্তীদেৱৰ মাজুপুত্ৰ শ্ৰীমান জয়বাজ চক্ৰবৰ্তীয়ে মোৰ কথা উল্লেখ কৰাত কেমেৰামেন আৰু পৰিচালক শ্ৰীযুত নলীন দুৱৰাদেৱ আহিছিল দুজনমান সহকৰ্মীৰে সৈতে আমাৰ ঘৰলৈ। তেওঁৱেই মোক বোলছবিত অভিনয় কৰাৰ প্ৰথম সুযোগ দিয়ে। সেইদৰে অনাতাঁৰত শ্ৰীযুত দেবেন শৰ্মাৰ নাম ল'ব লাগিব।

তুমি শেষত সুধিছা মঞ্চ, বোলছবি আৰু অনাতাঁৰ অভিনয়ৰ পাৰ্থক্য কি? মঞ্চত অভিনয় কৰা কণ্ট, যিহেতু নিজে উপস্থিত থাকি চৰিত্ৰটো ফুটাই তুলিব লাগে। চৰিত্ৰটোৰ কাৰ্য্যকলাপ, প্ৰকাশ ভঙ্গী, চাল-চলন প্ৰতিটো দৰ্শকে দেখকৈ প্ৰকাশ কৰিব পাৰিব লাগিব। তাৰোপৰি সংলাপ দৰ্শকে স্পষ্ট শুনিব লাগিব।

বোলছবি মঞ্চৰ পৰা সম্পূৰ্ণ পৃথক। বোলছবিত কেমেৰাত থাকি অভিনয় কৰিব লাগিব। প্ৰকাশ-ভঙ্গী, চাল-চলন প্ৰকাশ কৰাত মঞ্চৰ দৰে অসুবিধা নহয়, যিহেতু ব্ৰুটী থাকিলে তাক পুনৰাবাৰ সংশোধন কৰিব পাৰি। গতিকে মঞ্চত সাৱধানতাৰ মাত্ৰা খুউৱ বেছি।

অনাতাঁৰ অভিনয় সম্পূৰ্ণ বেলেগ। ইয়াত কেৱল স্পিকাৰটোৰ সন্মুখত চৰিত্ৰটোৰ সংলাপ কৰ লাগে। ইয়াত ভাৱ-ভঙ্গী বা চাল-চলনৰ প্ৰশ্ন নাহে কিন্তু সংলাপ স্পষ্ট আৰু শ্ৰোতাই বুজি পোৱা হব লাগিব। Voice ৰ Controlling থাকিব লাগিব।

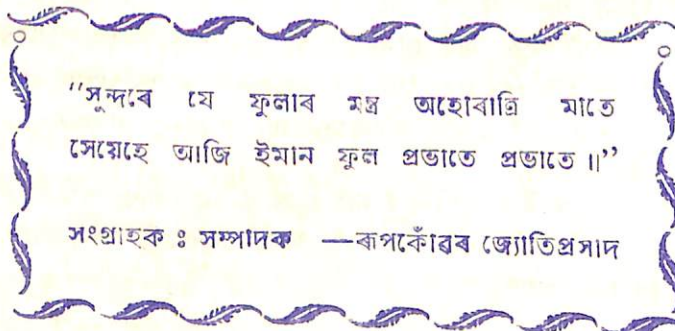
সৰ্বশেষত, কানৈয়ান সকললৈ মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা থাকিল। ভাইটি শ্ৰীপ্ৰভাত পুণ কৌৱৰৰ পুচেণ্টাক শলাগ লওঁ। তোমাৰ আলোচনীখন যাতে সৰ্বাংগ সুন্দৰ হয় তাৰ বাবে মোৰ শুভ-ইচ্ছা থাকিল। মৰম জানিবা।

ইতি

—বাৰ্ণা শইকীয়া

নালিয়াপুল, ডিব্ৰুগড়।

তাং ১৮।৮।৭৯

মোৰে ভাৰতৰে, মোৰে সপোনৰে—চিৰ সুন্দৰ সংস্কৃতি

— অধ্যাপক প্ৰফুল্ল চক্ৰৱৰ্তী এম, এ
ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ

ৰূপকোঁৱৰ জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালা দেৱে নিৰ্ভাঁজ, মিঠা মিঠা সুৰেৰে, গীতেৰে সোঁৱৰাই থৈ গৈছিল এই বুলি যে আমাৰ ভাৰতীয় সংস্কৃতি অতি মহান, ই চিৰ নতুন, চিৰ সুন্দৰ, চিৰ প্ৰবাহ মান। যুগ যুগ ধৰি ভাৰতীয় সংস্কৃতিয়ে, নিজৰ ঐতিহ্য, পৰম্পৰা বক্ষা কৰি বিশ্বত ইয়াৰ সুবাস বিলাই আছে। জ্যোতিপ্ৰসাদে ডেকাকালতে পশ্চিমীয়া দেশসমূহত (ইংলেণ্ড আৰু ইউৰোপীয় দেশসমূহত) ভ্ৰমণ কৰি পাশ্চাত্য সংস্কৃতিৰ বিশেষকৈ সাহিত্য আৰু সংগীত কলাৰ বিষয়ে অধ্যয়ন কৰি এই সত্যতা আৱিষ্কাৰ কৰিলে যে ভাৰতীয় সংস্কৃতি চিৰনতুন আৰু চিৰ সুন্দৰ। ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ স্থান বিশ্বদৰবাৰত অতি উচ্চ। তাৰ প্ৰমাণ আমি দেখিবলৈ পাও বিভিন্ন সময়ত ভাৰতীয় সাহিত্য, কলা, বিজ্ঞান আদি বিষয়ত ভাৰতৰ কৃতি সন্তানসকলে বিশ্বত সৰ্বোচ্চ স্থান অধিকাৰ কৰি ভাৰতীয় সাংস্কৃতিক বস্তি গছিব পোহৰ বিলাবলৈ সক্ষম হৈ বা কাৰ্য্যত। ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ ভড়ালটো বিবিধ, বিচিত্ৰ মূল্যবান মণি-মুকুতাৰে পোত খায় আছে। তাত আমাৰ অসমী মুকুতাৰে পোত খায় আছে। তাত আমাৰ অসমী আইৰ অবিহণও কোনো গুণে কম নহয় — যি মণি-মুকুতা লৈ আমি অসমবাসীয়েও গৌৰৱ অনুভৱ কৰোঁ।

প্ৰকৃত পৰিচয় হয় সেইখন-ঠাইৰ বা জাতিটোৰ সাংস্কৃতিক মাধ্যমেৰে। যি জাতিৰ তেনে সংস্কৃতিৰ সমল নাই, ঐতিহ্য নাই সেই জাতি ধনী হলেও, পৰাক্ৰমী হলেও ক্ষণস্থায়ী হয় আৰু সময়ৰ সোঁতত একেৰাৰেই নিচিহ্ন হৈ যায়। যুৰাজীৰ পাত মেলিলেই আমি ইয়াৰ প্ৰমাণ পাওঁ। এই ক্ষেত্ৰত অতি পুৰণি সত্যতাৰ কলা-কৃষ্টিত উন্নতি দেশ হিচাপে পৰিগণিত চীন, মিছৰ, গ্ৰীচৰ লগতে ভাৰতৰ স্থান সমান স্তৰত আছিল। ই বৰ গৌৰৱৰ বিষয়। যুগে যুগে ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ মান বৃদ্ধি হৈ আছে, উজ্জলৰ পৰা উজ্জলতৰ হৈ চিৰ-নতুন, চিৰ-সুন্দৰ হৈ বিশ্বত ইয়াৰ সৌৰভ বিলাই আছে।

কিন্তু কেতিয়াবা হঠাতে বিশ্বৰ সাংস্কৃতিক অগতধনত একোটি মলক লাগে, এক সাংস্কৃতিক সংকটৰ সৃষ্টি হয়। হয়ত পশ্চিমৰ পৰা এটাটি যায় কোবেৰে বৈ আহি গোটেই বিশ্বক ধোৱাই যায়। কেতিয়াবা স্থানীয় বা আঞ্চলিক ভিত্তিত সংক-সূৰা বা-মাৰলীয়ে একোটা জাতিক ব্যতিব্যস্ত কৰি তোলে। কোনোৱে হয়ত নিজক চম্ভালিব নোৱাৰি পৰি যায়, জাহ যায়। হয়ত লাহে লাহে একেৰাৰেই চিন নাইকিয়া হৈ যায়। এয়া সাংস্কৃতিক সংকট। বহু কাৰণত এই সংকটে দেখা দিয়ে। এসময়ত ভাৰতত ইয়াৰ সন্দৰ্ভ নাইছিল। ইয়াৰে এটি উদাহৰণ ভাৰতীয় বিজ্ঞান সন্দত,

বিশ্ব দৰবাৰত এটা জাতিৰ, এখন দেশৰ

উচ্চ মানব, ঐতিহ্যপূর্ণ ভাৰতীয় পৰম্পৰা বক্ষা
 কৰা অতি মূল্যবান শাস্ত্ৰীয় সংগীত। এইখিনিতে
 উল্লেখ কৰাটো উচিত হ'ব যে ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ
 প্ৰধানকৈ সংগীত কলায় প্ৰগতি, যাট-সংঘাট আৰু
 সংকটবৰ্তী কঠিন পৰ্যায় এই আশ্ৰয় ডাঙি
 ধৰা হৈছে। সম্প্ৰতি ইউৰোপ, আমেৰিকাৰ কলা-
 মাদী জনতাই ভাৰতীয় বাগ-সংগীতৰ প্ৰতি
 জনোৱা অকুৰ্ণ সন্মান সচাকৈয়ে গৌৰৱৰ কথা।
 পৃথনি দিনতো, এই সন্মানৰ দৃষ্টান্ত আছে।
 বহুতৰ মতে বৈদিক তুণ্ড, প্ৰথম, দ্বিতীয়, তৃতীয়,
 চতুৰ্থ, মল্ল, অশ্বিণ্য, আদি সপ্ততয়ৰ পোন প্ৰথমে
 ভাৰতবৰ্ষতে সৃষ্টি হয়, আৰু তাৰ পাচতহে লাহে
 লাহে তেতিয়াৰ সভ্যতাৰ পোহৰ পোৱা গ্ৰীচ,
 আৰু আদি দেশলৈ বিয়পি পৰে। তথাপি,
 পাশ্চাত্য সংগীতবিদ সকলে সহজে এইটো মানি
 ল'বলৈ টান পাইছিল। অৱশ্যে, জন দিয়েক
 জনসন্ধিৎসু মানব অধিকাৰী পণ্ডিতলোকে ভাৰ-
 তীয় শাস্ত্ৰীয় সংগীতৰ বিষয়ে অধ্যয়ন, গবেষণা
 আদি কৰিব প্ৰমাণ পোৱা যায়। কিন্তু তেওঁ বিলা-
 কীৰ সেই প্ৰচেষ্টাই পাশ্চাত্যৰ জনসাধাৰণিক
 ভাৰতীয় সংগীতৰ ব্ৰহ্মি সৰ্ব্বোচ্চ কৰিব
 পৰা নাছিল। সেইবাবেই ইউৰোপ, আমেৰিকাৰ
 সৰ্বসাধাৰণ-বাইজৰ বাবে ভাৰতীয় শাস্ত্ৰীয় সংগীত
 ইমানেই নিম্নৰূপৰ বুলি পৰিগণিত হৈছিল যে
 তেওঁলোকে ভাৰতীয় সংগীতক প্ৰাৰম্ভিক
 (Elementary), একঘোঁৰে (Monotonic)
 আৰু কেৱল গোণমলীয়া (Noisy) আখ্যা দি,
 প্ৰসিদ্ধ বাগ-সংগীতৰ ভালক (বাগ সংগীতৰ এক
 সুলভকাল) মুখত পানীলৈ কুলকুলি কৰা, চেতাৰ
 বাদনৰ সাদৃশ্যকৈ মেকুৰীৰ মাতৰ সৈতে তুলনা
 কৰিছিল। প্ৰখ্যাত সংগীতজ্ঞ নিভাবলি নিকলছ এ

ভাৰতীয় শাস্ত্ৰীয় সংগীতৰ ধ্বনিক বধ কৰিবলৈ
 মোৰা গাহৰীৰ মাতৰ সৈতে বিজাইছিল। কিন্তু
 প্ৰকৃত শিক্ষণীয়, শুনিয়া গুণৰ মোল বৃদ্ধি ভাৰতী
 সংগীতক স্বীকৃত দিছিল। বাগ সংগীতক নিজে
 আঁকোৱালি লৈছিল। এই ক্ষেত্ৰত প্ৰথমেই নাম
 ল'ব লাগিব বিশ্ববিখ্যাত বেহেনাবাদক ইহদী
 মেনুহানৰ। প্ৰথম ভাৰতীয় বাগ সংগীত শুনি
 এই শিক্ষণজ্ঞাটো কৈছিল, "মোৰ সংগীত জীৱনৰ
 আঁঠুতকৈ বহুমূলীয়া আৰু সম্বলীয় মূহুত
 হ'ল, ভাৰতীয় বাগ সংগীত শুনি কটোৱা সময়-
 খিনি।" এইখিনিতে বিশ্ব বিখ্যাত ভাৰতীয়
 চেতাৰবাদক শিল্পী, পণ্ডিত ৰবি শংকৰৰ নাম
 উল্লেখ কৰিব লাগিব। তেওঁ সুন্দৰ আমেৰিকাত
 চেতাৰৰ ধ্বনিয়ে, ভাৰতীয় শাস্ত্ৰীয় সংগীতৰ সোঁত
 বোৱাই, সকলোকে মুহিত কৰি, পাশ্চাত্য
 ভাৰতীয় বাগ সংগীতৰ ভেটি সুন্দৰ কৰিছিল।
 ১৯৬৬-৬৭ চনত বিশ্ববিখ্যাত ইংলণ্ডৰ প'প গায়-
 কৰ বিটলছৰ দলে ভাৰতীয় সংগীতৰ প্ৰতি
 আকৃষ্ট হোৱাতো লগতে বিটলছৰ প্ৰখ্যাত প'প
 গায়ক জ'জ হোৱছনে পণ্ডিত ৰবি শংকৰৰ
 শিষ্যতা গ্ৰহণ কৰাটো এটি উল্লেখযোগ্য কথা।
 ইয়াৰ পৰা বুজা যায় যে ভাৰতীয় সংগীত কলাৰ
 যি এতিয়া পৰম্পৰা আছে সি়েই বিয়ত প্ৰাপ্য
 স্থান পোৱাৰ পৰা বৰ্গিত কৰিব নোৱাৰে।
 ভাৰতীয় সংস্কৃতি সদায় নতুন, সদায় সুন্দৰ।

এই সৰ্বভাৰতীয় সাংস্কৃতিক সংকটৰ
 বিষয়টোৰ আলোচিত দৃষ্টি কোণৰ পৰা আমি
 যদি সমসাময়িক অসমলৈ লক্ষ্য কৰোঁ, প্ৰায়
 সকলো দিনৰ পৰাই হতাশ হ'ব লগীয়া হয়।
 আশাৰ বেঙনী ফাণ। এই বিষয়টো অল্পমান
 ফ'হিয়াই চান্ধেই বুজা যাব। অসমৰ অশি উজ্জল

সাংস্কৃতিক ঐতিহ্য আছে। সব ভারতীয় কলা-কৃষ্টিৰ জগতখনলৈ অসমৰ বহুতো বৰঙনি আছে। তাৰোপৰি ভারতৰ অন্যান্য ৰাজ্যৰ তুলনাত অসমৰ সাংস্কৃতিৰ উড়ালটো বহুমূলীয় বুলিব পাৰি। অতি মনোৰম, অতি বিচিত্ৰ মণি-মুকুতাৰে অসমৰ সাংস্কৃতি ভৰপূৰ হৈ আছে। এই বিষয়ে অসমীয়াই গৌৰৱবোধ কৰিব পাৰে। ইয়াক দোহিবাৰ প্ৰয়োজন নাই।

কিন্তু আমাৰ অসমত সাংস্কৃতিক সংঘাত আঁকি সংকটৰ পৰা মুক্তি পোৱা নাই। অসমক দুই প্ৰজ্ঞিক আঞ্চলিক বা-মাৰলীয়ে ভালকৈয়ে কোৱাইছে। এই কঁকাল ভঙা কোবৰ উপৰিও গুপ্তবৰ্ত্ত উল্লেখ কৰা pop song ৰ পশ্চিমা বা-প্ৰহাজিয়েও আমাৰ সংগীত জগতখনত পৰশ পেলাইছে। ই অৱশ্যে ক্ষণস্থায়ী। কিন্তু আমাৰ সাংস্কৃতিক ভেটিটোৰ বৰখুটা কেইটা গজগজীয়া হৈ থাকোঁতেও কিয় এনে হবলৈ পাইছে? এই সাংস্কৃতিক সংকটে অসমৰ টিন গোকাম নাইকিয়া কৰিব পাৰে। ইয়াৰ বাবে আমি আটাইয়ো সাৱধান হ'বই হয়।

আমাৰ সকলো আছিল—আছেও। অসমত নাই কি? বৃষ্টিৰ আমোলত ক্ষতকৰ বাবে তেতিয়াৰ ৰংগবাসী সকলৰ উৎকৃষ্ট বিদেশী শাসকে অসমীয়ক বঙালী ভাষাৰ অপভ্ৰংশ বুলি বজি লৈ অসমীয়া ভাষাক খেদি দিছিল। এই সংকটৰ পৰা অসমে উদ্ধাৰ পালে বিশেষকৈ আমেৰিকান মিছনেৰী আৰু তেতিয়াৰ অসমৰ কৃতী সন্তান সকলৰ অহোপূৰুষাৰ্থৰ ফলত।

অসমৰ কলা-সাংস্কৃতিক শ্ৰীমন্ত শংকৰে উচ্চ স্তৰত স্থাপিত কৰি সকলোকে একতাৰ ডোলেৰে বান্ধি অসমক সব-ভাৰতীয় ক্ষেত্ৰত জাঁকত জিলিকা কৰিলে।

জাতীয়তাবাদী সাহিত্যৰশী লক্ষ্মীনাথ বেজ-বৰুৱাই “অ-মোৰ আপোনাৰ দেশ... ..” গীত অতিক আপোন আপোন লগা, মিঠা, নিস্তাজ অসমীয়া মাটিৰ গোক-থকা সুৰেৰে অসমৰাজ্যিক আত্মউপলক্ষি কবালে, দেশক ভাল পাবলৈ শিকালে। বহুতো অসমৰ কৃতী সন্তানে কলা-কৃষ্টিৰ উড়াললৈ যেনে জাৰে বৰঙনি যোগালে সিয়ে আমাক সব-ভাৰতীয় ক্ষেত্ৰত অসমক, অস-মীয়াক এটা সু-প্ৰতিষ্ঠিত কলা-কৃষ্টিৰ ঐতিহ্য থকা জাতি বুলি চিনাকী দিলে। এইখিনিতে উন-কিয়ালে বোধকৰো অপ্রাসংগিক নহ'ব যে সব-ভাৰতীয় ক্ষেত্ৰত শাস্ত্ৰীয় সংগীতলৈও অসমে অৰিহণা যোগাইছে। অৱশ্যে উনৈশ শতিকাৰ প্ৰায় মাজ ভাগলৈকে অসমত ভাৰতীয় শাস্ত্ৰীয় (বাগ সংগীতৰ) সংগীতৰ কোনো চৰ্চা নছিল। বাগ সংগীত কি অসমীয়া মানুহে বজি নাপাইছিল। সেই সময়ছোৱাত অসমীয়া সুৰৰ ওপৰত বঙলুৱা সুৰৰ প্ৰভাৱ পৰি এক কিন্তু ত কিমানকোৰ সুখ আৰু গীতৰ ৰচনা হৈছিল। কবলৈ গলে এই সময়ছোৱা অসমীয়া সংগীতৰ অধঃপতনৰ সময়। যাহা ওক, উনৈশ শতিকাৰ শেষ ভাগত গুৱাহাটীৰ লক্ষ্মীৰাম বৰুৱাৰ অশেষ চেষ্টা, কৰ্ম আৰু সাধনাৰ ফলত অসমত পোন প্ৰথমে ভাৰতীয় বাগ সংগীত চৰ্চাৰ ভেটি স্থাপন হয়। অসমে এই কৃতী সন্তানজনক কেতিয়াও পাহৰিব নে ৰাৰিব।

ইয়াৰ ফলস্বৰূপে আমি এতিয়া দেখিছোঁ। অসমত শাস্ত্ৰীয় সংগীতৰ বহু প্ৰচাৰ, ইয়াৰ বিজ্ঞানসন্মত অধ্যয়ন বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত দ্ৰুতগতিত আগবাঢ়িছে। এই শাস্ত্ৰীয় সংগীতৰ ক্ষেত্ৰত অসমৰ জীয়ৰী শ্ৰীমতী পাৰভিন চুলতানাৰ নাম উল্লেখ কৰিব লাগিব। বহু সাধনাৰ ফলত এই গৰাকী অসমীয়া শিল্পীয়ে সৰ্বভাৰতীয় ক্ষেত্ৰত আৰু বিদেশতো যথেষ্ট প্ৰশংসা অৰ্জন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। এইখিনিতে আমি আমাৰ কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰী শ্ৰীমতী মন্দিৰা শৰ্মাৰ নামো উল্লেখ কৰিলোঁ। এই গৰাকী শাস্ত্ৰীয় সংগীতৰ শিল্পীয়ে ইতিমধ্যে বাগ সংগীত সাধনাত ব্ৰতী হৈ অসম তথা সৰ্বভাৰতীয় ক্ষেত্ৰত সুনাম অৰ্জন কৰিছে। আমি শ্ৰীমতী শৰ্মাৰ উন্নতি কামনা কৰিলোঁ। ইও অসমৰ গৌৰৱ।

আগতেই উল্লেখ কৰা হৈছে অসমত ৰূপ কোঁৱৰ জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাৰ অৱদানৰ বিষয়ে। অসমৰ থলুৱা গীত-মাতৰ, লোকগীতৰ আৰু এক নতুন বোৱতী সৃষ্টিৰ সৃষ্টি কৰিলে বিষ্ণু প্ৰসাদ ৰাভাই। এই মহান শিল্পীজনাৰ অসমীয়া সংস্কৃতিৰ তড়াললৈ অৱদান সদায়ে শ্ৰদ্ধাৰে স্মৰণ কৰিব লাগিব। অসমীয়া সংস্কৃতিৰ প্ৰধান গুৰি ধৰোতা জ্যোতিপ্ৰসাদ, বিষ্ণু ৰাভাৰ সুযোগ্য উত্তৰাধিকাৰী অসম তথা ভাৰতৰ গৌৰৱ ডঃ ভূপেন হাজৰিকাৰ গুণাৱলীভাৱন কৰি মাত্ৰ একেধাৰতে আমি তেওঁক “সাংস্কৃতিক বাৰুদূত” (Cultural Ambassador) আখ্যাৰে বিভূষিত কৰিলোঁ। অসমৰ আপুৰুগীয়া কলা-সংগীত ভাৰতৰ বিভিন্ন ঠাইত আৰু বিদে-

শত প্ৰচাৰ তথা প্ৰদৰ্শন কৰি যি মহৎ কাম ডঃ হাজৰিকাই কৰিছে তাৰ মুজাংকণ অসম-বাসীয়ে নালাগে ভাবতীয়েই অসমত নিজেই কৰিব। সুদূৰ ইংলণ্ড, আমেৰিকাত গৈ অসমৰ থলুৱা গীত-মাত, বিহগীত প্ৰদৰ্শন কৰি ডঃ হাজৰিকাই অতি উচ্চ মানৰ কলা-কৃষ্টিৰে সমৃদ্ধ, জাকত জিলিকা অসমীয়া বুলি এটা জাতি আৰু অসম নামেৰে এখন মনোমোহা দেশ আছে তাৰ চিনাকী দিছে। এই সাংস্কৃতিক পৰিচয়েই হৈছে সবাতোকৈ ডাঙৰ চিনাকী। ডঃ হাজৰিকাৰ এই অৱদানৰ তুলনা নাই। পশ্চিমীয়া Pop সংগীতৰ লগত আমাৰ অসমীয়া থলুৱা গীত মাতোও, বিহগীতোও যে ফেৰ মাৰিব পাৰে এই বিষয়টো পশ্চিমৰ দেশসমূহৰ জনগণক সুন্দৰকৈ ফুহিয়াই দেখুৱাইছে। সংস্কৃতিৰ এনে মনোমোহা যুগ মুকুতা যাব আছে সেই জাতিক আৰু কি লাগে?

প্ৰশ্ন হৈছে, অসমীয়াই যদি সজাগ নহয় জাতি সহজেই এনে অমূল্য সম্পদো হেৰুৱাব পাৰে। সেয়েহে ডঃ হাজৰিকাদেৱে হৰেৰে কোৱাৰ দৰে ‘আমি অসমীয়া নহওঁ দুখীয়া’ শূলি থাকিলে নহব—হাত সাৱতি থকাৰ দিন উকলিল। ৰূপকোঁৱৰ জ্যোতিপ্ৰসাদেও সুৰেৰে, গীতেৰে, কথাৰে সোঁৱৰাই দিছে, মোৰ সপোনৰ মোৰ ভাৰতৰ সংস্কৃতি চিৰসুন্দৰ, চিৰনতুন হলেও এই সাংস্কৃতিক ৰক্ষা কৰিব লাগিব। অসমত বৰ্তমান এক বিৰাট সাংস্কৃতিক সংকটে দেখা দিছে—চাৰিওফালৰ পৰা অসমক প্ৰাস ফৰিব ধৰিছে। এই চৰম সংকটৰ সমন্বত

ইয়াৰ ফলস্বৰূপে আমি এতিয়া দেখিছোঁ। অসমত শাস্ত্ৰীয় সংগীতৰ বহুল প্ৰচাৰ, ইয়াৰ বিজ্ঞানসন্মত অধ্যয়ন বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত দ্ৰুতগতিত আগবাঢ়িছে। এই শাস্ত্ৰীয় সংগীতৰ ক্ষেত্ৰত অসমৰ জীয়ৰী শ্ৰীমতী পাৰতিন চুলতানাৰ নাম উল্লেখ কৰিব লাগিব। বহু সাধনাৰ ফলত এই গৰাকী অসমীয়া শিল্পীয়ে সৰ্বভাৰতীয় ক্ষেত্ৰত আৰু বিদেশতো যথেষ্ট পুশংসা অৰ্জন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। এইখিনিতে আমি আমাৰ কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰী শ্ৰীমতী মন্দিৰা শৰ্মাৰ নামো উল্লেখ কৰিলোঁ। এই গৰাকী শাস্ত্ৰীয় সংগীতৰ শিল্পীয়ে ইতিমধ্যে বাগ সংগীত সাধনাত ব্ৰতী হৈ অসম তথা সৰ্বভাৰতীয় ক্ষেত্ৰত সুনাম অৰ্জন কৰিছে। আমি শ্ৰীমতী শৰ্মাৰ উন্নতি কামনা কৰিলোঁ। ইও অসমৰ গৌৰৱ।

আগতেই উল্লেখ কৰা হৈছে অসমত ৰূপ কঁৱৰৰ জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাৰ অৱদানৰ বিষয়ে। অসমৰ খলুৱা গীত-মাতৰ, নোকগীতৰ আৰু এক নতুন বোৱতী সৃষ্টি কৰিলে বিষ্ণু প্ৰসাদ ৰাভাই। এই মহান শিল্পীজনাৰ অসমীয়া সংস্কৃতিৰ ভড়াললৈ অৱদান সদায়ে শ্ৰদ্ধাৰে স্মৰণ কৰিব লাগিব। অসমীয়া সংস্কৃতিৰ প্ৰধান গুৰি ধৰোতা জ্যোতিপ্ৰসাদ, বিষ্ণু ৰাভাৰ সুযোগ্য উত্তৰাধিকাৰী অসম তথা ভাৰতৰ গৌৰৱ ডঃ ভূপেন হাজৰিকাৰ গুণাহুকীৰ্ত্তন নকৰি মাত্ৰ একেযাবতে আমি 'তেওঁক "সাংস্কৃতিক ৰাজদূত" (Cultural Ambassador) আখ্যাৰে বিভূষিত কৰিলো। অসমৰ আপুৰুগীয়া কলা-সংগীত ভাৰতৰ বিভিন্ন ঠাইত আৰু বিদে-

শত প্ৰচাৰ তথা প্ৰদৰ্শন কৰি যি মহৎ কাম ডঃ হাজৰিকাই কৰিছে তাৰ মূল্যাংকন অসম-বাসীয়ে নালাগে ভাৰতীয়ই এসময়ত নিজেই কৰিব। সুদূৰ ইংলণ্ড, আমেৰিকাত গৈ অসমৰ খলুৱা গীত-মাত, বিহগীত প্ৰদৰ্শন কৰি ডঃ হাজৰিকাই অতি উচ্চ মানৰ কলা-কৃষ্টিৰে সমৃদ্ধ, জাকত জিলিকা অসমীয়া বুলি এটা জাতি আৰু অসম নামেৰে এখন মনোমোহা দেশ আছে তাৰ চিনাকী দিছে। এই সাংস্কৃতিক পৰিচয়েই হৈছে সৰ্বাতোকৈ ডাঙৰ চিনাকী। ডঃ হাজৰিকাৰ এই অৱদানৰ তুলনা নাই। পশ্চিমীয়া Pop সংগীতৰ লগত আমাৰ অসমীয়া খলুৱা গীত মাতেও, বিহগীতেও যে ফেৰ মাৰিব পাৰে এই বিষয়টো পশ্চিমৰ দেশসমূহৰ জনগণক সুন্দৰকৈ ফ'হিয়াই দেখুৱাইছে। সংস্কৃতিৰ এনে মনোমোহা যণি মুকুতা যাৰ আছে সেই জাতিক আৰু কি লাগে?

প্ৰশ্ন হৈছে, অসমীয়াই যদি সজাগ নহয় অতি সহজেই এনে অমূল্য সম্পদো হেৰুৱাব পাৰে। সেয়েহে ডঃ হাজৰিকাদেৱে হুৰেৰে কোৱাৰ দৰে 'আমি অসমীয়া নহওঁ' দুখীয়া' বুলি থাকিলে নহব—হাত সাৱতি থকাৰ দিন উকলিল। ৰূপকঁৱৰৰ জ্যোতিপ্ৰসাদেও সুৰেৰে, গীতেৰে, কথাৰে সোঁৱৰাই দিছে, মোৰ সপোনৰ মোৰ ভাৰতৰ সংস্কৃতি চিৰসুন্দৰ, চিৰনতুন হলেও এই সংস্কৃতিক ৰক্ষা কৰিব লাগিব। অসমত বৰ্তমান এক বিৰাট সাংস্কৃতিক সংকটে দেখা দিছে—চাৰিওফালৰ পৰা অসমক গ্ৰাস কৰিব ধৰিছে। এই চৰম সংকটৰ সমকল

আধুনিক সংগীতত অসমৰ কাৰোবাৰ
 প্ৰভাৱৰ কথা কওঁতে যদি অসমৰ
 আধুনিক সংগীত বুলি 'ধাৰা' কৰি
 লৈ প্ৰভাৱৰ কথা কওঁ তেনে
 জ্যোতি প্ৰসাদ, বিষ্ণু প্ৰসাদৰ সৃষ্টি,
 ডঃ ভূপেন হাজৰিকাৰ সুৰ সৃষ্টিয়ে
 আলোড়ন তুলিছে।

প্ৰশ্ন ৩ : সৰ্বভাৰতীয় কোন কোন গায়ক-
 গায়িকা আপোনাৰ ভাল লাগে আৰু
 কিয় ভাল লাগে ?

উত্তৰ : কোনো জনৰ গীত ভাল লাগে নলগাটো
 বহু ক্ষেত্ৰত ব্যক্তিগত কচিব ওপৰত
 নিৰ্ভৰ কৰে। ভাৰতীয় ৰাগ সংগীত
 বা লোকগীতৰ আধাৰত যিসকল
 শিল্পীয়ে গীত পৰিবেশন কৰিব
 পাৰিছে, তেওঁলোক মোৰ প্ৰিয়।

প্ৰশ্ন ৪ : অসমৰ কোন গীতি বাৰ গীত
 পৰিবেশন কৰি আপুনি ভাল পাই ?

উত্তৰ : 'বেডিঅ', গ্ৰামফ'ন ৰেকৰ্ড', বিভিন্ন
 অনুষ্ঠানত মই অসমৰ নতুন
 বহুতো গীতিকাৰ গীত গাইছোঁ।
 গীতৰ কথাৰ লগত খাপ খোৱাই
 সুৰ সংযোজনা কৰিব পাৰিলে
 গীতটো ভাল হয়—গাই ভাল পাত্তো।

প্ৰশ্ন ৫ : অসমৰ লোকগীত আৰু বৰগীতৰ
 প্ৰচাৰ আৰু প্ৰসাৰ কেনেভাবে সৰ্ব-
 ভাৰতীয় ভিত্তিত কৰিব পৰা যায়
 বুলি আপুনি ভাবে ?

উত্তৰ : প্ৰচাৰ আৰু প্ৰসাৰতা লাভ কৰিবলৈ
 সকলো বিষয়ে বিজ্ঞান সম্মত

অধাৰণে লোৱাটো আৱশ্যক। অসমৰ
 লোকগীত, বৰগীতৰ ক্ষেত্ৰতো এনে
 বিজ্ঞান সম্মত গৱেষণাৰে স্বৰলিপি
 সহ সংগীতজ্ঞ সকলৰ মাজলৈ আগ-
 বঢ়াই দিব পাৰিলে লোকগীত, বৰ-
 গীতে প্ৰসাৰতা লাভ কৰিব পাৰিব
 বুলি ভাবো। অসমৰ শাস্ত্ৰীয় সংগী-
 তজ্ঞ সকলৰ পৰিবেশণেও ইয়াৰ
 স্বীকৃতি লাভ কৰত সহায় কৰিব।

প্ৰশ্ন ৬ : শাস্ত্ৰীয় সংগীতত অসমৰ কেবা গৰাকী
 শিল্পীয়ে সৰ্বভাৰতীয় ভিত্তিত স্বীকৃতি
 তথা সুনাম অৰ্জন কৰিছে বুলি
 আমাৰ জানো অসমত এই শাস্ত্ৰীয়
 সংগীতৰ অনুশীলন আৰু Scope ৰ
 বিষয়ে আপুনি কি ভাবে ?

উত্তৰ : ব্যক্তিগত প্ৰচেষ্টাৰে অসমৰ শিল্পীয়ে
 শাস্ত্ৰীয় সংগীতত সৰ্বভাৰতীয় স্বীকৃতি
 লাভ কৰাতো অসমৰ গৌৰৱৰ
 বিষয়। অসম চৰকাৰৰ বৃত্তি লৈ
 প্ৰতি বছৰে দুই এজন শিল্পীয়ে
 ভাৰতবৰ্ষৰ বিভিন্ন শিক্ষানুষ্ঠানত
 শাস্ত্ৰীয় সংগীতৰ শিক্ষা লবলৈ পৈ
 আছে। শিক্ষা প্ৰাপ্ত শিল্পীসকলে
 উঠি অহা অনুৰাগী ল'ৰা-হোৱাৰ লীক
 উপযুক্ত শিক্ষা দিব পাৰিলে অসমত
 এটা পৰিবেশ সৃষ্টি হ'ব কিন্তু এই
 ক্ষেত্ৰত বিভিন্ন দিশৰ পৃষ্ঠপোষকতাৰ
 প্ৰস্তুতিও জড়িত

প্ৰশ্ন ৭ : বৰ্তমান বিশ্বৰ লগতে ভাৰততো
 আধুনিক সংগীতৰ যি এক বিশেষ

সংগীত বাই বহুতক-স্বরভাসকণৰ অধিক
পিয় হৈ উঠিছে সেই Pop Song^১ৰ
বিষয়ে আপুনি কিভাবে আকৃতাৰ
প্ৰভাৱ অসমত পৰিছে নেকি ?

উত্তৰ : Pop Song বা Pop Music ৰ সূত্ৰ
মোৰ জ্ঞান নাই। এই সংগীত মৈ
ইতিমধ্যে আলোচনা-বিমোচনা হৈছে-
ৱাকৈও থকা নাই। কিন্তু মোৰ ক্ষেত্ৰত
Pop Music বুজাতকৈ বা শুনি
আনন্দ লাভাতকৈ ভাৰতীয় প্ৰচলিত
সংগীত অধিক আনন্দ লাভ কৰোঁ।
অৱশ্যে পাশ্চাত্য সংগীত মোৰ পিয়।
যদি ভাৰতবৰ্ষত Pop Music ৰ
প্ৰভাৱ পৰিছে— অসমো ভাৰতৰ
ভিতৰতে।

প্ৰশ্নাৱলী : আমি জানো যে আপুনি বহু দিনৰ

আগৰে পৰাই সংগীত জগতৰ লগত
মনিষ্ঠভাৱে জড়িত হৈ আহিছে।

প্ৰতিয়া আপুনি কিবা নতুন আঁচনি
লোৱাৰ কথা চিন্তা কৰিছে নেকি ?
উত্তৰ : গীত এতিয়াও গাওঁ, সুৰ এতিয়াও
কৰোঁ। - আঁচনি আছে।

প্ৰশ্ন ২ : উঠি অহা সংগীত প্ৰেমী যুৱক-
যুৱতীৰ প্ৰতি আপোনাৰ পৰামৰ্শ
কি ? কানৈ মহাবিদ্যালয় আলোচনী-
লৈ আপোনাৰ শুভাশীৰ থাকিবনে ?

উত্তৰ : শিকি গীত পোৱা ভাল। অল্পতঃ
প্ৰতিহামিত্ত ভাৰতীয় শাস্ত্ৰীয় সংগী-
ততকৈ কিছু গুৰু শিক্ষা লৈ লক্ষ্য সংগীত
পৰিবেশনি কৰাত সহায় হব।
শুভকামনা আছে। সদায়ে থৰকিব।

++

॥ প্ৰতিভাবান কেইজনমান সুনন্দৰ সেৱী কানৈয়ানৰ ভৱিষ্যত ॥

মহাবিদ্যালয়ৰ অন্তৰ্গত বৃহত্তৰ পাত লুটিয়াই চলি দেখা যায় আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ভালেকেইজন
প্ৰসঙ্গত কানৈয়ানৰ উজ্জল প্ৰতিভাৰ স্বাক্ষৰ বহন কৰিছে। যত মানেও এই প্ৰতিভা কোনো গুণে ব্যতিক্ৰম
নহয়। অস্তিনয়ত কুমাৰী দিপালী চৌতিয়াই একেবাহে দুবছৰ য়েষ্ঠা অভিনয়ৰ সম্মান লাভ কৰাৰ
উপৰিও স্নায়ুমাৰ্গস্থিত অভিনয় কৰি সুনাম অৰ্জন কৰিছে। অভিনয় চৰিত্ৰৰ লগত আপোন সূত্ৰক
বিকীন কৰি দি স্মৰ আকলোকা সচা অভিনয়ৰ স্বাক্ষৰ বহন কৰা কুমাৰী চৌতিয়াৰ ভৱিষ্যত উজ্জল। বহু
সংগীতত কোকিল কণ্ঠ টানিহৈ মহাবিদ্যালয়ৰ চৌদিশ একক লগোৱা কুমাৰী পৰা বৰদলৈয়ে মহাবিদ্যা-
লয়ৰ শ্ৰেষ্ঠা গায়িকীৰ সম্মান পোৱাৰ উপৰিও তেওঁৰ গীতৰ সুৰেৰে বিভিন্ন সংগীতানুষ্ঠানত অগুনন গীত-
প্ৰেমী শ্ৰোতাক মুহিত কৰিছে। হাস্য মুখৰিত লাস্যময়ী মুখ ভংগীয়ে নৃত্য শিল্পী কুমাৰী শকুন্তলা শৰ্মাই
মহাবিদ্যালয়ৰ চাৰি ঘেৰৰ উপৰিও আন্তঃ মহাবিদ্যালয়ৰ নৃত্য প্ৰতিযোগিতাত শ্ৰেষ্ঠা নৃত্য শিল্পী হোৱাৰ
যোগাতা অৰ্জন কৰিছে। কলা শিল্পী (Artist) শ্ৰীভবানী বৰুৱাই উজ্জল প্ৰতিভাৰ স্বাক্ষৰ বহন কৰিছে।
এওঁৰ তুলিকাৰে সৃষ্টি হোৱা চিত্ৰই 'আমাৰ প্ৰতিনিধি' দৰে উন্নত আলোচনীত ঠাই পোৱাতো সঁচামে
গৌৰৱৰ বিষয়। এই সংখ্যা আলোচনীৰ প্ৰচ্ছদপটটো এওঁৰ তুলিকাৰে পৰিশতই সৃষ্টি হোৱা। ইয়াৰ
উপৰিও বহু সংগীতত সুবধানী সিনহা, মিনাকী শইকীয়া, মঞ্জুলা তামূলী, দীপক গগৈ, দীপক দাস, যত্ন-
সংগীতত ভৱা দে, প্ৰশান্তজিৎ দাস, দীপক গগৈ, বোহিনী গৌহাই নৃত্যত কৰ্পা চৈটলী, অভিনয়ত সতীৰ
কুম্বৰ ৰক্ষাকুৰ, ৰঞ্জিত মিশ্ৰ, নবজ্যোতি ভূঞা, জেৰিণা আহমেদ আদিৰ ভৱিষ্যত উজ্জল। আশাকৰোঁ,

এই সকল উজ্জল প্রতিভা সন্ধানী কানৈয়ানে ভৱিষ্যতে আৰু বেচি উজ্জল প্রতিভাৰ স্বাক্ষৰ বহন কৰিব পাৰিব। সুন্দৰৰ বৰ চ'ৰাইও ইয়াকে কামনা কৰে। ++

॥ 'গ্লিমচেছ অব আসাম' : কানাডাৰ টি-ভিত অসমৰ গীত-মাত ॥

অসমীয়া কলা সংস্কৃতি বিকাশৰ পূজাৰী আমাৰ আটায়েৰে চিৰ নমস্যা শ্ৰদ্ধেয় ডঃ ভূপেন হাজৰিকাই কানাডা, লণ্ডন আৰু আমেৰিকাৰ বিভিন্ন ঠাইত গীত পৰিবেশনৰ বৃহৎ আঁচনি লৈ যোৱা চ জুনত আমাৰ দেশৰ পৰা যাত্ৰা কৰিছিল। এই আঁচনি অনুসৰি ডঃ হাজৰিকাই বিভিন্ন অনুষ্ঠানত, বেডিয়'ত আৰু টি-ভিত অংশ গ্ৰহণ কৰে। প্ৰকাশ যে, অটোৱাৰ বিখ্যাত টি-ভি কেন্দ্ৰৰ পৰা প্ৰচাৰিত হোৱা কাৰ্য্য-সূচীক ডঃ হাজৰিকাই নামাকৰণ কৰিছিল 'গ্লিমচেছ অব আসাম'। এই কাৰ্য্য-সূচীত ডঃ হাজৰিকাই শ্ৰীশ্ৰীশংকৰদেৱৰ পৰা আইনাম, বিয়ানাৰ পৰা হাতী মাউতৰ গীতলৈ আৰু অসমৰ খাটিখোৱা মানুহৰ নানান লোকগীতৰ পৰা মৰমী বিহুলৈকে পৰিবেশন কৰি অসমৰ ছবি এখন ডাঙি ধৰে যিটো অতি আকৰ্ষণীয় হয়। ই সচাঁয়ে অসমবাসীৰ গৌৰৱৰ বিষয়। ++

॥ অসমীয়া কলা-সংস্কৃতি অপহৰণৰ চেফ্টা ॥

অসমলৈ অবাধে আগমন হোৱা বিদেশী আৰু বহিৰাগতৰ প্ৰতি ডেকা-বুঢ়া সকলোৱে এক ন-আকৰ্ষণ হৈছে। সমগ্ৰ অসমতে বাজহুৱা সভা পাতি বিদেশী আৰু বহিৰাগত সকলক নীতিগত কৰ্তব্যক বাহিৰ কৰি দিয়াৰ চূড়ান্ত সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰিছে। সি সচাঁয়ে আদৰণীয়। এই বিদেশী আৰু বহিৰাগত সকলে পাৰে-প্ৰকাৰে অসমৰ অসমীয়া ভাষা, কলা-সংস্কৃতি আদি নিঃচিহ্ন কৰি দিবলৈ আপ্ৰাণ চেপ্টা চলাইছে। এনে এটা সংকটপূৰ্ণ সন্ধিক্ষণত অসমীয়া সকলে লেগৰ উম পৰিহাৰ কৰি নিজকে অসমীয়া বুলি চিনাকী দি লাচিতৰ বল-বিক্ৰম আৰু জয়াৰ ধৈৰ্য্য-কৃতিৰে ওলাই আহিছে বণ খলিলে—অনা অসমীয়া তথা অসমীয়া ভাষাক অপহৰণ কৰিবলৈ চেপ্টা কৰা দস্যুহঁতৰ বিৰুদ্ধে যুঁজ দিবলৈ। ই সচাঁয়ে শুভ লক্ষণ। আমি আমাৰ কৌটিকলীয়া ঐতিহ্য আৰু পৰম্পৰা জীয়াই ৰাখিবলৈ হলে আমাৰ চিৰ চেনেহী ভাষা, কলা-সংস্কৃতিক আনৰ বহতীয়া হবলৈ নিদিওঁ—দিব নোৱাৰো। যুব সমাজ তথা অসমীয়া ভাই সকলক আমি কাতৰভাৱে আহ্বান কৰোঁ—আহক, আমি আটায়ে সমন্বৰে কওঁ অসম অসমীয়াৰ, অসমীয়া ভাষা, কলা-সংস্কৃতি অসমীয়া সকলৰ প্ৰতি সিৰা প্ৰতি ধমনীৰে চিৰ প্ৰৱাহিত। ++

॥ বিদায় পৰত ॥

কলা-সংস্কৃতি সাধনাৰ বস্তু। অসাধাৰণ ব্যক্তিয়ে কলা-সংস্কৃতিৰ বিষয়ে কিবা ক'ব বা লিখিব পাৰিব বুলি আমাৰ বিশ্বাস নহয়। তথাচ, সীমিত জ্ঞানৰ পৰিধিয়ে আপোনা সৰুক কণমান মনোৰঞ্জন দিয়াৰ মানসেৰে এক জটিল আবেৰ্চনীৰ মাজত সোমাই পৰিছিলোঁ। আপোনা সৰে কণমান আনন্দ উপভোগ কৰিব পাৰিলেই আমি কৃতার্থ হ'ম। জয়তু সুন্দৰৰ বৰচ'ৰা, জয়তু সুন্দৰ সেৱী কানৈয়ান। ++

—প্ৰভাত প্ৰাণ কোঁৱৰৰ
পৰিচালক।

॥ ১৯৭৮ চনৰ ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আন্তঃ মহাবিদ্যালয় সংগীত
মহোৎসৱৰ সংগীত প্ৰতিযোগীতাৰ শ্ৰেষ্ঠ দলৰ সন্মান
পোৱা আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সংগীত দল ॥

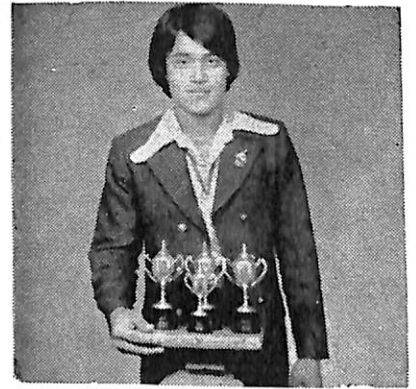
প্ৰথম শাৰী (বাওঁ ফালৰ পৰা)—শ্ৰীদীপক গগৈ, শ্ৰীপ্ৰশান্ত দাস, শ্ৰীদিলীপ কুমাৰ
দাস (সম্পাদক), অধ্যাপক প্ৰফুল্ল চন্দ্ৰ চক্ৰৱৰ্তী (ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যাপক), শ্ৰীকুপাল
কুমাৰ বৰুৱা (উপসভাপতি), শ্ৰীতপন চন্দ্ৰ শৰ্মা (সাধাৰণ সম্পাদক), শ্ৰীদি,
গগৈ, শ্ৰীকোকিল কুমাৰ বনগঞা।

দ্বিতীয় শাৰী (বাওঁ ফালৰ পৰা)—কুমাৰী টি, দে, কুমাৰী পৰী বৰদলৈ, কুমাৰী
মঞ্জুলা তামুলী, কুমাৰী এছ, সিন্ধা, কুমাৰী শকুন্তলা শৰ্মা, কুমাৰী আৰ, ছেটাজ্জী,
কুমাৰী দি, ছেটাজ্জী, কুমাৰী এম, বৰুৱা, শ্ৰীৰাণা বৰগোঁহাই, শ্ৰীঅভিমন্না বৰুৱা।

॥ আমাৰ গৌৰৱ ॥

১৯৭৯ চনত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধি-
নত অনুষ্ঠিত প্ৰাক্ স্নাতক, কলাৰ
পৰীক্ষাত বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ভিতৰত
সপ্তম স্থান পাই উত্তীৰ্ণ
হোৱা আমাৰ মহা-
বিদ্যালয়ৰ কৃতী ছাত্ৰী
কুমাৰী বিনী দাস।

১৯৭৮-৭৯ চনৰ মহাবিদ্যালয়ৰ Strong
Man'ৰ সন্মান পোৱা স্নাতক ২য়
বাৰ্ষিক কলাৰ ছাত্ৰ
শ্ৰীভূপেন বুঢ়াগোঁহাই।

॥ বিহংগম দৃষ্টিত কানৈ মহাবিদ্যালয়, ১৯৭৮-৭৯ চন ॥

১৯৪৫ চনত 'জর্জ ইনষ্টিটিউচনত' 'ডিফ্ৰুগড় মহাবিদ্যালয়' নাম লৈ স্থাপিত হোৱা বৰ্তমানৰ 'ডিফ্ৰুগড় চনুমানবন্ধ সুৰজমল কানৈ মহাবিদ্যালয়' চৌত্রিশ বছৰীয়া অনুষ্ঠান। বৰ্তমান এই মহাবিদ্যালয়খন কেৱল উজনি অসমতেই নহয় সমগ্ৰ অসমৰ ভিতৰতেই, সকলো দিশৰ পৰা এখন অন্যতম উল্লেখনীয় মহাবিদ্যালয় ৰূপে খ্যাতি অৰ্জন কৰিছে। মহাবিদ্যালয়ৰ কিছুমান সৰু-বৰ কথা এই প্ৰবন্ধটিত আঙোচনা কৰিবলৈ লোৱা হল।

ছাত্ৰ আৰু শিক্ষক : মুঠ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যা ১,৩২২ জন। ছাত্ৰৰ সংখ্যা ৯৬৪ জন, ছাত্ৰীৰ সংখ্যা ৩৫৮ গৰাকী। শিক্ষকৰ সংখ্যা ৭১ জন, ডক্টৰেট ডিগ্ৰীধাৰী শিক্ষকৰ সংখ্যা ৪ জন।

ডক্টৰেট ডিগ্ৰীধাৰী শিক্ষকসকল আৰু তেখেত সকলৰ গৱেষণাৰ বিষয় :

ডঃ পৰীক্ষিত হাজৰিকা (মুখ্য অধ্যাপক, অসমীয়া বিভাগ) 'The beginnings of the Assamese Novel'.

ডঃ গোপী বল্লভ লাল দাস (অধ্যাপক, পদার্থ বিজ্ঞান) — "The Phenomenological Alpha-Alpha Potential, the properties of nuclear matter and the ground state energies of Alpha particle nuclei."

ডঃ প্ৰদ্যোৎ কুমাৰ দত্ত (মুখ্য অধ্যাপক, ৰসায়ন বিজ্ঞান) "Mixed ligand complexes of

Bi-positive cation with Hydroxy Naphthoic Acids as a secondary ligands.'

ডঃ মন্তোষ চক্ৰৱৰ্তী (অধ্যাপক, বাংলা বিভাগ) "19th century Bengali Society, culture and literature."

প্ৰাক স্নাতক শ্ৰেণী :

বিজ্ঞান—অসমীয়া, ইংৰাজী, হিন্দী, বঙালী, গণিত, পদার্থ বিজ্ঞান, ৰসায়ন বিজ্ঞান, জীৱ বিজ্ঞান, নৃত্ত বিজ্ঞান।

কলা—অসমীয়া, ইংৰাজী, হিন্দী, বঙালী, সংস্কৃত, বুৰঞ্জী, অৰ্থনীতি, ৰাজনীতি বিজ্ঞান, ভূগোল, তৰ্কশাস্ত্ৰ।

স্নাতক শ্ৰেণী (সাধাৰণ) :

বিজ্ঞান—অসমীয়া, ইংৰাজী, হিন্দী, বঙালী, গণিত, ৰসায়ন, পদার্থ বিজ্ঞান, উদ্ভিদ বিজ্ঞান, প্ৰাণী বিজ্ঞান, নৃত্ত বিজ্ঞান।

কলা—অসমীয়া, ইংৰাজী, হিন্দী, বঙালী, দৰ্শন, বুৰঞ্জী, অৰ্থনীতি, ৰাজনীতি বিজ্ঞান, সংস্কৃত, ভূগোল।

স্নাতক শ্ৰেণী (সন্মান) : বিজ্ঞান-গণিত, ৰসায়ন, পদার্থ বিজ্ঞান, প্ৰাণী বিজ্ঞান, উদ্ভিদ বিজ্ঞান, নৃত্ত বিজ্ঞান।

কলা—অসমীয়া, ইংৰাজী, সংস্কৃত, বুৰঞ্জী, অৰ্থনীতি, ৰাজনীতি বিজ্ঞান, ভূগোল, দৰ্শন।

পৰিচালনা সমিতি :

শ্ৰীযুত দীপক মুৰ্মু (সভাপতি)

অধ্যক্ষা শ্ৰীযুতা লক্ষ্মীদা দত্ত (সম্পাদিকা)

উপাধ্যক্ষ শ্ৰীযুত কল্যাণ কুমাৰ বৰুৱা

অধ্যাপক ,, আবু নেইম বৰা

অধ্যাপক ,, প্ৰভু নাথ সিং

শ্ৰীযুত লক্ষ্মী প্ৰসাদ দত্ত

ডাঃ মথুৰা নাথ ভট্টাচাৰ্য্য

শ্ৰীযুত ব্ৰজ নাথ গোস্বামী

,, এছ, কে, বৰদলৈ

,, দেবেন্দ্ৰ নাথ নেওগ

শ্ৰীযুতশিৰি কুমাৰ দুৱৰা

শ্ৰীমতী নিৰুপমা বৰা

শ্ৰীযুত অ, পি, কানৈ

শ্ৰীযুত এইচ, পি, কানৈ

শ্ৰীযুত অনিল কুণ্ডু

প্ৰশাসনিক গোট :

চতুৰ্থ শ্ৰেণীৰ কৰ্মচাৰী—২৬ জন

তৃতীয় শ্ৰেণীৰ কৰ্মচাৰী—১৪ জন

কাৰ্য্যালয় সহকাৰী—১১ জন

বিভিন্ন গৃহ :

মুখ্য ভৱন (দুমহলীয়া)

বসায়ণ আৰু প্ৰাণীবিজ্ঞান গৃহ

উজ্জ্বল বিজ্ঞান গৃহ

ছাত্ৰী জিৰণী চ'ৰাৰ গৃহ

প্ৰেক্ষা গৃহ

ছাত্ৰাবাস (টিনৰ)

ছাত্ৰাবাস (দুমহলীয়া)

ছাত্ৰীৰাস (দুমহলীয়া)

ছাত্ৰাবাসৰ অধীক্ষকৰ গৃহ

বাই চাইকেল খোৱা গৃহ

পৰীক্ষাগাৰ :

পদাৰ্থ বিজ্ঞান, বসায়ণ বিজ্ঞান, উজ্জ্বল বিজ্ঞান,

প্ৰাণী বিজ্ঞান, নৃতত্ত্ব বিজ্ঞান আৰু ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগৰ প্ৰত্যেকৰে উপযুক্ত আহিলা-পাতিৰে দুটাকৈ পৰীক্ষাগাৰ আছে। এই পৰীক্ষাগাৰ সমূহ সন্মান আৰু সাধাৰণ দুয়োটা শ্ৰেণীৰ বাবে উপযোগী।

আবাসিক সুবিধা :

ছাত্ৰাবাস—দুৰ্গণবতীয়া ছাত্ৰ থকাৰ সুবিধাৰ্থে দুটা ছাত্ৰাবাস আছে। পুৰণা ছাত্ৰাবাসত মুঠ ৭৫ জন আৰু নতুন দুমহলীয়া ছাত্ৰাবাসত মুঠ ১০৪ জন ছাত্ৰ থকাৰ ব্যৱস্থা আছে। ছাত্ৰাবাসত বাতৰি কাকত আৰু আলোচনী যুক্ত এটি আহল-বহল পঢ়া-কোঠা আছে।

ছাত্ৰী বাস—একমাত্ৰ দুমহলীয়া ছাত্ৰীবাসত ছাত্ৰী থকাৰ সুবিধা ১০০ গৰাকী। ওপৰৰ কেইটামান কোঠাৰ ছাল ফটাৰ বাবে বৰ্তমান ই থকাৰ অনুপযোগী হৈ পৰি আছে।

অনাবাসিক সুবিধা : অনাবাসিক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সুবিধাৰ বাবে সম্পূৰ্ণ সুকীয়া গৃহ নাই যদিও ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে সুকীয়া সুকীয়া জিৰনী কোঠা আছে। এই জিৰনী কোঠাত টেবুল টেনিচ, কেৰম, ডবা আদিৰ ব্যৱস্থা আছে।

পুথিভঁৰাল : মুঠ কিতাপৰ সংখ্যা ২০,২১৪খন (৩১১০১৭৯)। মুঠ আলোচনীৰ সংখ্যা ২২,৩০৬খন (১১৩৭৯)। নিয়মিত বাতৰিৰ সংখ্যা ৭ খন। নিয়মিত আলোচনীৰ সংখ্যা ৪৫ খন।

স্নাতক সন্মানৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক ২ খন আৰু অন সৰুসৰু ১ খনকৈ এবাৰত কিতাপ দিয়াৰ ব্যৱস্থা আছে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে এটি আহল-বহল 'অধ্যয়ন কক্ষ' আছে। তাত নিয়মিত ভাৱে কেইখন মান বাতৰি কাকত আৰু আলোচনী ৰখাৰ ব্যৱস্থা আছে।

পুথি ভঁৰালত বথা নিয়মিত বাতৰি কাকত সমূহ— দৈনিক অসম, দৈনিক জনমভূমি, অসম বাণী, Assam Tribune, Amrita Bazar Patrika, Hindustan Standard, Economic Times.

সাহায্য ব্যৱস্থা : দুখীয়া ছাত্ৰ সাহায্য পুঁজি— এই পুঁজিৰ পৰা গোটেই শিক্ষা কালটোৰ বাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক ৩।৪ খন কিতাপ ধাৰে দিয়া হয়। এই সুবিধা কেৱল যি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অভিভাৱকৰ বহুবেকীয়া আয় নিম্নতম তেওঁলোকেহে পোৱাৰ অধিকাৰ থাকে।

বুক বেংক— ১৯৭৫ চনতে মুকলি কৰা বুক বেংকত মুঠ কিতাপ আছে ১২৫৮ খন। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ তুলনাত কিতাপৰ সংখ্যা কম যদিও বুক বেংকে দুখীয়া ছাত্ৰ ছাত্ৰীৰ অতি ক'ম পৰিমাণে হলেও উপকাৰ সাধিব পাৰিছে।

অন্যান্য— মেধাৰী অথবা অন্যান্য পিচপৰা শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ ছাত্ৰীক জলপানী দিয়াৰ ব্যৱস্থা আদিও আছে।

বহিঃ পাঠ্যক্রমৰ সুবিধা : শিক্ষা গ্ৰহণৰ প্ৰধান অংগ বহিঃ পাঠ্যক্রমৰ সুবিধা আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত থাকিও নথকাৰ দৰে। যিহেতু প্ৰধান

খেলপথাৰখন আমাৰ উপযোগী নহয়। তাৰোপৰি আন আন মহাবিদ্যালয়ত থকাৰ দৰে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত বাচকেট বল, ভলীবল আৰু টেনিচৰ সুকীয়া খেলপথাৰ নাই। এটি উপযুক্ত আহিলা-পাতিৰ ব্যায়ামশালা আমাৰ বহুদিনীয়া অভাৱ। এখন সুৰুহুৎ প্ৰধান খেলপথাৰৰ নিৰ্মাণ কাৰ্য্য চলি আছে যদিও তাৰ গতি শামুকীয়া।

N.S.S., N.C.C. আদিৰ দৰে উন্নত মান বিশিষ্ট্য বহিঃ পাঠ্যক্রমৰ সুবিধা আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত আছে।

সংগঠন সমূহ :

মুকলি সাহিত্য চ'ৰা— এই চ'ৰাটিৰ যোগেৰে কানৈয়ানক অনুপ্ৰেৰনা যোগোৱা হয়। গান, কবিতা আৱৃত্তি, গল্প, প্ৰবন্ধ আৰু ৰচনা পাঠ, ম'ন একট, কৌতুক আদি বিভিন্ন বিষয়ৰে গান্ধীৰ্য্যপূৰ্ণ পৰিবেশত এই চ'ৰাটি সমধা কৰা হয়।

ইয়াৰোপৰি বিভিন্ন বিষয়ৰ বিভাগসমূহে আলোচনা চক্ৰ, শিক্ষামূলক ভ্ৰমণ আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষৰ যোগেদিও শিক্ষাবিদৰ দ্বাৰা জনপ্ৰিয় বক্তৃতাৰ আয়োজন কৰা হয়। ++

আলোচনী সম্পাদক শ্ৰীপ্ৰভাত প্ৰাণ কোঁৱৰৰ সহযোগত প্ৰবন্ধটি সংকলন কৰিলে সহঃ সাধাৰণ সম্পাদক শ্ৰীজয়ন্ত মাধৱ ডুৱাঁই।

টেস্ট ক্রিকেটত ভাৰতীয় ফাৰ্ষ্ট ব'লাৰ

—ধুবজ্যোতি চেতিয়া
স্নাতক, ৩ম বাৰ্ষিক (বিজ্ঞান)

খেলৰ বঙ্গ ক্রিকেট। এই খেলৰ বঙ্গ ক্রিকেটত ফাৰ্ষ্ট বলাৰৰ ভূমিকা নিসন্দেহে অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ। বিশ্বত ক্রিকেট খেল প্ৰচলিত হোৱাৰ পৰা আজিলৈকে অসংখ্য ফাৰ্ষ্ট বলাৰৰ সৃষ্টি হৈছে। এই ফাৰ্ষ্ট বলাৰ সকলৰ বেছি ভাগৰেই সৃষ্টি হৈছে ইংলেণ্ড, অষ্ট্ৰেলিয়া আৰু ৱেষ্ট ইন্ডিজৰ পৰা। নিজকে সৰ্বকালৰ বিশ্বশ্ৰেষ্ঠ ফাৰ্ষ্ট বলাৰ ৰূপে চিনাকি দিয়া কেইজনৰ ভিতৰত উল্লেখযোগ্য হ'ল ইংলেণ্ডৰ (অতীতৰ) হেৰল্ড মাৰউড, ফ্ৰেডট্ৰোমেন ফেক্স টাইচন, ব্ৰাইন ষ্টেথাম, বিলণ্ড, ৰিচাৰ্ডচন, গভাৰ ইত্যাদি আৰু বৰ্তমান জনপ্ৰিয় ৰব উইলিচ। অষ্ট্ৰেলিয়াৰ (অতীতৰ) মেক ডনাল্ড, গ্ৰেগৰী, টিম্বাল, মিলৰ, লিন্ডৱাল, মেকেঞ্জী আৰু বৰ্তমানৰ লিলি, টমচন পাচকো, হগ ইত্যাদি। ৱেষ্ট ইন্ডিজৰ বিশ্বশ্ৰেষ্ঠ ফাৰ্ষ্ট বলাৰ কেইজনৰ ভিতৰত উল্লেখযোগ্য হ'ল (অতীতৰ) কনষ্টেণ্টাইন, মাৰ্টিন ডেইল, এইচ গ্ৰিফিট, ৰয়গিলিফ্লাইল্ট, বেচ হাম, চাৰ্লি গ্ৰিফিট, গ্ৰেম ব্ৰাটচন আৰু বৰ্তমানৰ ৰবাৰ্ট, হল্ডিং, ডেনিয়েল, কুফট ইত্যাদি। সেইদৰে দক্ষিণ আফ্ৰিকা, পাকিস্তান, নিউজিলেণ্ড আদি দেশেও বিশ্ব শ্ৰেষ্ঠীৰ ফাৰ্ষ্ট বলাৰ সৃষ্টি কৰিব পাৰিছে। যেনে দক্ষিণ আফ্ৰিকাৰ নীল এডকক, গিটাৰ পলক, মাইক প্ৰকটাৰ, পাকিস্তানৰ ফজল

মামুদ, খান মহম্মদ, ইম্বান খান, চাৰফ্ৰাজ নাৰাজ আৰু নিউজিলেণ্ডৰ ৰিচাৰ্ড হেডলী, টেইলৰ ইত্যাদি।

আন দেশৰ তুলনাত ফাৰ্ষ্ট বলাৰৰ ক্ষেত্ৰত ভাৰতৰ অৱদান একেবাৰে নগণ্য বুলি কলেও বোধহয় ভুল নহব। ভাৰতত ক্রিকেট খেল প্ৰচলিত হোৱাৰ পৰা বৰ্তমানলৈকে অমৰ সিং আৰু মহম্মদ নিসৰ, মাত্ৰ এই দুজনে নিজকে বিশ্ব শ্ৰেষ্ঠী ফাৰ্ষ্ট বলাৰ বুলি প্ৰমাণ কৰিব পাৰিছে। আৰু আটাইতকৈ আশ্চৰ্য্যৰ বিষয় এয়ে যে বৰ্তমান বা স্বাধীনতাৰ পিচৰ পৰা ভাৰতত যি দৰে ফাৰ্ষ্ট বলাৰৰ অভাৱ পৰিলক্ষিত হৈছে — ১৯ শ শতিকাৰ প্ৰথম ভাগত, যি সময়ত ভাৰতে টেষ্ট ক্রিকেটত প্ৰবেশ কৰাই নাছিল, সেই সময়ত এই অভাৱ নাছিল। সেই সময়ৰ ফাৰ্ষ্ট বলাৰ সকলৰ ভিতৰত উল্লেখযোগ্য হ'ল বুলচাৰা, কৰনেল মিল্লি, চাৰ্লাউদ্দিন, জাহাজীৰ খান, দেৱৰাজ পুৰী, মাৰচেল, ৰামজী, গোপালন ইত্যাদি। এই বলাৰ সকলৰ দিনত ভাৰতে টেষ্ট ক্রিকেট নেখেলিছিল বাবে এই বলাৰ সকলে নিজকে বিশ্বৰ প্ৰথম শ্ৰেষ্ঠীৰ বুলি চিনাকী দিবলৈ সুযোগ পোৱা নাছিল। কিন্তু তেওঁলোক যি প্ৰথম শ্ৰেষ্ঠীৰ ফাৰ্ষ্ট বলাৰ আছিল সেই কথা সৰ্বলো ক্রিকেট বিশেষজ্ঞই এক মত। বৰ্তমান এওঁলোকৰ যি কোনো

এজন ফাণ্ট বলাবেই ভাৰতীয় ক্ৰিকেটৰ বাবে
“আলাউদ্দিনৰ চাকিৰ” দৰে হ’লহেতেন।

১৯৩২ চনত ইংলেণ্ডৰ বিপক্ষে, ঐতিহাসিক
লৰ্ডচ খেলপথাৰত খেলিবলৈ নামি ভাৰতে টেষ্ট
ক্ৰিকেটত পদাৰ্পণ কৰে। সেই সময়তে ভাৰতীয়
দলত আবিভাৱ হৈছিল, ভাৰতৰ সৰ্বকালৰ দুজন
শ্ৰেষ্ঠ ফাণ্ট বলাৰ মছমদ নিসাৰ আৰু অমৰ
সিংৰ। কিন্তু ভাৰতীয় ক্ৰিকেটৰ দুৰ্ভাগ্যৰ বাবেই
হওঁক বা আন যি কোনো কাৰণতেই হওঁক
নিসাৰ আৰু অমৰ সিংৰ পিচৰ পৰা ভাৰতীয়
ক্ৰিকেটত ফাণ্ট বলাৰৰ প্ৰাদুৰ্ভাৱ নাহে নাহে
কমি আহিবলৈ ধৰিলে। ভাৰতীয় টেষ্ট ক্ৰিকেট
ইতিহাসৰ প্ৰথম টেষ্ট খনতেই ইংলেণ্ডৰ বিৰুদ্ধে
নিসাৰ আৰু অমৰ সিঙে যি সংহাৰ মূৰ্তি ধাৰণ
কৰি ইংলেণ্ড দলৰ চাটক্লিফ. হল্‌মচ. হেমণ্ড,
জাদিনৰ দৰে বিশ্ব শ্ৰেষ্ঠ বেটচমেন সকলক
থকা-সৰকা কৰিছিল তাক আজিও সকলো
শ্ৰদ্ধাৰে সোঁৱৰে। দুৰ্ভাগ্যবশতঃ ভাৰতীয় দলৰ
দুৰ্বল বেটিঙ আৰু ফিল্ডিঙৰ বাবে ভাৰতে সেই
টেষ্ট খনত পৰাজয় বৰণ কৰিব লগীয়া হয়।
কিন্তু পৰাজিত হলেও ভাৰতীয় দলৰ নিসাৰ-
অমৰ সিঙ যুটীৰ বলিওক অতি উচ্চ খাপৰ
বুলি প্ৰশংসা কৰিছিল আৰু সেই সময়ত বিশ্বৰ
বেটচমেন সকলৰ মাজত ট্ৰাসৰ সৃষ্টি কৰা
লাৰউদ-ভাৰ্চ প্ৰেগৰী-মেক ডনাল্ড আদি ফাণ্ট
বলাৰ যুটীৰ লগত তুলনা কৰিছিল। আনকি
মছমদ নিসাৰক আৰম্ভণীৰ প্ৰথম আৰ্ঠ অভাৱত
বিশ্বৰ সকলোতকৈ বেগী বলাৰ ৰূপে আখ্যা
দিছিল। এই আখ্যা নিশ্চয় উলাই কৰিব লগীয়া
নহয়। কাৰণ যি সময়ত নিসাৰে খেলিছিল সেই

সময়ত বিশ্ব ক্ৰিকেটত ধুমুহাৰ দৰে প্ৰচন্দ গতি-
বেগৰ বলেৰে বেটচমেন সকলক থকা-সৰকা কৰি-
ছিল, ইংলেণ্ডৰ বেগী বলাৰ হেবল্ড লাৰউদে যাক
ব্লেডমেনৰ দৰে “বান মেচিন” এজনে বিশ্বৰ সৰ্ব-
কালৰ আটাইতকৈ বেগী বলাৰ ৰূপে আখ্যা দিছে।
তেনে এজন লাৰউদৰ বলৰ গতি বেগতকৈ নিসা-
ৰৰ বলৰ গতি প্ৰথম আৰ্ঠ অভাৱত বেছি হোৱা-
টোতে বুজিব পাৰি, কিমান প্ৰচণ্ড বেগেৰে নিসাৰে
বল কৰিছিল। নিসাৰৰ সহযোগী অমৰ সিঙৰ
বলৰ গতি বেগ নিঃসন্দেহে নিসাৰতকৈ যথেষ্ট কম
আছিল। প্ৰকৃত অৰ্থত অমৰ সিংক ফাণ্ট বলাৰ
বুলি কোৱাতকৈ ফাণ্ট মিডিয়াম বলাৰ বুলিহে
কব পাৰি। সাধাৰণতে অমৰ সিঙে বলৰ গতি
বেগতকৈ বলৰ সুইং, কাট, গতিৰ সাল সলনি
(CHANGE OF PACE) আদিৰ ওপৰতহে বেচি
জোৰ দিছিল। সেই বাবে সহায়ক বাতাবৰণ
আৰু পিট্‌চত নিসাৰৰ বলতকৈ অমৰ সিঙৰ বলৰ
বিৰুদ্ধে খেলিবলৈ বেটচমেন সকলে বেচি কঠিনতা
অনুভৱ কৰিছিল। এজন মিডিয়াম ফাণ্ট বলাৰৰ
থাকিব লগীয়া সকলো বিলাক গুণেই অমৰ সিঙৰ
বহুত অছিল, এইবাবেই অমৰ সিঙক বিশ্বৰ
দুজন শ্ৰেষ্ঠ মিডিয়াম ফাণ্ট বলাৰ এলেক বেডচাৰ
আৰু মৰিচ টেট্ৰৰ সমকক্ষ বুলি গন্য কৰা হয়।
নিসাৰ আৰু অমৰ সিঙৰ লগতে লৰ্ডচ টেষ্টত
ভাৰতীয় দলৰ হৈ খেলিছিল আন এজন ফাণ্ট
বলাৰ জাহাজিৰ খাঁন। এওঁ বৰ্তমান পাকিস্তান
দলৰ সহ অধিনায়ক মজিদ খাঁনৰ দেউতাক। লৰ্ডচ
টেষ্টত জাহাজিৰ খাঁনে প্ৰথম ইনিংচত যদিও
সফল হব পৰা নাছিল দ্বিতীয় ইনিংচত কিন্তু
নিসাৰ-অমৰ সিঙতকৈ তয়াবহ ৰূপ ধাৰণ কৰি

চাৰিটা ইংলেণ্ডৰ উইকেট দখল কৰিছিল।
জাহাজিৰ খাঁনে জীৱনৰ বেছিভাগ সময় ইংলেণ্ডত
খেলিয়েই কটাইছিল।

নিসাৰ-অমবসিও যুটীৰ পিচৰে পৰা ভাৰতত
ফাণ্ট বলাবৰ সংখ্যা লাহে লাহে কমি আহিবলৈ
ধৰিলে। তথাপিও, ইয়াৰ পিচতো কেইজনমান
ফাণ্ট বলাবৰ আৰিভাৰ অস্থায়ীভাৱে ভাৰতীয়
টেণ্ট ক্ৰিকেটত হৈছিল। অৱশ্যে এই বলাব
সকলৰ সকলোকেই ফাণ্ট বুলি আখ্যা দিব পৰা
নগৈছিল। এই বলাব সকলৰ ভিতৰত প্ৰথমেই
নাম লব লাগিব স্যুটে বেনাৰ্জীৰ। বলাব ৰূপে
বেনাৰ্জী নিসাৰ-অমবসিওতকৈ কোনো গুনেই
কম নাছিল। এওঁৰ বলৰ গতি প্ৰায় নিসাৰৰ
সমানেই আছিল। কিন্তু নিৰ্বাচক মণ্ডলীৰ খাম-
থেয়ালিৰ বলি হোৱাৰ বাবে বেনাৰ্জীয়ে নিজৰ
প্ৰতিভা দেখুৱাবলৈ মান্ন এবাৰৰ বাদে টেণ্টত
সুযোগ পোৱা নাছিল। তথাপিও প্ৰথম শ্ৰেণীৰ
ক্ৰিকেটত বেনাৰ্জীৰ সুন্দৰ বলিঙৰ ৰেকৰ্ড আছে।
বেনাৰ্জীৰ পিচতে ভাৰতীয় টেণ্ট ক্ৰিকেটত আৰি-
ভাৰ হয় আন এজন ফাণ্ট বলাব চি, ৰঙ্গচাৰী।
এইজন ফাণ্ট বলাবেও ভাৰতীয় টেণ্ট দলত যি
কোনো কাৰণতে হওঁক বেছি দিনলৈ টিণ্টি
থাকিব নোৱাৰিছিল। ৰেই ইণ্ডিজৰ বিৰুদ্ধে দিল্লী
টেণ্টত (1947-48) ভাৰতৰ শ্ৰেণী বঙ্গচাৰীয়ে
নিজৰ সুন্দৰ বলিঙৰ দ্বাৰা পাঁচজন ক্যাৰাবিয়ান
বেটচমেনক নিজৰ চিকাৰ বনাইছিল। ইয়াৰে
এজন আছিল “ৱেক ৱেদমেন”ৰূপে জনাজাত
বিশ্ববিখ্যাত বেটচমেন জৰ্জ হেডলি, যাক ৰঙ্গ-
চাৰীয়ে ক্লিন বন্ড কৰি ষ্টাম্প টুকুৰা টুকুৰ
কৰিছিল। ৰঙ্গচাৰীৰ পিছতেই ভাৰতীয় দলত

আৰিভাৰ হয় দাতু ফাদকাৰ। এওঁ টেণ্ট
জীৱনৰ প্ৰথমছাৰাত যথেষ্ট বেগেৰে বল কৰি-
ছিল। কিন্তু পিছলৈ ফাদকাৰে নিজৰ বলৰ গতি-
বেগ কমাই চুইং, কাট্ ইত্যাদিৰ ওপৰত বেছি
গুৰুত্ব দিছিল। এজন ফাণ্ট মিডিয়াম বলাব
হোৱাৰ ওপৰিও ফাদকাৰে বেটিং আৰু ফিল্ডিং-
তো সমানে দক্ষ আছিল। সেইবাবে এজন
প্ৰকৃত ফাণ্ট বলাবতকৈ অলৰাউণ্ডাৰ ৰূপেই
ফাদকাৰ জনাজাত। তথাপিও কেইজনমান
মুষ্টিমেয় ভাৰতীয় ফাণ্ট বলাবৰ ভিতৰত ফাদ-
কাৰ অন্যতম। ফাদকাৰৰ পিচত ভাৰতীয়
ক্ৰিকেটত ফাণ্ট বলাবৰ অভাৱ ভালকৈ পৰি-
লক্ষিত হয়। ফাদকাৰৰ পিছতে দুজন মিডি-
য়াম পেচ বলাব ৰামচান্দ আৰু ডিভেচাৰ আৰি-
ভাৰ হৈছিল যদিও বলাব ৰূপে এওঁলোক বিশেষ
সফল হব পৰা নাছিল। ১৯৬০ ৰ দশকত
ভাৰতীয় ক্ৰিকেটত আৰিভাৰ হয় আন দুজন
মিডিয়াম ফাণ্ট বলাব সুৰেন্দ্ৰ নাথ আৰু ৰমাকান্ত
দেশাই, যি দুজনৰ বলিং যথেষ্ট উচ্চ খাপৰ
আছিল আৰু বেটচমেন সকলে যথেষ্ট সন্মান
দিছিল। মেডিয়াম ফাণ্ট বলাব ৰূপে ৰমাকান্ত
দেশাই নিঃসন্দেহে অতি উচ্চ খাপৰ আছিল।
চুটি চাপৰ দুৰ্বল শৰীৰৰ বাবে ক্ৰিকেট বিশে-
ষজ্ঞ সকলে দেশাইক ‘টিনি’ দেশাই ৰূপে আখ্যা
দিছিল। দুৰ্বল চুটি চাপৰ আকৃতিৰ দেশাইয়ে
কেনেকৈনো ইমান বেগেৰে বল কৰিছিল সেইটো
আজিও সকলোৰে বাবে আশ্চৰ্য্যৰ বিষয়।
দেশায়ে জীৱনত ২৮ খন টেণ্ট খেলি ৭৪ টা
উইকেট দখল কৰিছিল, যিটো কেইদিনমানৰ
আগলৈকে ভাৰতীয় ফাণ্ট বলাবসকলৰ ভিত-
ৰত সৰ্ব্বোচ্চ আছিল।

ৰমাকান্ত দেশাইৰ প্ৰস্থানৰ লগে লগে ভাৰতীয় ক্ৰিকেটত ফাষ্ট বলাৰ বা মিডিয়াম ফাষ্ট বলাৰ একেবাৰে নোহোৱা হৈ পৰিল। যি কেইজনৰ ওপৰত মিডিয়াম ফাষ্ট বলিংৰ দায়িত্ব আহি পৰিছিল সেই কেইজনৰ কোনো এজনকে প্ৰকৃত পেচ বলাৰ বুলি আখ্যা দিব পৰা নগৈছিল। এই সকলৰ ভিতৰত উল্লেখযোগ্য হ'ল জয়সীমা, আবিদ আলি, একনাথ চোলকাৰ, মহিন্দৰ অমৰ নাথ, মদন লাল ইত্যাদি। এই মিডিয়াম পেচ বলাৰ সকলৰ ভিতৰত দুজন, জয়সীমা আৰু চোলকাৰ প্ৰকৃত অৰ্থত স্পিনাৰহে আছিল। কিন্তু ভাৰতীয় ক্ৰিকেটত ফাষ্ট বলাৰৰ অভাৱ ইমানেই হৈছিল যে নিৰ্বাচক মণ্ডলীয়ে স্পিনাৰ দুজনকে জোৰকৈ মিডিয়াম পেচাৰ ৰূপে কামত লগাইছিল। আনকি ১৯৬৭ চনত ইংলেণ্ডৰ বিৰুদ্ধে ভাৰতীয় দলৰ হৈ দলৰ দ্বিতীয় উইকেট কীপাৰ কুন্দৰন আৰু ১৯৭২-৭৩ চনত ইংলেণ্ডৰ বিৰুদ্ধে গাভাৰু আৰু পাটাউদীয়ে দলৰ বলিং সুচনা কৰিছিল। ইয়াৰ পৰাই বুজিব পাৰি যে ৬০ ব দশকৰ মাজ ভাগৰ পৰা ৭০ দশকৰ মাজ ভাগলৈকে ফাষ্ট বলিংৰ ক্ষেত্ৰত

ভাৰত কিমান দুৰ্বল আছিল। কিন্তু সুখৰ বিষয় এইয়ে যে বৰ্তমান ভাৰতীয় টেষ্ট ক্ৰিকেটত পুনৰ নতুনকৈ দুজন প্ৰকৃত ফাষ্ট মিডিয়াম বলাৰৰ আবিৰ্ভাব হৈছে। সেই দুজন হল কাৰচাম ঘাবৰী আৰু কপিলদেৱ।

বহুতো ক্ৰিকেট বিশেষজ্ঞৰ মতে নিচাৰ, অমৰ সিং, ফাদকাৰ আৰু দেশাইৰ পিছত বহুদিনৰ মূৰত কপিলদেৱৰ ৰূপত ভাৰতীয় টেষ্ট ক্ৰিকেটত এজন প্ৰকৃত ফাষ্ট বলাৰৰ আবিৰ্ভাব হৈছে। এইটো নিশ্চয় শুভ লক্ষণ। কপিলদেৱ, ঘাবৰীৰ ওপৰিও ভাৰতীয় প্ৰথম শ্ৰেণী ক্ৰিকেটত বৰ্তমান আৰু কেইজনমান উদীয়মান মিডিয়াম পেচ বলাৰে নিজৰ প্ৰতিভা দেখুৱাবলৈ সমৰ্থ হৈছে। তাৰ ভিতৰত অন্যতম হল সুনীল ৱালচন, ৰাজীন্দৰ সিং ঘাই, যোগৰাজ, হৰচিদৰ কাণ্টেকটৰ ইত্যাদি। এই উদীয়মান মিডিয়াম পেচ বলাৰ সকলক নিৰ্বাচক সকলে সময় সুযোগ বুজি টেষ্ট ক্ৰিকেটত সুযোগ দিলে নিশ্চয় ভাৰতীয় ক্ৰিকেটত ফাষ্ট বলাৰৰ অভাৱ বহু পৰিমাণে দূৰ হব। +++

॥ বিশ্ববাসীৰ এক মিলনভূমি—অলিম্পিক ॥

জীৱ শ্ৰেষ্ঠ মানৱ আজি সভ্যতাৰ উচ্চ জখলাত। বিচিত্ৰ সম্ভৱনাৰে সমৃদ্ধ মানৱ সমাজৰ

—খগেন্দ্ৰ দিহিঙ্গীয়া
প্ৰাক স্নাতক, ২য় বাৰ্ষিক (বিজ্ঞান)

আজি যি বিকাশ সি বৈচিত্ৰময়। কিন্তু যেনে বিকাশ তেনে বিপদগামীও। আজি মানৱ সমাজত

এনে কিছুমান ঘটনা সংঘটিত হয় যিবোৰে আমাক কেতিয়াবা সন্দেহ আৰু হতাশাত লক্ষ্যহীন আৰু নিৰাশাবাদী কৰি তুলে। তথাপি আজি সমগ্ৰ বিশ্বৰ মানৱৰ মন বিকাশ-প্ৰাপ্ত হৈ আহিছে। আজি বিশ্বৰ ভিন্ন জাতি, ধৰ্ম, বৰ্ণ নিৰ্বিশেষে সহজ সবল মনোভাৱেৰে ওচৰ সম-কালৈ আগবাঢ়িছে। এই ক্ষেত্ৰত অলিম্পিকে যি অৰিহণা যোগাইছে সি সচাঁই আলোচ্য বিষয়।

অলিম্পিক হৈছে বিশ্ববাসীৰ এক মিলন ভূমি। আজি বিশ্ববাসী অলিম্পিক খেলৰ প্ৰতি আকৃষ্ট দেখা গৈছে। বিশ্ব বৰেণ্য খেলুৱৈ তথা বিভিন্ন বয়সৰ জনগোষ্ঠীক আদৰণী জনাবলৈ আজি বিশ্ববাসীৰ কি হেপাঁহ! অলিম্পিক ক্ৰীয়া ভূমিলৈ হাজাৰ বিজাৰ বাইজৰ ঢাপলি! যুঁজৰ ভয়াবহতা, শত্ৰুতা, নিষ্ঠুৰতা সকলো পৰিহাৰ কৰি অলিম্পিক ভূমিত মিলিত হয়হি। অলিম্পিক চৌৰ তৰংগত পৰি বিশ্বৰ মানৱ আজি পৰস্পৰে পৰস্পৰ ওচৰ চাপি আহিছে। এনে স্থলত অলিম্পিক খেলক বৰ্ত্তমানৰ কেৱল এটা প্ৰতিযোগিতাই বা বিপক্ষ দলক পৰাজিত কৰাটোৱে খেলুৱৈ উদ্দেশ্য বুলি ভাবিলে ভুল হব।

ভালকৈ বিবেচনা কৰি চালে দেখা যায় যে অলিম্পিক খেল কেৱল এটা প্ৰতিযোগিতাই নহয়। 'ই বিশ্বৰ ভাতৃত্ব আৰু বন্ধুত্বৰ খেল।' আন্তৰ্জাতিক অলিম্পিক সন্থাৰ প্ৰতিষ্ঠাতা বেৰণ পিয়েৰ দ্য কুবাৰটিনৰ মতে কবলৈ গলে— অলিম্পিক সমগ্ৰ মানৱ সভ্যতাৰ প্ৰতীক। অলিম্পিক ক্ৰীয়াভূমি সকলোৰে মিলনভূমি।

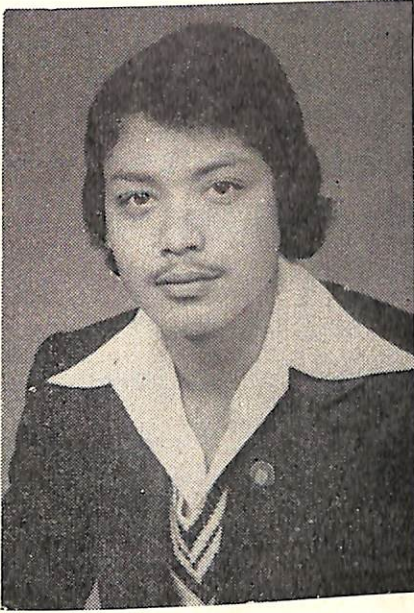
বিশ্বৰ শান্তি প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ মহান ব্ৰত সাৰোগত কৰি অলিম্পিক ক্ৰীয়াভূমিত মিলিত হোৱাই আমাৰ মূল উদ্দেশ্য। তেওঁ আৰু কৈছে "অলিম্পিকত জয়লাভ কৰাটো ডাঙৰ কথা নহয়। ইয়াত অংশ গ্ৰহণ কৰাটোহে প্ৰধান কথা। বিপক্ষ দলক পৰাজিত কৰাতকৈ সততাৰে মুখামুখি হোৱাটোহে খেলুৱৈৰ প্ৰধান লক্ষ্য।" ইয়াৰ পৰা অনুমান কৰিব পাৰি খেলা-ধুলাৰ মাজেদিয়েই বিশ্বৰ মানৱ সমাজত শান্তি আৰু ঐক্য প্ৰতিষ্ঠা কৰিব পাৰি। বিশ্বৰ মহৎ হৃদয়ৰ লোকসকলে নিশ্চয় ইয়াকে গোষকতা কৰে।

হিংসাত উন্মত্ত পৃথিবীত আজি অলিম্পিক খেলাৰ মাজেদি ভাতৃত্ব আৰু বন্ধুত্বৰ ভাৱ সৃষ্টি হৈছে। মানৱক চিৰকাল অজেয় কৰি ৰাখিবলৈ হলে বিশ্ববাসীৰ মাজত ঐক্যতা নিতান্তই দৰ্কাৰ। বিশ্বৰ আটাইবোৰ জাতি, উপজাতি একগোট হৈ আমি একে মানৱ বুলি থিয় দিলে আমি নিশ্চয় অগ্ৰগতিৰ উচ্চ শিখৰত উঠিবগৈ পাৰিম। আমি কব পাৰো যে তাৰ বিশেষ পুষ্টিসাধন কৰিব অলিম্পিকেও। কিন্তু এনে মুহূৰ্ত্তত অলিম্পিকক দলিয়াই পেলালে মানৱ জাতিৰ জয় যাত্ৰাত নিশ্চয় বাধা প্ৰাপ্ত হব।

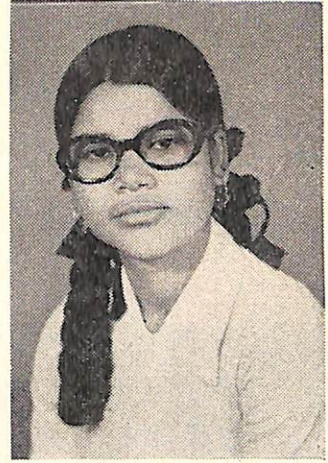
অলিম্পিক হৈছে বিশ্বৰ শান্তিৰ প্ৰতীক। অলিম্পিক খেলৰ আদৰ্শই যে বিশ্বৰ ভাতৃত্ব আৰু বন্ধুত্ব—আজি তাক এই মিলনেই প্ৰমাণ কৰে। অলিম্পিক ভূমিত কোন খণ্টান, কোন মুছলমান কোন হিন্দু সেই ভেদাভেদ নাইকীয়া হৈ যায়। কোন সাম্যবাদী দেশৰ, কোন পুঁজিবাদী দেশৰ সেই পৰিচয়ও নাথাকে। আমি যে এখন পৃথিবীৰ একে বাসিন্দা এই সত্যটো জিলিকি উঠে। ++

॥ আমাৰ গোবৰ ॥

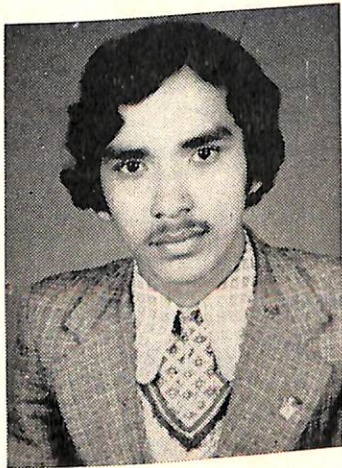

॥ ১৯৭৮ চনৰ ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আন্তঃ
মহাবিদ্যালয় ক্ৰিকেট প্ৰতিযোগিতাৰ
শ্ৰেষ্ঠ ব'লাৰৰ সন্মান অৰ্জন কৰা
আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰথম
বাৰ্ষিক স্নাতক বিজ্ঞানৰ ছাত্ৰ
শ্ৰী ক্ৰমজোতি চেতিয়া ॥

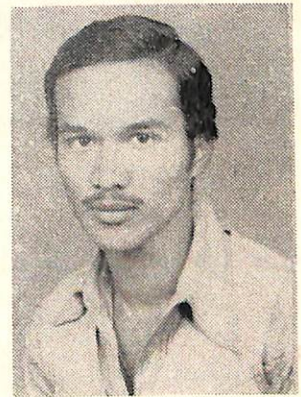

॥ ১৯৭৮-৭৯ চনৰ শ্ৰেষ্ঠা মহিলা
খেলুৱৈ, দ্বিতীয় বাৰ্ষিক প্ৰাক্
স্নাতক (কলা)ৰ ছাত্ৰী
কুমাৰী আৰতি বৰুৱা ॥

১৯৭৮-৭৯ চনৰ শ্ৰেষ্ঠা মহিলা
খেলুৱৈ, দ্বিতীয় বাৰ্ষিক প্ৰাক্
স্নাতক (কলা)ৰ ছাত্ৰী
কুমাৰী আৰতি বৰুৱা ॥

॥ ১৯৭৮-৭৯ চনৰ শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈৰ সন্মান
পোৱা ২য় বাৰ্ষিক প্ৰাক্ স্নাতক
বিজ্ঞানৰ ছাত্ৰ
শ্ৰী কন্দৰ্প কুমাৰ পাটোৱাৰী ॥

॥ ১৯৭৮-৭৯ চনৰ মহাবিদ্যালয়
সপ্তাহৰ টেবুল টেনিচৰ
'Triple Crown' বিজয়ী
শ্ৰী প্ৰবীৰ শইকীয়া ॥

॥ সাধাৰণ সম্পাদকৰ কলম ॥

কোনো মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাবে মই এবছৰীয়া কাৰ্য্য-কালৰ বাবে নিৰ্বাচিত হৈছিলোঁ। নিৰ্বাচনৰ আগতে ছাত্ৰ সকলক মহাবিদ্যালয়ৰ বহুতো কাম কৰাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দিছিলোঁ যদিও দুই-এটা কাম কৰাৰ বাহিৰে মোৰ কাৰ্য্য কালছোৱাত প্ৰায়বোৰ প্ৰতিশ্ৰুতি সম্পূৰ্ণ কৰিব নোৱাৰিলো। তাৰ কাৰনে মই দুখিতঃ।

বৰ্তমানৰ সমস্যাতে আমি ছাত্ৰ সকলে নিবিড় ভাবে সোমাই পৰিব লগা হৈছে। মহাবিদ্যালয়ৰ ভিতৰৰ চ'ৰাৰ কথা চিন্তা কৰাৰ কোনো এজন ছাত্ৰ নেতাবে এতিয়া আজৰি নাই।

ভাৰতৰ এমুৰত থকা আমাৰ জন্মভূমি আই-মাতৃয়ে মাজে মাজে বিদেশীৰ গৰুকনিত বিনাই আৰু এতিয়াও বিনাইছে। মাতৃৰ বিননি পুত্ৰসৰে কিমান সহ্য কৰিব। বুজি উঠিছে পুত্ৰসৰে এমাদ্ৰু কলীয়া লোভী ৰাজনীতি। সিহঁতৰ ক্ষমা নাই আৰু নহব। আমি সন্মুখীন হবৰ হল সিহঁতৰ বিৰুদ্ধে— এদিনৰ সমুখ যুদ্ধত অসমীয়া বুলি চিনাকী দি নহয় আমাৰ পৰিচয় হব লাগিব অসমীয়া—সদায় অসমীয়া। অসমীয়া সৰে একত্ৰিত হৈ এক আকাশৰ তলত কৰ্ত শক্তিৰ ধ্বনি তুলিব লাগিব—মুড়ুম্বৰকাৰী হ'তৰ বিৰুদ্ধে।

এতিয়া আহো আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ভিতৰ চ'ৰাৰ বিষয়ে—

আমাৰ মহাবিদ্যালয় স্থাপন হোৱা প্ৰায় ৩৪ বছৰে হলহি। চাওঁতে চাওঁতে যুগৰ বিৰতৰ্নৰ লগে লগে পৃথিবীৰ বহুতো সালসলনি হল। স্বাধীনতাৰ বাঙলী সূৰ্য্যৰ আভা পাই, নতুন মুছ'নাৰ সুৰ দি মানৱে নতুন সমাজ ব্যৱস্থাৰ জয়গান গালে। পুৰনি, আওপুৰনি আৰজনাৰো মধিমুৰ কৰি তাৰ ঠাইত নতুন কুঁহিপাতে ঠোৰ মেলিলে। ন-সূৰ্য্যৰ গোহৰ পাই সকলো জীপ দি উঠিল। কিন্তু আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিবৰ্তনৰ গতি একেবাৰে মন্থৰ।

মহাবিদ্যালয়ৰ দুমহলীয়া ঘৰটি দেখাত মাত্ৰ আকৰ্ষণীয়। ভিতৰৰ চ'ৰাত দু-গন্ধে ভৰপূৰ। মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰসকলে আবন্তগীৰে পৰা নানা অনুবিধাৰ দাবীসমূহলৈয়ে আন্দোলন চলাই আহিছে। কিন্তু পৰিস্থিতিৰ ৰূপ সলনি হোৱা নাই।

মই সাধাৰণ সম্পাদক হৈ থকা কালছোৱাত ১৮ দফীয়া দাবী কৰ্তৃপক্ষক জনাইছিলো। তাৰে দুই এটা দাবী পূৰণ কৰা হৈছে যদিও বহুতো দাবী এতিয়াও পূৰণ কৰা নাই। মাত্ৰ কৰাৰ আশা দি থৈছে।

ছাত্রসকলৰ বিশেষ দাবীসমূহৰ ভিতৰত খেলপথাৰ, মহাবিদ্যালয় চাহৰ পোহাৰ, চাইকেল বখা ঘৰ, ব্যায়ামগাৰ, ছাত্ৰ জিৰণি কোঠা, ছাত্ৰ-বাসৰ দুবৰহা আৰু ছাত্ৰ বাসত কাম কৰা কৰ্মীসকলৰ কৰ্ম অনুস্থায়ী দৰমহা নিৰিখ থিক কৰা। ইয়াৰ ওপৰিও অন্যান্য বহুতো সৰু-সুৰা দাবী আছে।

প্ৰস্থাগাৰ : প্ৰস্থাগাৰৰ বিষয়ে কবলৈ গলে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰস্থাগাৰটোৱে ছাত্ৰসকলৰ অভাৱ পূৰণ কৰিব নোৱাৰে। ছাত্ৰসকলৰ লাগতিয়াল কিতাপ পত্ৰ সমূহ প্ৰায় প্ৰস্থাগাৰত পোৱা নাযায়। তাৰোপৰি 'বুক বেংকৰ' দ্বাৰা যোগান ধৰিবলগীয়া পাঠ্যপুথি সমূহো ছাত্ৰসকলক সময়মতে যোগান ধৰিব পৰা নাই। ইয়াৰ বাবে দায়ী মহাবিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষ। দ্বিতীয়তে ছাত্ৰসকলৰ 'অধ্যয়ন কক্ষ' টোৰ অৱস্থা বৰ সুবিধাজনক নহয়।

বিদ্যালয় সভা আৰু নবাগত সভা— এই বছৰ ১৯২১৭৯ তাৰিখে মহাবিদ্যালয় প্ৰাক স্নাতক আৰু স্নাতক দ্বিতীয় বাৰ্ষিকৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক বিদ্যালয় সন্তোষণ জনোৱা হয়— ছাত্ৰ একতা সভাৰ তৰফৰ পৰা।

লগে লগে নতুন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলোকে উজ্জল ভৱিষ্যতৰ কামনা কৰি যোৱা ১৯২১৭৯ তাৰিখে আদৰণি সন্তোষণ জনোৱা হয়।

শেষত মই যিসকলৰ পৰা মোৰ কাৰ্য্যকাল ছোৱাত সহায় পাইছিলো— সেই সকলৰ ভিতৰত সহঃ সম্পাদক শ্ৰীজয়ন্ত মাধৱ ভূঞা আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ অন্যান্য সদস্য বৃন্দ। তেখেত সকললৈ মোৰ হীয়াভবা মৰম ও ওলগ থাকিল। মহাবিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষৰ ওপৰিও অধ্যাপক সকলৰ পৰাও বহুতো সহায় সহানুভূতি পাইছিলো। ইয়াৰ ওপৰিও মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মচাৰীসকলে মোৰ কামত বহুতো সহায় কৰিছিল। তেখেত সকললৈ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

শেষত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ উজ্জল ভৱিষ্যত কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলো।

—তপন চন্দ্ৰ শৰ্মা

সাধাৰণ সম্পাদক, ছাত্ৰ একতা সভা।

কানৈ মহাবিদ্যালয়, ডিব্ৰুগড়

১৯৭৮-৭৯ চন।

II. ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা II

বিভিন্ন বিভাগৰ সম্পাদক সকলৰ পৰা বাৰ্ষিক প্ৰতিবেদন সমূহ বছৰৰ অনুৰোধ কৰা সত্ত্বেও নোপোৱাত, যি দুই তিনিখন প্ৰতিবেদন পাইছিলোঁ তাক প্ৰকাশ কৰিব নোৱাৰিলোঁ। তাৰ বাবে আমি দুঃখিত।

—সম্পাদক।

KANOL MAHAVIDYALAYA ALOCHANI

YEARLY PUBLICATION

33rd Issue

1978-79

EDITORIAL BOARD

ENGLISH
SECTION

Mr. P. P. Konwar

Members :

Mr. B. Gogoi

Mr. N. Baruah

Mr. D. Bharali

Miss. J. Singha

Miss. M. Borghain

Editor

—Provot Pran Konwar

KANOI MAHAVIDYALAYA ALOCHANI

Yearly Publication

33rd issue

1978-79

EDITORIAL BOARD

Adviser :

Prof. D. Chaliha

Prof. In-Charge :

Prof. Dr. P. Hazarika

Editor :

Mr. P. P. Konwar

Members :

Mr. B. Gogoi

Mr. N. Baruah

Mr. D. Bharali

Miss. J. Singha

Miss. M. Borgohain

CONTENTS

Prose

- ★ Insect collection As a Hobby Jagat Chandra Hazarika
- ★ Isaac Bashevis Singer Deepak Gogoi
- ★ Air – The Precious Mantle And Man Prof. T. Dutta
- ★ The Guided Missile Loka Karajan Baruah
- ★ A Brief Account of the Ahoms Kalyan Baruah
- ★ Assamese Culture from Anthropological Point of View Nazmeen Anjum Hazarika
- ★ The Brahmaputra And Its Geographical Character Hiratal Verma
Khagen Hazarika
Jyotsna Moyee Devi

Poem

- ★ A Smile Md. Sazzadur Rahman

Short Story

- ★ Her Last Class Pratik Chowdhury
- ★ Come on-Rano Amrik Singh

INSECT COLLECTION AS A HOBBY

—Jagat Chandra Hazarika
B. Sc. I yr.

One with a natural taste for the splendours of nature cannot resist the temptation of going to fields, forests, hills and streams to observe, learn and enjoy all about living organisms. Not only is it a stimulating pastime, but it also provides opportunities to gain a first hand knowledge of the relation of the animals and forest (plants) to their immediate surroundings, the periodicity of their occurrence and their life-cycle. Collection and study of insect as a hobby has been the favourite pastime of many young and old students and laymen. Apart from being merely a collector, years of accumulation of material collected would provide opportunities for extensive studies, particularly on such insects as the dragonflies, butterflies, moths and beetles. Insects abound every where, but unless one knows where to look for them, even hours of wondering would be futile. It is here that the trained eye is able to recognise the

immense wealth of insects. Apart from being found on all types of Vegetation and in all the plant parts, they are seen in debris, on leaf mould, leaf litter, rotting fungi and other decaying animals and vegetable matter. They are strongly attracted to light and can even be collected at street lamps. Many occur in ponds, pools, lakes and flowing streams. Some of them walk on the water surface or are free swimming, others live beneath stones under water. A knowledge of the preferred habitats is therefore essential before one attempts to collect insects.

Every one interested in the collection of insects has to equip himself with some inexpensive collecting tools. These include insect-nets, aspirators, killing-bottles, forceps, hand lens etc. The common insect net consists of a light and strong handle about a yard long and fitted with a stiff wire rim or hoop to which a cloth bag is attached. The cloth is twice as long as the dia-

meter of the rim. Two types of nets are usually carried, viz the aerial net or butterfly net and the sweep net. The sweep net is used to sweep all kinds of vegetation and to collect different kinds of insects. This net should be strong and the cloth bag should be of comparatively thick material. The light net is used to collect butterfly, dragonflies etc. The cloth bag in this case should be a fine porous material like that of a fine mosquito net.

For collecting small insects, a simple aspirator is used. It consists of an ordinary glass vial with a double holed cork. Insects are drawn into the vial through a bent tube after sucking through the mouth piece which is a short tube to which is attached a rubber tubing.

Light traps are also used to collect insects. A simple trap is to hang a white piece of cloth with the light shining against it. As the insects collect on the sheet they are picked up and preserved.

After collecting the specimens they should be killed within a reasonable time in a killing bottle so as

to avoid damage to the insects. The most widely used chemical in the killing bottle is calcium cyanide or potassium cyanide. This is placed at the bottom of the killing jar. A layer of 'Plaster of Paris', half an inch, thick, is added to it. The bottle must be labelled 'Poison' because cyanide is a deadly poison and must be handled with care. A separate bottle must be used for different groups of insects and particularly for the butterflies and moths.

A safer method is to use a killing jar containing ethyl acetate. At the bottom of the jar is placed a mixture of 'Plaster of Paris' and water. When set or dried fully it is saturated with ethyl acetate.

For purpose of preservation of small soft bodies of insects 70-80% alcohol or 4% formaldehyde is used. Others like the beetles, butterflies and moths are mounted on non rust insect pins specially made for this purpose. Butterflies and moths are mounted with wings spread, and for this purpose spreading board form an essential item of every collector. These are made of soft wood to facilitate proper insertion of pins.

(Helps Taken from various science books)

ISAAC BASHEVIS SINGER

— Deepak Gogoi
1st year P.D, (Arts)

Isaac Bashevis Singer, the recipient of the 1978 Nobel Prize for literature, was born in 1904 in an Orthodox Jewish family of Radzymin, a small town near Warsaw, the Polish capital. His father was a rabbi and headed the local Yeshivah, an institution for the study of the Talmud and the Talmudic commentaries. When Isaac was four years old, the family moved to Warsaw and settled there.

Isaac's father was deeply versed in the Torah, the Mosaic law, and lived his life scrupulously following its instructions. Isaac on the other hand was far more interested in matters other than the Torah. From his childhood he had an immensely inquisitive mind which disliked accepting anything blindly, merely because it was written so in the religious books. He even wondered if all that was written in these treatises was really true. His deeply religious father, needless to say, was hardly pleased.

Five days a week, Singer used to attend Hada, the Jewish religious school. Then in 1914 the peace was shattered by the outbreak of the First World War. With the advance of the victorious Germans, life in Warsaw became so difficult that the singer household was forced to return to Radzymin. The right of the terrible suffering and degradation of human life which followed the outbreak of war left a deep impression on Isaac's mind which later found expression when he took up the pen.

At the age of eighteen, Singer joined a seminary in Warsaw to study Polish, Physics and Mathematics. But soon he gave up his studies and found employment as proof-reader of an Yiddish literary magazine. During this time, he also translated novels including Thomas Mann's Magic Mountain. Soon he took to writing stories of his own.

In 1935, at the age of 31, Isaac Bashevis Singer migrated to the United States. He settled in New York, where he has lived ever since. His first story in America was published by an Yiddish newspaper, the Jewish Daily Forward. His stories appear in the paper even to day. It was in that daily too, that his first full-length novel, the Family Moskat, was serialized in 1945. Singer's latest novel, "Jewish Belief And Doubt", is also appearing in the paper.

Singer, in his long and distinguished career, has written 30 books and numerous short stories. He writes in Yiddish, a dying language. Once on being asked why he writes in a

vanishing language, Singer said, "I like to write ghost stories, and nothing fits a ghost better than a dying language. The deader the language the more active the ghost. Ghosts like Yiddish and as far as I know, they all speak it."

The first English translation of any of his works appeared in 1950. The translated piece was a short story entitled, Gimpel The Fool. The translator was Saul Bellow, another literary genius.

The 1,65,000 dollars Nobel prize with which the Swedish Academy has honoured Singer is but one more landmark in the illustrious career of this great author

AIR - The Precious Mantle and Man

Prof. T. Dutta, M Sc.
Dept. of Zoology.

No doubt, we are exposed to air but its purity is questionable now. In the present age the most important problem we are facing, are in short pp i.e. population explosion and pollution. Population explosion coupled with modern civilization is endangering the environment causing drastic change. These changes, because of man's interference with nature, threaten the

health not only of plants and animals, but of man himself. The change in the physical, chemical and biological environment is regarded as pollution.

What, then, does the air pollution mean? Air-pollution is the presence of contaminants in the outdoor atmosphere causing nuisance to the living of organisms. It is the negative

aspect of the modern science and technology. The contaminants or, in other words, pollutants are the residues of the things we make, use and throw away. Pollution increases not only because of the increasing population, but also because of the continuously increasing demands per person, with the result that each throw away becomes more and more voluminous. Man's constant and wide-spread activities in industry and transportation are so enormous that the pollutants entering the atmosphere are threatening potential global climatic change.

Not to speak of Western countries, even India is facing hardship with air pollution. At present, the air-pollution is causing disaster in all the Indian metropolitan cities. Rain water was, once, thought to be the purest water, but recent reports from some of the cities reveal that it is no longer pure. The precipitation becomes polluted because of the presence of pollutants in its course on to the ground. Assam has not yet faced such hazardous problem, but the day is coming when it will be overcrowded with human beings and their scientific tools. It is the high time to make the people, in gene-

ral, aware of the ensuing danger.

The air-pollutants are generally found in two states—gaseous and particulates. These may be either natural or man-made. The natural particulate pollutants include pollen-grains, fungus spores, smoke particles from forest fire and dust, etc. On the other hand, gaseous pollutants include carbon monoxide (CO) as a breakdown product in the degeneration of haemoglobin, hydrocarbons (HC) in the form of terpenes from pine trees, hydrogen sulphide from the breakdown of cysteine and other sulphur-containing amino acids by bacterial actions, nitrogen oxides and methane,

Man-made sources are greatly responsible for the appalling air pollution. The sources can be conveniently classified as stationary combustion, transportations, industrial processes and solid waste disposal sources. The chief pollutants emitted from stationary combustion processes are particulates as fly ash and smoke and sulphur and nitrogen oxides. Sulphur oxides emission is, of course, due to the presence of sulphur in the fuel. Thus, combustion of coal and oil yields significant quantities of sulphur oxides. Nitrogen oxides

are produced by the thermal fixation of atmospheric nitrogen, that is, any combustion process produces nitric oxide which subsequently undergoes oxidation to form nitrogen dioxide. Aldehydes and carbon monoxide are other pollutants emitted from the combustion processes.

The means of transport, especially automobiles, constitute the major source of air pollutants. The particulate emissions from automobile include smoke and lead. The gaseous pollutants from transportation sources include carbon-monoxide, nitrogen oxides and hydrocarbons. The ingenuity of modern industrial technology is reflected more or less by the emission of nearly every imaginable pollutants. In addition to the combustion and industrial processes, the particulate emissions are also due to erosion and weathering. Another recently discovered source of particulate pollutants is sewage treatment plants, which produce aerosols (smaller particulates) of water, containing coliform and other bacteria.

Studies on air pollution in various parts of the globe reveal that over 95% of the emissions under transportation are due to automobiles. Almost

all the emissions under fuel combustion, stationary sources are due to the electrical power plants. The automobiles are the major polluter contributing over half of all air pollutants by weight. Stationary sources, fuel combustion, principally power plants, rank second followed by industry. Thus, about three fourth of air pollutants is created by a need for power, either to move vehicle or to create electricity.

Leaving aside the damages caused by air pollution to various plants and animals, both forms of pollutants are responsible for several diseases of man, of which a few are mentioned here with their primary causes. Of the gaseous pollutants, carbon monoxide, though not toxic in itself, causes asphyxiation because of its great affinity of the with carbon monoxide and may lead to death at the concentration of 750ppm. (parts per milion). Sulphur dioxide, another gaseous pollutant, increases heart rate, lowers the tidal volume, decreases mucus flow, increases eye-blinking and affects central nervous system. The London disaster 1962 was due to sulphur oxides pollution which took about 4,000 lives. On the

other hand, nitrogen-dioxides even at low concentration causes bronchio-constriction and at high concentration causes death from lung damage. In presence of sun light nitrogen dioxide reacts with hydrocarbons to form photo-chemical oxidants. Among the hydrocarbons, methane and acetylene, act as simple asphyxiants. Other hydrocarbons like anthracene are non-toxic but carcinogenic. Phenol can quickly poison the body by affecting central nervous system. Flourides, a halogen, acts as highly irritating and toxic substance causing flourosis which is the fixation of calcium in the body by flourine. The result is mottled teeth and softened bones. There may also be calcification of some ligaments. Loss of weight, anemia and impairment of growth is also observed due to flourides.

Hydrocarbons, together with nitrogen dioxide in presence of sunlight and air produces 'smog' which is one of the most important aspect of air-pollution. The smog is the result of a series of reactions, which ultimately produces ozone, aldehydes, ketones and peroxyacyl nitrates (PAN), of these the effects of aldehydes and ketones have been discussed before. Ozone in low concentration in the air produces pulmonary congestion.

The symptoms of exposure to ozone are initially a dry throat, followed by headache, disorientation and altered breathing. The major impacts of PAN on man appears to be nasal and throat irritation and also is responsible for asthma attacks.

Tobacco smoke is also included as a special pollutant because of the extreme importance and concern of this subject. Tobacco smoke contains carbon-monoxide, mineral dust, fly ash, nitrogen dioxide, nicotine and formaldehyde as well as other organic tars. It affects the central nervous system causing bronchial constriction and irritates the lungs which results in coughing and ultimately cancer.

Particulate materials too are health-hazardous. Siderosis, Bysinosis, Plumbosis, Asbestosis, Berylliosis are some of the diseases caused by the particulate pollutants like iron dust, cotton dust, lead, asbestos and beryllium, respectively. Other particulate pollutants of importance are cadmium (causing food poisoning and lung damage), antimony (kidney damage), arsenic (digestive system irritation), mercury (skin irritation and rash), silica (shortening of breath), etc.

Air-pollution stands to be the

burning problem of modern civilization. To solve the problem of air-pollution, organisations like Environmental Protection Agency in Washington, NEERI (National Environmental Engineering Research Institute) in India, etc. are taking leading part. Man-made emissions can be reduced either by reducing emissions by improving technology or by mechanical removal

after formation. But removal of pollutants on global basis is not at all possible. No doubt, pollution abatement techniques science can develop but they will be of no use unless and until man's attitude towards nature is changed. We should no longer pollute over precious environment. Let us eliminate the concept of nature as an adversary to be conquered.

The Guided Missile

— Loka Ranjan Baruah.
B. Sc. 1st yr.

INTRODUCTION :

A guided missile is a robot device which can be directed to target from outside the weapon or by instruments built into it. It can change course to follow the evasive movement of a target. By common agreement the term "guided missile" is also used for an aircraft which flies through air or space.

A guided missile is normally classified by the type indicating the location of launcher and the target such as ground to-air missile

DEVELOPMENT :

The use of military aeroplane in

1614-18 aroused considerable speculation for developing a remote controlled aircraft. By 1918 the Germans had produced a guided bomb controlled by signals with a trailing wire connected with the launcher and the missile for passing information. The control was executed by the launching aircraft operator.

In 1916 the U. S. A. produced a propellant-driven plane with an unreliable guided system. By early twenties the U. S. A. had tried many pilotless plane flights. But the control problem remained unsolved. Then came the Hollowman Air Development in the U. S. A. Robert H. Goddard at the

same time was working on solid propellants and in 1926 he succeeded in firing a liquid-firing rocket which by 1930 rose up to an altitude of 2,000 feet and with a velocity of 500 miles per hour. He also developed an automatic gyroscopic missile stabilisation and used vanes in the exhaust stream for steering, and fired a rocket at supersonic speed.

In early 1936 a programme was made for the investigation of the potentialities of the rockets as anti-aircraft missile, long-range offensive weapon. In 1947 a fairey guided missile was produced in the U. K. by the Fairey Company. This was an anti-aircraft weapon.

Necessity : A guided missile can be fired from the ground against an aeroplane and there are also guided missile designs which can be fired from lighter planes against a bomber. A guided missile can also be fired from a plane at a special target on the ground. Large guided missiles controlled by radar during the flight can be launched from ships and planes. Large artillery concentration of guided missile controlled during flight from bomb-proof underground basis can be launched to a range of many hundred

miles. This is an accomplished military fact. A combination of guided missile fitted with atomic war-head has also been developed.

It may seem from the above that the gun as a weapon of future is dead. This is not as the rocket cannot replace its accuracy nor can it provide the close support required by a field army. The gun will hold its own up to a range of 30 miles. The rocket assisted guided missiles will not then supplement the gun as a weapon but rather complement it.

The fighting services have indicated an active interest in guided weapons. The list of requirement covers a wide range and presents a formidable programme of research and development work. The necessity of liaison and collaboration between guided projectiles' establishment and the establishments responsible for radio and radar research needs no comment and is current in the U. S. A. and the USSR. The testing of long-range guided projectile requires huge barren areas and ranges, say, up to 500-1,000 miles, to investigate the potentialities as long range defensive/offensive weapons. The British and the Australians are working at Woomera ranges in Australia.

The U. S. A. has Red Sands as its testing ground and the USSR has similar arrangements in Siberia.

It may be argued that we need guided missiles but that it involves many serious problems. In a 100 mile range category the firing of many guided missiles in terms of tonnage will be like firing large volumes of medium artillery with logistics, that the gun itself being launched with each round. Also, special arrangements to collect, assemble and launch such huge projectiles will have to be made. The production cost if taken into consi-

deration is enormous. While the cost per round may be high the total expense of destroying a particular target may be less than with other long range weapon because of the increased lethality of guided missile provided it is perfected and thousands of its components work properly.

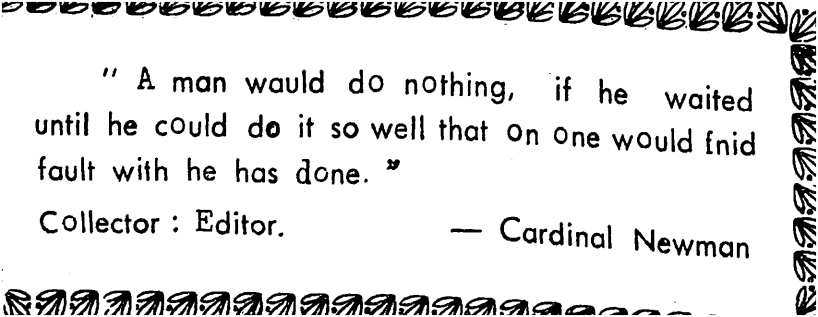
Thus one may conclude that in spite of all problems they have come to stay as a further weapon of artillery in the three media, i. e. land, sea and air for long-range effects in the strategic field where the conventional artillery has no place.

[Help has taken from Col. R. L. Jetley's 'ROCKET, GUIDED MISSILES AND SATELLITES' to prepare this article.]

" A man would do nothing, if he waited until he could do it so well that on one would find fault with he has done. "

Collector : Editor.

— Cardinal Newman

" A man would do nothing, if he waited until he could do it so well that no one would find fault with he has done. "

Collector : Editor.

— Cardinal Newman

A Brief Account Of The Ahoms

— Kalyan Baruah.
B. Sc. 1st year.

Historical Background : The Ahoms are one of the main components of total Assamese population. The Ahom tribe is known as Tai or Shan. As to the origin of the Ahom, it has been found that a Tai or Shan prince, belonging to the ancient kingdom of Mungman, or Pong, situated in Upper Burma on the Irrawaddy river was deprived of his throne and was wandering about in the wilds of Upper Burma with a small but faithful band of his followers. He crossed the Patkoi and entered Assam with his followers and discovered not only a kingdom but also founded dynasty here in the year 1228 A. D. His name was Sukapha — the founder of Ahom dynasty and added one more people of the Mongoloid stock to the ethnographical map of Assam. The Ahoms built their stronghold in Upper Assam particularly, in the modern districts of Dibrugarh, Lakhimpur, & Sibsagar. At present also the majority of the Ahom population is living in

these three districts. The Ahom, who in course of time captured the whole of the Brahmaputra valley and brought it under their control ruled over this kingdom for about six-hundred years from the beginning of the 13th century to the middle of the 19th century.

The past and the present class stratification : In traditional Ahom society, the hereditary aristocracy and the specific occupation helped in the growth of different "Phaids" or class. In the past, the king or "Swargadeo" meaning heavenly lord, was the sovereign and enjoyed great powers. There was a council of three ministers called "Gohains" to assist and advise him in all matters of the state. The selection of ministers was made from the three families of the "Gohains". These three families were the "Bargohain", the "Barpatragohain" and the "Buragohain". There were a number of "Paiks" allotted to each of the "Gohain" families for their personal work. The "Bar-Baruas" and "Borph-

ookons" were the viceroys to the king who were usually placed in the charge of district administration. "Pani-Phookon" or the "Nausaliye-Phookon" was the commander of the Navy. The officer in charge of justice was known as the "Nyaysodha-Phookon". The "Deolia-Phookon" was entrusted with the affairs of the temples. Ambassadors were called the "Katakis". There were also "Kakotis" or scribes as in ancient Rome or Greek courts. There were graded military officers each entrusted with command of a distinct platoon of soldiers; twenty soldiers were commanded by a "Bora", a hundred by a "Saikia", one thousand by a "Hazarika", three thousand by a "Rajkhrwa" and six-thousand by a "Phookon". The soldiers were known as "Karis" or shaftsmen and the "Paiks" or the foot soldiers. There were "Mohan", "Deodhai" and "Bailoong" who performed the function of the priest. There were other various groups, such as "Barua", "Bhuyan", "Chetia", "Changmai", "Gogo", "Konwar", "Chiring" etc, which emerged numerously mainly on functional basis. It is interesting to note that these names of distinctions were also given to the people who belonged to the other religious group. That is why, at present also, some of the

above-mentioned titles, are seen among all types of religious groups of Assam. In spite of the absence of the rigid class stratification among the Ahoms, yet somewhat class stratification is seen in the socio-religious life for practical purposes.

Religious life : It is a known fact that the Ahom had their own traditional religious beliefs and practices. The tribal deity which the Ahom originally worshipped was known as the "Somdeo". The idol is a jewel set in a cylinder and enclosed in a series of seven golden caskets. But during the reign of king Sudangpha (1397 AD), who was brought up by a Brahmin family, Sakta cult of the Hinduism was exerting influence in Ahom court. Apart from the influence of the Brahmins and Sakta cult, Senkardeva initiated Vaisnava reformation to some extent, during the Hso-Hum Mong's (1497-1539) regime. Hso-Tam-La (1648-1663) exalted Hindu religion to an extreme point and adopted the Hindu name Jayadhray Singha and became a disciple of the Auniati Satra's Gosain. After the acceptance of Vaisnavism different "Sctras" had been established in Assam by the Ahom. They built "Namghars" as social and religious institutions and performed Hindu ceremonies such as the

"Janmasthan" (birthday of Lord Krishna) and the Tithi of Sankardeva (Death anniversary of Sankardeva) Some individual families performed "Namkirtan" and "Bishnu Puja" by reciting verses from the Bhagavata or Gita, which continues even today. The "Satra" and the "Namghar" are the main social institutions, which are the outcome of the Vaisnavite influence and which play an important role in the socio-religious life of the Ahom.

As the process of Hinduisation or the Vaisnavism grew the Ahom gradually started to abandon their own ritual and rites. But all the groups were not influenced by the Vaisnavism, specially the priestly sections which couldn't give up their traditional practices though they accepted Vaisnavism. They perform traditional ceremonies such as the "Me-Dam-Me-Phi" according to their old tradition. But at the same time, occasionally they perform "Namkirtan". In the religious ceremonies, the "Bhakat" plays the main role, who is free to participate in all religious festivals.

After the acceptance of Hinduism, three groups stood distinct among the Ahoms. One group merged with the Hindu social fold, the second has retained some traditional elements to

preserve its distinct identity, and the third group is in the middle of these two groups. The present stock of the Ahom belongs to the third group.

Marriage And Custom : The Ahom never allow marriage within the same group. This rule of exogamy is maintained by all the groups of Ahom. But they can marry within the group only after certain generations. The practice of maintaining detailed "Banshawali" (genealogies) helped them to follow this regulation. Cross-cousin & parallel-cousin marriage is prohibited.

Though the Ahoms were influenced by the Vaisnavism, yet they perform their marriage ceremony in traditional "Chaklong" system. In the "Chaklong" marriage, the achievement and triumph of the ancestors of at least seven generations is recited by an Ahom priest in Tai language. They perform various other religious ceremonies and practices in Tai language. The "Me-Dam-Me-Phi" is such an important community ceremony. In this social function the ancestor of the whole Ahom community is worshiped. They organize their community ceremonies with pomp and grandeur.

Economy :— Agriculture is the main source of livelihood of the Ahom in rural area. The man, women and

children take part in agricultural activity. Ahom women are expert weavers. In certain families they maintain sericulture and produce quality goods of Endi, Munga and Pat. In rural as well as in urban areas they produce household requirements in their family looms. But now-a-days, people are gradually going in for other kinds of occupations. From the ancient time the Ahom kings were great patrons of learning and education. There are a good number of highly educated people in the Ahom community.

Conclusion : Thus, the present study of the Ahoms reveals a great many distinguishable socio-religious features, though they have merged with the local people of Assam. They have enriched the cultural and social set-up and enlarged the Assamese society to a great extent. At present, it is quite impossible to imagine, the Ahoms, as a different social group from that of the Assamese. Many different tribes and castes together form the great Assamese society and the Ahoms form a major part of it.

* Reference Books : -

1. Contemporary Anthropological Research In North East India. (Bulletin of the Department of Anthropology Dibrugarh University, Volume III, 1974). Edited By B. M. Das.
2. The Red River And The Blue Hill. —By Hem Barua.
3. আসাম বুৰঞ্জী — গুণাভিৰাম বৰুৱা ।

"Science cannot be developed unless it is pursued for the sake of pure knowledge and insight. But it will not survive unless it is used wisely and intensively for betterment of humanity and not as an instrument of domination of one group over another."

Collector : Editor.

—Victor F. Weisskopf

Assamese Culture From Anthropological Point Of View

— Nazmeen Anjum Hazarika
B. Sc. 1st year.

Culture is a social heritage which is given by society to its individual. According to Tylor, "Culture is that complex whole which includes knowledge, beliefs, arts and morals, law, customs and any other capabilities and habits, acquired by man as member of society."

The word "Assamese" is an formation. It stands for the language called "Asamiya" which is derived from the state "Asom" which means "unparalleled or peerless".

Assam is a fairly rich in ancient treasures of late various old sculptures, architectural remains, stone and copper inscriptions have come to light. The finest and the oldest specimen of sculptural or iconoplastic art in Assam is the temple at "Dah-Parvati" in the Darrang district. The rock inscription, known as "Umachala Rock inscription" is the earliest epigraphic record discovered in Kamakhya near Gauhati.

The Ahoms came to Assam in 1228 A.D. In the 16th and 17th centuries, they erected Sivadol, (Siva temple) Devidol, Vishnudol, Ranghar and Karenghar which are now preserved by the Archaeological survey of the government of India. Other sculptural remains are found in the Sibsagar district.

Craftsmen, artists, sculptors, architects, weavers, spinners; potters, goldsmiths, workers in ivory, wood and cane flourished from ancient times, gold washing and jewellery, craft were well known for their perfections. Weaving is the traditional craft of the Assamese and almost every woman takes pride in their possession of a handloom on which silk or cotton clothes of exquisite designs are made. The ivory maker of Barpeta in Kamrup district are executed with exquisite skill and fineness. Cottage industries in Brass and Bell metals still flourish in Barpeta Sub-division. Simple implements like knives, sickle etc. are manufactured by local blacksmiths.

Simple bamboo articles as 'Polo, Jakai, Juluki etc, are made by almost every villager. For domestic use they make kula, dala (Trays) bisoni (fan) Saloni (seive) etc. Bamboo mats are made for the purpose of drying paddy, rice etc. The patis are used in summer as underlay for beds. Another kind of mat "kaths" made of reeds are used in the monastries, mosques and temples as sitting mats. A common article of use both as a hat and as an umbrella is the "Japi" made of Tokoupat.

The crafts of enamelling gold and silver jewellery flourished in ancient times also. The most typical of Assamese ornaments are the dhulbiri, Junbiri, bana, dugdugi, galpota, gamkharu the thuria and the lukapava.

The festival associated with the beginning of the season is the spring time Bihu and that associated with the end is the winter Bihu. Bohag Bihu ushers in the new year (Mid April) while Magh Bihu indicates the gathering of harvest. The spring time Bihu is the Rangali Bihu, while Magh Bihu is the Bhogali Bihu or the Bihu that one enjoys with food and drink. Kati-Bihu comes on the last day of Ahin (Aswin) it is the kangali heggars Bihu,

for there is nothing much to eat this time. According to a muslim historian of the 17th century the description of spring time Bihu is as follows:

The people of Assam are hospitable and jovial by nature. The spring festival continues for a month or so. In the morning of a particular day, all men and women dress in new clothes, from the time of mid-sun, boys and girls gather in open fields and dance and sing their heart's content". The first day of Bohag Bihu is called "goru Bihu" — the day when bulls, cows are bathed in water, feed with bringals etc. The second day is called "Manuh Bihu" is the new year's day. The two main famous of the dance are "Husari" (carol singing) and "Bihunas".

Assam silk famous all over in the world is of three varieties (1) Eri (2) Muga (3) Pat, Eri is soft, yellow coloured warm silk; Muga, the gold coloured silk and pat which is a silk in white or light yellow in colour. The silk industry is the oldest cottage industry of Assam. Handloom is essential in every Assamese household. Every Assamese girl, rich or poor is expected to know this art. A girl who

cannot weave is not considered fit to be a bride. In the words of Mahatma Gandhi — "Every woman of Assam is a born weaver". There is a spun silk factory in Jagi road near Nowgong.

There are great opportunities for hunters. Most animals found in the state are allowed to be shot, on obtaining a licence from the forest department. Rogue elephants can be shot without obtaining licence. The hunters are allowed to keep the tusk. There are many attractive places in the state for bird shooting — usually the marshy places on the foot of the hills. Wonderful fishing spots are available in many rivers of Assam. Best season for angling in Assam is from January to March. The Manas and Beki rivers are angler's paradise. There are other good fishing spots also.

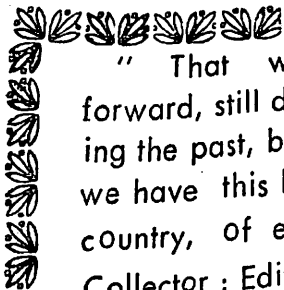
We cannot say with certainty who

the original inhabitants of Assam were. It is difficult to say whether the Dravidians spread up to Assam, but some Anthropologists have noticed some physiochemical features among the people of lower Assam. But it is certain that from 2000 B. C., there was a movement of population from China to India and the Mongolians along with the Northern Burmese formed the bulk of population of Assam. The hill tribes of Assam were the Garos, the Khasis, the Mikirs, the Mijos, the Dimasas, the Kukis and the Zemi Nagas.

To sum up, the Assamese culture is a composite culture. In the process of time, people and races of diverse ethnic strains with their individual cultural traits came to live here and mingled to build up the so called great complex Assamese culture, retaining at the same time, their distinct ethnic identity.

* Reference Book

(1) Assam — By S. Barkatoky.

"That we are still alive, still vital, still looking forward, still dissatisfied with our present, still not merely adoring the past, but looking forward to the future. So long as we have this kind of impulse in our minds, the future of our country, of every country for that matter is safe."

— S. Radhakrishnan.

Collector : Editor.

The Brahmaputra And Its Geographical Character

— Hiralal Verma.

— Khagen Hazarika.

— Jyotsna Moyee Devi.

1st year B. A.

Leged behind the name of the Brahmaputra :- The Kalika Purana devotes two of its chapters to the origin of the river Brahmaputra. According to the holy book, Brahma had a son by Amogha, wife of the sage Santanu. The sage then placed the baby at a place surrounded by four mountains. That baby was afterwards rescued from there by Parshurama. Thus the Brahmaputra rivers came into being.

The river Brahmaputra i.e. the son of Brahma is one of the largest rivers in the World traveling a distance of about 2,900 Kms. , through Tibet, Assam and Bangladesh. It is known by different names in different places; as for instance, Tsang-po meaning "The purifier," in Tibet.

Origin and the course of the river:-
The Brahmaputra originates from a great glacier of the Himalayas at an

altitude of about 5,150 metres and at the latitude and Longitudes of 30°31'N and 82°10'E respectively.

The river, under its Tibetan name, Tsang-po, flows through Tibet for about 800 miles eastwards and meets its first tributary, the Raga-Tsang-po from the north. It is one of the most remarkable water ways of the world in view of its elevation of about 3,650 metres. After that the river traverses a succession of rapids between high Mt. Gyalaperi and Namcha Barwa (7,750 metres) and turns to the south and south-west to emerge from the foot-hills under the name of the Dihang or Siang (in Arunachal Pradesh). Further it joins two more tributaries—the Dibong or Sikang and Lohit; then it enters into Assam as Brahmaputra across Sadia frontier.

The mighty river then rolls down the Assam valley from east to west for a distance of about 720 kms. with its channel oscillating from side to side and forming many islands as for e. g. Majuli. This Largest river island, Majuli covers an area of about 1,250 sq. km., but there is gradual erosion. During its courses the river receives many tributaries (in Assam) from the north and south. The chief tributaries are—from the north, The Subansiri, The Manas, The Dhansiri, The Rongnadi, The Kameng, and so on; and from the south, The Buridihing, The Dishang, The Noa-Dihing, The Copili and so forth.

The river enters Bangladesh traversing round the spurs of the Garohills and flows for a distance of about 270 kms. across the alluvial plains before joining the Ganga. The Brahmaputra joins the Ganga in its lower course and falls into the Bay of Bengal as Padma and Meghana.

Geographical characteristics :-

The most significant feature of the river is that it is an antecedent river. In spite of subsequent upliftment of the

upper course it maintains its original path. This is also a characteristic of this river.

The Brahmaputra has a braided channel. Heavy discharge of silts by its tributaries at different places influence the formation of the channel. The deep channel of the river hugs more on the southern bank than on the northern bank. During the flood in the northern tributaries, the tendency is apparently intensified with heavy silts.

The work of gauge discharge observation at Dibrugarh, Gauhati, Tejpur and Dhuburi reveals that there is gradual rise in the level of the river bed at Dhuburi and Tejpur and a sudden upheaval at Dibrugarh after 1950 is supposed to be owing to the effect of the 1950 earthquake. The more gradual rise in the lower parts indicates the effect of the debris moving down slowly over the year.

The topography of the region influences the distribution of rainfall in the basin. Its upper part, in Tibet is surrounded by mountains. As a

result, there is low rainfall and that is why the Trans-Himalayan region gets the rainfall of little amount, only about 250 to 500 m. m. whereas the Brahmaputra plain receives about 2500 m. m. of rainfall from May to September. Consequently the water in the upper reach of the river carries very little amount of silt, but after entering the Assam valley the quantity of silt increases. During flood period the Dihang brings down more sands and pieces of boulders, but remains calm and quiet in winter. Associated with the more friable nature of the outer hills, the silt discharge in the northern tributaries is generally greater than in the southern tributaries.

27% of Assam valley remains flooded during monsoon months due to heavy rainfall and low carrying capacity of the river and its tributaries.

The earthquake of 1950 led to numerous landslides in the mountains which surrounds the valley. As a result, the eroding and carrying capacity of the river increased and in its turn raised the bed of the river. The Brahmaputra has been causing a lot of damage to the areas lying along its courses since the 1950 earthquake. The problem of flood and erosion became acute after 1954, because the National Flood Control Department constructed embankment of about 170 Km. and 210 Km on the Brahmaputra and on its tributaries. But they couldnot succeed wholly in their purposes. Since then, a number of schemes have been formulated. Nevertheless, the flood in Assam affects an area of about 8'10 Lakh hectares, of which about 1'20 Lakh hectares are the cropped areas. The following comparative chart can give an idea of damage caused by the river in 1969 70.

VICTIMISED THINGS

	THINGS	UNITS	1969	1970
1	Flood affected areas	Sq. Km.	8,054	8,607
2	Affected people	Thousands	1,468	2,136
3	Crop damage	Million	551	1,114
4	Victimised animals	In number	10,074	4,778

Economic Importance :- The Brahmaputra, in view of its economic importance is one of the most remarkable rivers in India. It has great economic importance such as in transport and communication facilities, water supply facilities, power generation and so forth.

As for transport facilities the river is navigable by steamers throughout the year and steamers run from its mouth to Tejpur and some times upto Dibrugarh. It carries oil, tea, timber and jute which are sent to Calcutta. The total carrying capacity was 156,000 tons till recently. The volume of cargos carried on by this route per year is about one million tons. The good relationship between our country and Bangladesh has resumed navigation between Assam and west Bengal via Bangladesh. Thus the river is a good inland water ways of communication.

The Brahmaputra with its tributaries yield a constant supply of water which is used for various purposes. The areas which are not prosperous because of scarcity of water are being benefited by irrigation from

this river. It has rich power resources also. However, there is shortage of power in this region. Surveys and investigation are being carried on for the development of water-resources. It is said that the river is one of the causes of prosperity and progress in the region.

The Brahmaputra - A part of natural beauty :- The river, as it flows through the beautiful Assam valley; becomes a part of the Landscape. Some times, blowing through the plains and sometimes blowing the bends of the hills, it has contributed to the natural beauty of Assam. It provides many picnic spots along its bank. The scenic beauty of the river, on its courses through the valley, is unique. M. K. Gandhi once said, 'I have seen the beauty of the river Thames by sitting on its bank in London but now sitting at Agnighar in Tejpur; I feel that the Brahmaputra has got much more beauty than that of the river, Thames.'

The Brahmaputra is one of the most remarkable rivers in our country. It regulates and controls the life of the inhabitants of the region in all respects. The Brahmaputra with its extensive potentialities of transport,

water-supply and hydal power plays important role in Assam. Simultaneously, there is also great panic of flood which disstablizes human life and causes great damage, particularly in the

rainy seasons. The solution may be achieved by building mutipurpose reservoirs for water fishing development and for transport facilities.

N. B. Helps taken from Geography books.

—Writers.

A SMILE

—Md. Sazzadur Rahman.
P. D. Sc.

Just a little smile on your lips
 Cheers your heart
 Keeps you in good humour
 Preserves peace in your souls
 Promotes your health
 Beautifies your face
 Induces kindly thoughts
 Inspires kindly deeds.

Smile to yourself ..until you notice that your constant seriousness, or even severity has vanished.

Smile to yourself ..until you have warmed your own heart with the sunshine of your countenance.

Then...

Go out — and radiate your smile.

That smile...has work to do — work to do for God.

You are an apostle now, and your smile is your instrument for winning souls.

Sanctifying grace dwelling in your soul will give the special charm to your smile which will render it productive of much good.

"How a poem to be judged ?
In two ways — by its great lines and by
its total impression."

Collector : Editor. —Edwin Markhan.

Smile—on the lonely faces
 Smile—on the timid faces
 Smile—on the sorrowful faces
 Smile—on the sickly faces
 Smile—on the fresh young faces
 Smile—on the wrinkled old faces
 Smile—on the familiar faces of your family

and friends—let all enjoy the beauty and inspiring.
 Count if you will, the number of smiles your smile
 has drawn from others in one day. The number
 will represent how many times you have promoted
 contentment, joy, satisfaction, encouragement, or
 confidence in the hearts of others. These good
 dispositions always give birth to unselfish acts
 and noble deeds.

Your smile can bring new life and hope and
 courage into the hearts of the weary, the over
 burdened, the discouraged, the tempted, the lost.

Your smile ... can prepare the way for a
 sinner's return to God. Smile too, on God ... smile
 on God in loving acceptance of whatever He
 sends into your life, and you will merit to have
 the radiantly smiling face of God gaze on you
 with special love throughout eternity.

"How a poem to be judged ?
 In two ways—by its great lines and by
 its total impression."

Collector : Editor. —Edwin Markhan.

HER LAST CLASS

— Pratik Chowdhury
B. A. 2nd year

As the bell rang announcing the fourth period, Mrs Gayatri Devi collected her books, register, chalks etc. and left the teachers' common room for her next class. Her class was at the other end of the building, so in order to reach the class soon, she often walked fast, but today she walked slowly, lazily.

Mrs. Gayatri Devi was a lean medium height woman, with sharp features consisting of long thin nose, tight lipped mouth, eyes bespectacled and the hair tied tightly at the nape of her neck. Though her hair was black in colour, here and there one could find a few traces of grey, specially at the temples. At a guess her age might be forty or forty two, give or take one or two years.

A smile creased her usually stern face, as she thought about her students of class eight, who at this very moment were probably busy taking out their exercise books, she knew that the usual air of terror will be there

over them. But that was nothing uncommon with her, it was the same with every other class she took. She knew that the students were afraid of her.

She was a maths teacher and a very strict one at that, so the students had every reason to fear her and she knew it must be so. After all she believed in the old maxim 'spare the rod and spoil the child', and almost every student from class five to class eight could convince you that she certainly backed her words or rather the maxim with zealous dedication.

Now as she entered the class, after an unusual delay of five minutes or so, lost during the unusual lazy walk accompanied by thoughts of her reputation, she changed automatically to tough old Mrs. G. the maths teacher, and set about her business. After the attendance etc. she took out the maths book and faced the students, who virtually shivelled under her stare-

She turned to write a problem on the board, then thought something better and turned back to the students. "Now look here"—she said in her usual grating voice—"I think most of you don't know that this is"—a dramatic pause—"my last class." Stunned silence and disbelief greeted the announcement. She then decided to go on softly and gently, so she tried to bring some softness into her voice, but all she was capable of achieving in this respect was only to reduce her voice to a few decibels. A fantastic achievement though, for a lady who never spoke like this to her students before, and a rare dawn of realization on the students, who never even in their dreams had thought that she could speak in a lower tone, let alone softly. She went on uninterrupted—"Actually this is my last day in the school, I am to retire from this job, so from tomorrow onwards you will have a new maths teacher." Was she dreaming? No, it was the fact, the little rascals were beginning to smile and were exchanging 'I told you so' and 'I knew she was going' glances. Be kind to them and this is what you get, she thought. Well she had asked for it. She smiled along with them and then all of a sudden she realized that the class was taking advantage of her softness and was talking loudly. She instantly froze the smile on her

lips and transformed herself to 'tough old Mrs. G'—as she was well known among her students.

"O. K. now you bunch of idiots back to work" and she gave the class a hard problem to solve. "I want it solved within ten minutes. Every one of you, or else" She left the sentence half; It carries more weight and threat this way, she thought. She was a person who liked to do things in a dramatic way. It was for this habit of dramatising things, that she was sometimes called as 'Mrs G the dramatist.' In fact she had acquired quite a few names in her long career, most famous and note worthy among them were 'Tough old Mrs G, Mrs G the dramatist, MrsG the sadist'—after she had once used the cane liberally on the whole class, which had failed to solve the previous day's home work.

It was not that Mrs Gayatri Devi was unaware of these names given to her by her loving (?) students. Only she didn't bother about it, instead she went on doing her duty more zealously than before. Now as she sat back on the chair, she let herself relax and allowed her mind to go down the memory lane.

She remembered herself as a young girl, who was the only child of

her parents. She was much loved by every body. Then one day, when she was four years old, she knew something had gone wrong, the house was calm and quiet even though there were many people around that too in the morning. All of them talked in hushed voices. Some of the visiting ladies even cried when they saw her. Seeing all this she desperately wanted to see her mother but she was held back by her "ayah," who told her that her mother had gone to see her father off on a business trip. She was surprised at her father's sudden departure, because every time he had gone out he used to come to her, coax her with gifts and then he would leave her. She saw her mother later in the evening in white dress. Her mother had embraced her with her tears.

Later she was told that her father was out on a business trip, and since then she never saw her father again. When she grew up she knew the mystery. She then knew that her father had made a deal with death on that fateful day, when she was four years old.

After this, life was no longer the same for her, it went through many

twists and turns, she some how managed to come out of this maze, with a bachelor's degree in science, and joined this school, eighteen years ago. Some time in between these eighteen years, she met and married a young colleague of hers, who blessed her with a son. On the long way of life, her husband couldn't keep up the pace with her; and he died in an accident.

For her the wheel of fate had turned a full circle, for she was again back to the point from where she had started. Now she too faced the same problem as her mother had faced before her. She was left in this world all by herself with a child to support. But her position was only slight better than her mother's had seen, because unlike her mother she was already established with a job and she was educated.

From then, she took life as it was. She went about her duty, without any passion or emotion. In a way she did show some emotion towards her duty when she dealt with her students. Towards them she had a certain carefully careless attitude. In her heart of hearts she didn't want any of these

young boys or girls to suffer like her, the thought itself dreaded her. So it was her belief that if these students were pushed hard enough they could cater be able to stand up on their feet and face the world, in case they too become the victims of cruel fate. Moreover, this tyrant like attitude towards the students gave her a sense of fulfilment, a sense of satisfaction, that she was really doing her duty faithfully.

The jarring sound of the bell closed the gates of the memory lane, and she was brought back to the present. She looked up at the class and said – "Well, have you all finished the problem?" The silence answered her question in negative, but instead of being angry she just felt sad and helpless. She got up from the chair and addressed the class in her usual grating voice, minus a few decibels. "Now look here children as I said, from tomorrow you will have a new maths teacher. Try to be good to him, obey him and for God's sake don't give him names as you did to me." And with this she accomplished an incredible feat by smiling charmingly at the class. The students couldn't believe their eyes that she was really smiling, for it was the first time they had seen her smile at them charmingly. "You know I always loved you all,

even though I was very strict with you most of the time. You all may have hated me, but I never hated you, and also, I never regreted anything that I did to you. I always knew that whatever I was doing, I was doing it for your own good." For a lady like her of a few words, it certainly was a long lecture she had ever delivered.

The ensuing silence was broken by a back bencher—she always had considered them to be the scum of the class, good for nothing. "Madam, please, ... please.. don't leave us, please don't go, we - we shall certainly miss you very much." And the boy sat down confused, not knowing what to say.

"I.. I.. I have to go, I.. can't help it. I am deeply touched by you all. Thank you. thank you all – thank you" it was all she could manage to say at the moment. She felt a choking lump in her throat, she swallowed it hard and left the class fighting hard to keep back her tears. Once out side the class room, the dam was let loose and she cried, cried and cried.

"Damn it, now I know that I am really getting old"—was her thought as she walked back to the teachers' common room.

COME ON—RANO

—Amrik Singh
P. D. Science (1st Year)

Rano was her nick name. She was a young mischievous girl of six. Believe me, it was she with whom I was ever-happy. She was the one whom I loved most. On her part, Rano always used to share her activities with me. As a young girl, she looked beautiful and innocent, and of course, innocent she was,

I was in college Hostel when the news about Rano's death reached me. You can hardly realise how much I was depressed when I heard this. Tears rolled down my cheeks and my blood was frozen.

It was a spring bright evening, the leaves of the trees were light green. The flowers blossomed everywhere and the whole atmosphere seemed happy and gay. I was playing lawntennis with one of my friends. Just then, the peon entered and looked sharply at me and said "Telegram, please."

"Telegram? Where from?" I asked him anxiously. "From Assam,"

He answered softly. I took the telegram and signed the receipt and then opened, my heart began to beat faster than before and the telegram read as follows.— "Rano died of illness. Come Soon,"—Arvinder.

I crunched the telegram and the lawntennis racket dropped from my hand and I lost my senses for a moment or two.

"What's it?" asked my friend in eager tone, "Any bad news?" "Yes, more than that, my younger sister died of illness," I said drily. "Oh! How sad, I am really very sorry for your great loss, but how, was she ill?" my friend asked.

That's what I can't understand, I said, "Two days ago only I received a letter from home and it contained that everybody at home was well and good except young Rano who was slightly ill but nothing to worry about."

D. H. S. K. COLLEGE

STUDENTS EXECUTIVE BODY, 1978-79.

- 1 President – Principal (Mrs) L. Dutta
- 2 Vice President : Mr. Kripal Kumar Barua
- 3 General Secy. : Mr. Tapan Ch. Sarmah
- 4 Asst. General Secy. : Mr. Jayanta
Madhav Bhuyan
- 5 Magazine Editor : Mr. Provat Pran
Konwar
 - (a) In-charge : Prof. Dr. P. Hazarika
 - (b) Adviser : Prof. D. Chaliha
- 6 Major Games Secy. : Mr. Jagat Ch.
Hazarika
 - (a) In-charge - Prof. N. Hussain
 - (b) Adviser : Prof. P. Konwar
- 7 Culture and Debating Secy. .
Mr. Talukya Das
 - (a) In-charge - Prof S. K. Barthakur
 - (b) Adviser : Prof. M. Ahmed
- 8 General Sports Secy. : Mr. Amiya
Kumar Das
 - (a) In-charge : Prof. P. D. Chetia
 - (b) Adviser - Prof. M. Sarmah
- 9 Minor Games Secy. : Mr. Altaf Hussain
 - (a) In-charge : Prof. A. K. Dutta (Jr.)
 - (b) Adviser : Prof. B. Chaliha
10. Gymnasium Secy. : Mr. Bhupen Bor-
gohain
 - (a) In-charge : Prof. G. P. Koiri
 - (b) Adviser : Prof. J. K. Mahanta
- 11 Social Service Secy. : Mr. Jogesh
Chiring
 - (a) In-charge : Prof. D. Chaliha
 - (b) Adviser : „ G. Barah
- 12 Music Secy : Mr. Dilip Das
 - (a) In charge : Prof. P. Chakravorty
 - (b) Adviser : „ M. N. Sarmah
- 13 Boys' Common Room Secy. :
Mr. Abhimanyo Baruah
 - (a) In-charge : Prof. A. K. Dutta (Sr)
 - (b) Adviser : „ M. R. Sarmah
- 14 Girls' Common Room Secy. :
Miss Krishna Phukan
 - (a) In-charge : Prof. (Mrs.) A. Baruah
 - (b) Adviser : „ „ R. Baruah
- 15 Union Adviser ;
 - (1) Vice Pricipal K. K. Baruah
 - (2) Prof. Dr. P. K. Dutta
 - (3) „ M. Hassan
 - (4) „ N. Choudhury
 - (5) „ N. C. Dutta

ডিব্ৰুগড়ত একমাত্ৰ মহিলাৰ দ্বাৰা পাৰিচালিত প্ৰথম প্ৰতিষ্ঠান

জইণ্ট লেডিজ কৰ্ণাৰ

ইয়াত মহিলা আৰু শিশুৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় পোছাক বখা হয়. মগতে চুৰেটাৰ আদিও গোটী হয়।
আমাৰ প্ৰথম প্ৰচেষ্টাত আপোনালোকৰ সহযোগিতা কামনা কৰিছোঁ। —পৰিচালিকাৱয়

জইণ্ট-লেডিজ কৰ্ণাৰ
কেডিয়া মাৰ্কেট, ডিব্ৰুগড়

With Best Compliments—

From MINERVA STORE

(King of Suiting)

NEW MARKET

Dibrugarh

Tailoring is our speciality

স্থাপিত ১৯২৮ চন।

ফু ডেণ্ট এম্পোৰিয়াম

কিতাপ বেচোতা

নতুন বজাৰ, ডিব্ৰুগড়—৭৮৬০০৯

আমাৰ ইয়াত সকলো ধৰণৰ কুল, কমেডীয়া
পাঠ্য পুথি ও সাহায্যক পুথি আৰু অন্যান্য বিক্ৰম
সা-সজ্জী পোৱা যায়।

DIBRU SPORTS MART

Sports specialists & general merchants

& Sutton Seeds Stockist

Rajanikanta Bordoloi Road

DIBRUGARH—786001

Please enquire for

All kinds of school, college, medical,
Law, B. T. & P. G. classes books

AT

National Library

New Market : DIBRUGARH—786001

Please Step In

National Foot Wear

For

All kinds of Ladies, Gents and Baby's
Shoes & Sandals

At

KEDIA MARKET

DIB—786001

With best compliments from

ALLIED MEDICAL STORE

Dispensing chemists, Druggists &
Order Suppliers

MANCOTTA ROAD

DIB—786001

প্ৰীতি শুভেচ্ছাৰে—

অজন্তা ফোচ

নতুন বজাৰ, ডিব্ৰুগড়, অসম।

আমাৰ ইয়াত সকলো প্ৰকাৰ খেলৰ সবঞ্জায়
পোৱা যায়।

With Best Compliments From

MONI STORE

DIBRUGARH. Ph. 961

Authorised Dealer for Double Bull
Shirts and world famous Avis Jeans.

With best compliments from

MOHAN'S

(A Kedia enterprise)

A shopping paradise for suiting,
shirtings, sarees & wool
Tailoring is our speciality
KEDIA MARKET, DIBRUGARH.

Good wishes for
HAPPY NEW YEAR

From

Bengal Watch Co.
NEW MARKET, DIBRUGARH.

For quality Photograph

Please step in

OMICOS STUDIO

Rajanikanta Bordoloi Path
DIB-786001

কাটন মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ
ছাত্ৰ ছাত্ৰীলৈ আমাৰ আন্ত-
ৰিক শুভেচ্ছা জনাইছো—
আমাৰ প্ৰকাশিত সহায়িকা
সমূহ—

- ১। বি এ অসমীয়া সহায়িকা (নতুন পাঠ্যক্ৰমৰ)
- ২। A Standard Guide
To Pre-Degree English Paper I— II
- ৩। প্ৰাক স্নাতক অসমীয়া
- ৪। বলিছন্নন—সহায়িকা

পৰিবেশক—বনলতা

কিতাপ বিক্ৰেতা

নতুন বজাৰ, ডিব্ৰুগড়।

সমূহ কনৈয়ানলৈ আমাৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জনালো—

আপোনাৰ প্ৰয়োজনীয় বিভিন্ন বিষয়ৰ পাঠ্য-পুথি, সহায়ক পুথি, গল্প/উপ-্যাস আদি
আৰু অন্যান্য যি কোনো ধৰণৰ কিতাপৰ বাবে আমাৰ দোকানত থকা কৰক।

।। আপোনাক সেৱা কৰিবলৈ আমি সদায় প্ৰস্তুত।

বাণী মন্দিৰ

কিতাপ বিক্ৰেতা আৰু প্ৰকাশক

নতুন বজাৰ, ডিব্ৰুগড়-৭৮৬০০১